

ĐẶNG LA
VI CHI

Thân nhật của ác ma.

Mục lục

- [Chương 1: Trở Về Năm Bốn Tuổi](#)
- [Chương 2: Con Thú Bị Vây Quanh](#)
- [Chương 3: Bảo Bối](#)
- [Chương 4: Cậu Không Bắn](#)
- [Chương 5: Đừng Cắn Cô](#)
- [Chương 6: Những Mà Tớ Lùn](#)
- [Chương 7: Tức Giận](#)
- [Chương 8: Vứt Bỏ](#)
- [Chương 9: Điểm](#)
- [Chương 10: Bực Mình](#)
- [Chương 11: Lạnh Nhạt](#)
- [Chương 12: Đẹp Không](#)
- [Chương 13: Không Chịu Khuất Phục](#)
- [Chương 14: Thật Ngoan](#)
- [Chương 15: Thoát Khỏi Rời Sao](#)
- [Chương 16: Hoa Hậu Giảng Đường](#)
- [Chương 17: Bảo Vệ](#)
- [Chương 18: Không Xứng](#)
- [Chương 19: Bù Không Vui](#)
- [Chương 20: Xinh Đẹp](#)
- [Chương 21: Lây Dính Cô \(1\)](#)
- [Chương 21: Lây Dính Cô \(2\)](#)
- [Chương 22: Ác Ma Mới Bắt Đầu](#)
- [Chương 23: Đại Lão](#)
- [Chương 24: Không Kiểm Chế Được](#)

THÂN NHIỆT CỦA ÁC MA

Đăng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Trở Về Năm Bốn Tuổi

Bộ này làm nhân ngày tổ được 500 follow, cảm ơn mọi người rất nhiều!!!

Mùa hè năm 96, gió to thổi ngã trúc non, một đám trẻ con năm sáu tuổi sôi nổi mở to hai mắt nhìn mưa đá trên bầu trời.

"Đây là kem! Có thể ăn!"

Bọn nhỏ hoan hô một tiếng, sôi nổi dùng tay nhỏ đón mưa đá.

Cô Tiểu Triệu vội vàng thay quần cho một cậu bé, ánh mắt cậu bé tỉnh mịch, nhìn nước tiểu trên xe lăn và trên quần mình, không nói gì.

Vừa thấy mấy đứa trẻ không biết gì mà nhặt mưa đá ăn, cô Tiểu Triệu sợ nguy hiểm đến tính mạng bọn trẻ, cũng không quan tâm mới cởi được một nửa quần cho cậu bé tóc đen, chạy nhanh dẫn bọn trẻ vào bên trong.

Trong phòng học chỉ còn lại bốn bé trai, cùng một cô bé bị sốt đang ngủ phía trước.

Trong số những bé trai đó, có một cậu bé bụ bẫm tên Trần Hồ, người giống như tên, khoẻ mạnh kháu khỉnh, thân hình to hơn những đứa trẻ khác một vòng.

Trần Hồ xoay tròn mắt, vốn dĩ đang nhìn mưa đá chưa từng thấy bên ngoài, ai ngờ đi tới gần, người thấy mùi lạ, cậu giật giật mũi quay đầu lại, Bùi Xuyên ngồi trên xe lăn đang đê quần của mình lại.

Đáng tiếc, dưới đầu gối trống không, ngay cả mượn lực cũng không làm được.

Sau một lúc lâu chỉ có thể miễn cưỡng kéo kéo quần lên, che đi nơi xấu hổ.

Trần Hồ nhìn nước tiểu dưới đất, dùng ngữ khí bèn nhọn không thể tưởng tượng nói: "Mọi người mau nhìn! Bùi Xuyên đái ra quần!"

Mấy cậu bé trong phòng sôi nổi quay đầu lại, che miệng.

"Thật bẩn a!"

"Vừa nãy tớ thấy cô giáo thay quần cho cậu ta!"

"Cậu ta còn mặc cái quần kia này, mau xem cậu ta còn đái ở đó, êu!"

Khuôn mặt thon gầy tái nhợt của Bùi Xuyên hồng rực. Bé cắn môi, đột nhiên túm lấy bức tranh che lại nơi bị ướt. Bé phát run, ánh mắt nhìn về phía cô giáo bên ngoài.

Cô Tiểu Triệu ôm đứa trẻ cuối cùng đi vào, trách bọn nhỏ: "Đó là mưa đá, không được ăn biết chưa! Lát nữa cô sẽ gọi điện thoại để cha mẹ đến đón các em!"

Sợ bọn nhỏ không nghe lời, xụ mặt nói: "Đứa trẻ ăn mưa đá không thể cao được nha!"

Lời vừa nói ra, mấy đứa trẻ lập tức tái mặt, hốc mắt tràn đầy nước mắt, oa oa khóc lớn.

"Cô ơi, có phải sau này em không cao được nữa không....."

Cô Tiểu Triệu nói: "Đương nhiên không phải, đêm nay trở về ăn nhiều cơm một chút sẽ không sao."

Bọn nhỏ ngây thơ nín khóc mỉm cười.

Nhưng mà ngây thơ có đôi khi cũng tàn nhẫn nhất, một đứa bé mập mập dùng ngón tay chỉ vào Bùi Xuyên: "Cô Triệu, Bùi Xuyên đá ra quần!"

Vừa nói xong, cô Tiểu Triệu mới nhớ tới đứa bé trong góc. Nhưng đứa bé mập mập kia nói to, tất cả mọi người trong lớp đều nghe thấy.

Bùi Xuyên phát run, nước mắt từng hạt từng hạt rơi xuống. Bé không cố ý, không cố ý.....

Trong lúc nhất thời tiếng nghị luận non nớt vang lên không ngừng.

"Tớ ba tuổi đã không đá ra quần!"

"Mẹ nói đá ra quần là đứa trẻ bẩn."

"Bùi Xuyên không có chân, cậu ta còn đá ra quần, chúng ta không chơi với cậu ta!"

"Chơi cùng cậu ta cũng sẽ đá ra quần!"

.....

Âm thanh riu rít đánh thức cô bé ngồi bàn đầu.

Hai má ửng hồng, lông mi dài run rẩy, đôi mắt mờ mịt.

Bối Dao trì độn chớp chớp mắt, hô hấp nóng rực. Thân thể non nớt này không có chút sức lực nào, cô nhớ rõ ràng mình đã chết, sao lại.....

Cô rũ mắt ngồi dậy, nhìn bàn tay nhỏ trắng nõn đầy thịt của mình.

Đằng sau có rất nhiều người gọi tên Bùi Xuyên, hô hấp Bối Dao cứng lại, không thể tưởng tượng quay đầu lại.

Hình ảnh phai màu qua bao năm tháng đột nhiên rõ ràng hơn, năm nay cô Tiểu Triệu mới hai mươi sáu tuổi, mang theo sự ôn nhu của một giáo viên mẫu giáo.

Mà bọn nhỏ cùng lộ ra ánh mắt chán ghét nhìn một người.

Xuyên thấu qua đám người, Bối Dao chỉ có thể nhìn thấy bánh xe lăn, còn có thân hình cứng đờ của cậu bé.

Bé cắn răng ngẩng đầu, đôi mắt to nhìn những đứa trẻ ngây thơ không hiểu chuyện kia, giây tiếp theo an tĩnh rũ xuống, trong mắt mang theo nước mắt nhìn quần của mình.

Bùi..... Bùi Xuyên.....

Tuy rằng chỉ liếc mắt một cái, nhưng Bối Dao vô cùng xác định, đây là Bùi Xuyên khi còn nhỏ.

Đứa trẻ năm tuổi, bởi vì chân mới bị chặt đứt không thể khống chế phản ứng sinh lý, đái ra quần trong lớp học, hình ảnh này nhật dần trong trí nhớ của mọi người, thay thế là mười tám năm sau, thiên tài cao thủ máy tính điên cuồng lại lạnh nhạt.

Đối với rất nhiều người mà nói, là ác ma tàn nhẫn vô tình, anh điên cuồng nghiên cứu những phần mềm nguy hiểm với xã hội.

Mà ác ma Bùi Xuyên, bây giờ chỉ là một đứa trẻ không có chân yếu ớt.

"Bối Dao." Một cô bé nói, "Về sau chúng ta không chơi với cậu ta nữa."

Bối Dao mới bốn tuổi, là người nhỏ tuổi nhất lớp.

Bối Dao không nhớ lúc trước mình trả lời như thế nào, tóm lại là đồng ý.

Đái ra quần trong lớp học, đối với những đứa trẻ chưa hiểu chuyện mà nói, đều là chuyện xấu hổ.

Huống chi đứa bé kia rất đáng sợ, cẳng chân dưới đầu gối bị người ta chặt đứt, nửa dưới quần trống không, bọn nhỏ không sợ hãi mới lạ.

Trong phòng học hỗn loạn, phụ huynh cũng vội vàng tới đón con, cô Triệu đẩy xe lăn rời đi, quan tâm đến lòng tự trọng của cậu bé, bèn nhanh chóng tới WC thay quần cho Bùi Xuyên, sau đó tổ chức bọn nhỏ về nhà.

Bối Dao vô lực nhìn Bùi Xuyên bị đẩy đi, giọng nói mỏng manh vì bị ồm: "Bùi Xuyên....."

Ai cũng không nghe thấy, cũng không có người quay đầu lại.

Cô đột nhiên nhớ tới Bùi Xuyên hai mươi ba tuổi, mặt không biểu tình ngồi trên xe lăn, cứng rắn nói bảo vệ cô cả đời. Bối Dao nhỏ ngây người, khe khẽ thở dài, ghé vào trên bàn.

Không phải là do đời trước anh trả giá quá nhiều, đời này để cô trả lại anh chứ?

~

"Bùi Xuyên, đừng buồn. Ngày mai các bạn đều quên hết, cô có bánh quy, em ăn một cái nhé?"

Bùi Xuyên thấp giọng nói: "Muốn về nhà."

"Vậy chờ mẹ em tới được không?"

Đầu ngón tay Bùi Xuyên tái nhợt, cúi đầu không nói.

Năm này chưa có di động, số ít người có "Đại ca đại" phần lớn đều có thân phận địa vị, cô Tiểu Triệu không có được.

Mẹ Bùi Xuyên là bác sĩ khoa ngoại, có đôi khi phải phẫu thuật đến đêm khuya, cha là đội trưởng đội hình cảnh, địa vị không đơn giản, công việc cũng bận rộn. Công việc của hai người đều không thể làm qua loa, ngẫu nhiên sẽ nhờ hàng xóm đón cậu về.

Ví dụ như cha mẹ Bối Dao, hoặc là Trần Hổ, Phương Mẫn Quân. Sẽ thuận tiện đón về.

Các phụ huynh lục tục tới trường học, cô Tiểu Triệu phải chờ, hôm nay một người xin nghỉ, cho nên việc không thể lo hết quá nhiều. Cô Tiểu Triệu đẩy Bùi Xuyên đã thay quần về phòng học, cầm xếp gỗ để bé chơi.

Bùi Xuyên cúi đầu, vẫn không cử động.

Bối Dao dùng ánh mắt phức tạp nhìn anh.

Một đời người, nếu lại tới một lần, Bối Dao muốn làm chuyện gì nhất?

Đương nhiên là rời xa Hoắc Húc, hiếu kính ba mẹ cả đời, hoàn toàn toàn toàn không có quan hệ với Bùi Xuyên. Tiền đề là, Bùi Xuyên không làm thế trước khi cô chết.

Tình cảm của cô với Bùi Xuyên rất phức tạp.

Mưa đá che trời lấp đất, càng lúc càng lớn. Thỉnh thoảng có vài vị phụ huynh đi tới oán giận: "Ai da thời tiết làm sao vậy, buổi sáng nắng to, buổi chiều đã mưa rồi."

Sau đó có xe đạp đi xe đạp, không xe công con chạy. Bọn nhỏ xua xua tay: "Chào cô Triệu!"

"Tạm biệt Tiểu Vĩ! Tạm biệt Lệ Lệ!"

Mẹ Bối Dao Triệu Chi Lan cũng nhanh chóng cầm ô bước tới.

Năm 96 Triệu Chi Lan còn trẻ, khỏe mắt không có nếp nhăn, tay áo ngấn màu xanh, tràn đầy sức sống.

Ánh mắt Bối Dao từ trên người Bùi Xuyên dời đi, nhìn Triệu Chi Lan hấp tấp chạy tới, đôi mắt một chút đã ướt đẫm.

Triệu Chi Lan bế cô lên: "Ai da con gái, khóc cái gì mà khóc, bị mưa đá làm cho sợ hãi rồi?"

Bối Dao lắc đầu, ghé vào trên lưng mẹ, có chút ghen ngạo. Cha mẹ đều là người tốt nhất, đây là đạo lý bao nhiêu người biết lại không hiểu được.

"Mẹ công con, đặt ô lên vai mẹ là được."

Triệu Chi Lan chào cô Tiểu Triệu xong, công con gái mình rời đi.

Tay nhỏ của Bối Dao đỡ ô, suy nghĩ một lúc lâu, quay đầu lại.

Bùi Xuyên ngồi trong góc không nhìn cô.

Cha Trần Hồ là người đầu tiên đến đón, cậu cười ở trên đầu vai cha mình, điệu võ dương oai lại đặc ý.

Bà nội Phương Mẫn Quân đeo tạp dề, cũng nắm tay cháu gái về nhà.

Sau đó là mẹ Bối Dao.....

Bối Dao theo ánh mắt anh nhìn qua, đôi mắt Bùi Xuyên dừng ở một vệt nước trên mặt đất. Đây là cô Tiểu Triệu không kịp xử lý để lại một chút nước tiểu.

Cô nhớ tới nụ hôn lạnh lẽo lại ôn nhu của anh mười tám năm sau, lại nhìn Bùi Xuyên, trong lòng cảm thấy hơi đau đớn.

Nhân vật lớn ghê gớm sau này, khi còn nhỏ, thế nhưng yếu ớt lại cô độc.

Bối Dao giật giật ngón tay, lại muốn nhìn Bùi Xuyên, Triệu Chi Lan đã công cô đi xa.

Bùi Xuyên ngược mắt, đôi mắt đen nhánh dừng ở bóng dáng cô bé được mẹ công đi xa.

Bọn họ càng đi càng xa, cuối cùng biến mất không thấy.

Mưa đá rơi xuống, Bối Dao không có sức lực, không thể nói nên lời, bị sốt ngất đi. Trong phòng học cuối cùng chỉ còn một cậu bé, ngồi trên xe lăn.

Nhà trẻ không xa nhà, nhưng cách chỗ làm của Triệu Chi Lan rất xa, Triệu Chi Lan chạy nhanh, mười phút đã công Bối Dao về nhà.

Cô phát sốt nên đã ngủ.

Buổi tối mơ mơ màng màng tỉnh lại, Triệu Chi Lan dùng rượu lau người cho cô, bất đắc dĩ thở dài: "Bị sốt cũng không biết nói cho cô giáo biết."

Bối Lập Tài từ bên ngoài đi vào, cũng vào thăm con gái, vừa nãy Bối Dao sốt cao như vậy hai vợ chồng đều hoảng hốt. Cũng may hàng xóm là bác sĩ mở tiệm thuốc nhỏ, tới khám thử rồi đưa thuốc, bằng không thời tiết như vậy, cũng không thể đưa tới bệnh viện.

Năm 96 trong nhà chỉ có một mình Bối Dao, em trai Bối Quân còn chưa sinh ra, hai vợ chồng lần đầu tiên làm cha mẹ, cũng chăm sóc chu

đáo.

Bối Lập Tài sờ sờ gương mặt mềm mại của con gái mình: "Đỡ hơn rồi, không nóng nữa."

"Ngày mai không đi nhà trẻ, sáng mai em ra ngoài nói với cô Tiểu Triệu một tiếng là được."

Bối Dao nửa mộng nửa tỉnh, đột nhiên nghe cha mẹ nhắc tới Bùi Xuyên.

Triệu Chi Lan: "Đứa bé kia hôm nay không ai đón, em thấy bây giờ Quyên Nhi cũng chưa tan tầm, Bùi Kiến Quốc cũng chưa về nhà! "

"Đứa bé nhỏ như vậy, nửa đời sau lại bị hủy, ai....."

Bối Dao nhớ tới bộ dáng giãy giụa ngã xuống xe lăn ôm mình của người đàn ông lạnh nhạt này.

Bọn họ đều nói anh là ác ma, cô cũng hơi sợ bộ dáng trầm mặc ít lời của anh.

Nhưng bây giờ ác ma vẫn chỉ là một đứa trẻ.

Tới sáng, Bối Dao mới mở to mắt, nhiệt độ đã giảm không ít.

Triệu Chi Lan đang nấu bữa sáng, Bối Dao mở cửa phòng.

Bối Lập Tài đi vào phòng bếp: "Anh vừa xin nghỉ với cô Tiểu Triệu, nhưng cô giáo lại nói....."

Bối Dao nhìn qua, nghe thấy tiếng thở dài của cha.

"Cả đêm qua không ai đón Bùi Xuyên về nhà....."

Bối Dao giật mình.

Đêm qua nhiệt độ giảm mạnh, đêm hè lạnh lẽo. Bùi Xuyên không chờ được bất kỳ người nào.

THÂN NHIỆT CỦA ÁC MA

Đăng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Con Thú Bị Vây Quanh

Năng lực hồi phục của trẻ con không tồi, khi ăn sáng thời Bối Dao đã đỡ hơn nhiều.

Triệu Chi Lan xin nghỉ, ở nhà chăm sóc Bối Dao. Mẹ Bối đi làm trong nhà máy, công việc hàng ngày là ngồi trước máy may may quần áo, tiền lương một tháng được bốn trăm ba mươi đồng tiền, coi như không tồi.

Bữa sáng là một bát cháo, một bát đồ chua, cả nhà chỉ bát của Bối Dao có một quả trứng gà mập mạp.

Ngoài hiên truyền đến tiếng xuống cầu thang, sau đó là giọng nói bén nhọn của một người phụ nữ: "Triệu Chi Lan!"

Triệu Chi Lan cao giọng trả lời: "Hôm nay không đi làm, tôi xin nghỉ, cậu đi đi."

Người phụ nữ nói thầm: "Không nói sớm." Sau đó lắc mông đi.

Bối Dao ngẩng đầu nhìn mẹ, quả nhiên mẹ trầm mặt xuống.

Người phụ nữ kia là Triệu Tú, trước kia cùng thôn với Triệu Chi Lan, nói đến cũng khéo, hai người đều gả tới thành phố C làm hàng xóm, cùng làm trong nhà may. Mang thai cùng một năm, cùng sinh con gái. Những người xung quanh không khỏi so sánh Triệu Tú và Triệu Chi Lan với nhau.

Cố tình Triệu Chi Lan lại không bằng Triệu Tú.

Chồng của Triệu Chi Lan, cũng là cha Bối Dao, làm việc trong lò gạch, công việc gian khổ, tiền lương còn không cao. Chồng Triệu Tú là giáo viên dạy Toán, được người tôn kính, công việc còn có thể diện.

Triệu Chi Lan còn không đến mức keo kiệt, chủ yếu là so con gái.

Con gái Triệu Tú sinh tên Phương Mẫn Quân, lớn hơn Bối Dao nửa tháng, Phương Mẫn Quân phấn nộn đáng yêu, không mượt mà giống bạn cùng lứa tuổi, mà tú khí đoan chính, giống như Ngọc Nữ nhỏ. Ai thấy đều nói đứa nhỏ này xinh đẹp!

Một đối lập, Bối Dao thành người bị nghiền áp.

Bối Dao bốn tuổi gương mặt tròn tròn, đôi mắt rất to, nhưng khi còn nhỏ Bối Dao ăn nhiều, trên đầu có hai cục tròn tròn, cả người tròn tròn ngốc manh. Mỗi lần Triệu Tú thấy Bối Dao nhỏ đều che miệng cười: "Dao Dao ăn gì vậy? Thịt trên tay nhỏ nhiều hơn Mẫn Mẫn nhà tôi một vòng."

Bên ngoài khích lệ, bên trong trào phúng. Bởi vì Triệu Chi Lan béo, Triệu Tú ám chỉ là do di truyền.

Bối Dao thấy sắc mặt mẹ không tốt, khe khẽ thở dài.

Gia cảnh nhà cô vẫn luôn bình thường, vấn đề về may mắn cũng không biết nói thế nào. Cô nhớ gia đình Phương Mẫn Quân dọn đi khi đang học cấp 2, mua nhà mới, hai năm sau nhà mới phá bỏ và di dời, vì thế được bồi thường hai phòng. Gia đình Phương Mẫn Quân càng ngày càng tốt, ngược lại là nhà Bối Dao vay tiền cho em trai của mẹ, vẫn nghèo như vậy.

Chờ đến lớp 10, Phương Mẫn Quân dậy thì không thành công, "Ngọc Nữ Nhỏ" thành tượng khắc nghiệt.

Mà Bối Dao, trở thành hoa hậu giảng đường thành phố C.

Nhưng Bối Dao cũng không có cách nào an ủi mẹ, chuyện sau này sẽ trở nên rất đẹp, chẳng sợ nói Triệu Chi Lan cũng chỉ nghĩ đang nói linh tinh. Tối hôm qua Bối Dao mê mê hoặc hoặc suy nghĩ cả một đêm, loại chuyện trọng sinh này quá mơ hồ. Cô cảm kích vì có thể trọng sinh, bởi vậy sẽ ngoan ngoãn làm một cô bé bốn tuổi, ở bên cạnh cha mẹ, đời này chẳng sợ không gả, cũng sẽ không hại cha mẹ vì chuyện của cô mà tuyệt vọng.

Cô ngoan ngoãn ăn cháo xong, Triệu Chi Lan lau miệng cho cô.

Bối Dao nói: "Mẹ ơi, con muốn đi nhà trẻ."

Triệu Chi Lan cười nói: "Bình thường đuổi cũng không muốn ra khỏi nhà, hôm nay bị ốm có thể không cần đi."

Bối Dao bị ốm, giọng nói mềm như bông: "Con muốn đi." Đôi mắt cầu xin, ướt đầm dề.

Triệu Chi Lan mềm lòng, sờ sờ trán cô: "Vậy buổi chiều lại đi."

Bối Dao nhớ tới buổi sáng cha nói, cả đêm qua không ai đón Bùi Xuyên, có chút bất an. Nhưng đứa trẻ bốn tuổi thì làm được gì, chỉ có thể nghe Triệu Chi Lan nói.

Tới buổi chiều, Bối Dao thuận lợi được đưa đi nhà trẻ.

Ngoài cửa "Nhà trẻ Thường Thanh" có một loại cây, sờ vào sẽ có mùi hôi. Mà trong vườn trồng vài cọng hoa mai, vừa đến mùa đông đã thơm ngát. Năm 96 nhà trẻ thiết bị đơn sơ, cũng không có thang trượt.

Chỉ có tấm ván gỗ làm hai cái cầu bập bênh, lẻ loi ở trong sân.

Thời tiết mùa hè thay đổi nhanh chóng, mặt trời vừa tắt, mưa đã làm bập bênh ướt đầm, tạm thời cũng không thể dùng.

Cô Tiểu Triệu bảo bọn trẻ chơi đùa với nhau.

Cô Tiểu Ngô cuối tuần mới có thể tới, một mình cô Triệu vội đến nỗi chân không chạm đất.

Khi Triệu Chi Lan đặt tay nhỏ mềm mại của Bối Dao vào tay của cô Tiểu Triệu, Bối Dao đã nhìn vào bên trong, bọn nhỏ đang chơi trò chơi. Tất cả mọi người đều vỗ tay ca hát, chỉ có một người không--

Bùi Xuyên quay đầu đi, đối diện với ánh mắt của Bối Dao.

Trong mắt bé trống rỗng, không có điều gì cả.

Nhưng chỉ ngăn ngụt một lát, bé đã quay đầu lại, không hề nhìn cô.

Bùi Xuyên cũng được đặt ở giữa bọn trẻ, bởi vì bé không có hai chân, không thể nghi ngờ là đứa bé khác biệt nhất nhà trẻ. Cô Tiểu Triệu đáng thương bé, bọn nhỏ sợ bé lại chán ghét bé, mâu thuẫn như vậy, giống như bé trở thành trói buộc của cả nhà trẻ.

Bởi vậy Bùi Xuyên và mọi người không hợp nhau.

Tiếng hát tiếng nói non nớt của bọn trẻ, cô Tiểu Triệu đặt Bối Dao ở giữa. Đối diện với Bối Dao là Bùi Xuyên.

"Ném nha ném nha, thả khăn tay, nhẹ nhàng mà ném ở phía sau, mọi người không được nói, nhanh lên nhanh lên bắt được, nhanh lên nhanh lên bắt được ~"

Khăn tay rơi xuống phía sau Trần Hổ, mập mạp chưa phản ứng lại, chờ các bạn nhỏ đều ha ha cười nhìn cậu, Trần Hổ mới đột nhiên quay đầu, thấy khăn tay màu xanh đằng sau mình, cậu giống như một cục thịt nhảy lên bắt người, kết quả đứa trẻ phía trước đã sớm về tới vị trí của mình.

Trần Hổ buồn bực mà trở thành người thả khăn tay tiếp theo, hát một bài thiếu nhi làm hình phạt, sau đó tiếp tục trò chơi.

Mẫu đứa trẻ bốn năm tuổi vòng thành một vòng võ tay: "Ném nha ném nha, thả khăn tay ~"

Trong tiếng hát non nớt của trẻ con, đôi mắt mập mạp chuyển động, nhìn về phía Bùi Xuyên ngồi trên xe lăn. Trong lòng Bối Dao nháy dưng, ngày này đời trước cô không tới nhà trẻ, nhưng từ ngày hôm sau, Bùi Xuyên không bao giờ mở miệng nói chuyện, thậm chí không muốn tới nhà trẻ, hoàn toàn biến thành một người trầm mặc ít lời.

Cho nên anh đã trải qua chuyện gì?

Bọn trẻ tiếp tục hát, Trần Hồ ném khăn tay ra phía sau Bùi Xuyên. Mà lúc này cô Tiểu Triệu dẫn một bé bị đau bụng tới WC.

Cả phòng bỗng nhiên yên tĩnh lại, ngay cả là trẻ con, cũng miễn cảm biết, Bùi Xuyên không có chân, bé không thể bắt được người nào.

Bùi Xuyên quay đầu lại, rũ mắt nhìn khăn tay đang sau mình.

Trần Hồ làm một cái mặt quỷ với bé, bọn nhỏ bị cậu làm mặt quỷ mà cười khanh khách.

Bùi Xuyên cắn răng, một tay đỡ xe lăn, nỗ lực cong người xuống.

Trần Hồ chỉ vào bé cười ha ha.

Trái tim Bối Dao đập nhanh, dừng nhặt..... Dừng đi nhặt.....

Bùi Xuyên cắn chặt môi, cố hết sức nhặt khăn tay lên. Đôi mắt của bé vừa đen vừa sâu, giống như đáy vực.

Trong tiếng cười của tất cả mọi người, cánh tay gầy yếu dùng sức đẩy xe lăn đi về phía trước.

Đáng tiếc bé mới bị đứt chân, vẫn chưa quen thuộc với xe lăn.

Mỗi khi xe lăn nhích được một bước, giống như ốc sên bò.

Tiếng kinh hô làm bé đi về phía trước, không nhìn ai cả, khăn tay màu xanh đặt trên đùi, đuổi theo Trần Hồ ở phía trước.

Trần Hồ cố ý chạy chậm, ôm bụng cười.

Bùi Xuyên đẩy lệch phương hướng.

Bé không khống chế được phương hướng của xe lăn, cũng không biết dùng lực.

Mùa hè năm tuổi, bé giống như một con thú bị vây xung quanh. Táo bạo lại tuyệt vọng mà điều khiển xe lăn đuổi theo. Quạt cường không chịu thua.

Những đứa bé không hiểu chuyện đều đang cười bé.

Đôi mắt đầy nước mắt, muốn cầm lấy một thứ gì đó. Vì thế một lần lại một lần điều chỉnh xe lăn.

Bối Dao ngơ ngác mở to mắt nhìn bé.

Càng lớn càng quên nhiều chuyện lúc bé, trong trí nhớ của cô, Bùi Xuyên chỉ là một thiếu niên không có chân, chỉ vậy không hơn. Cuộc sống của cô không có bóng dáng anh, nếu không phải anh thành "ác ma", còn bảo vệ cô, có thể cả đời này khi trọng sinh cô cũng sẽ không chú ý tới anh.

Anh là ác ma trong mắt mọi người, nhưng anh là ân nhân của Bối Dao.

Coi cô như bảo bối thích cả đời.

Cô ý thức được mình cần phải làm chuyện gì đó.

Chờ Trần Hồ chạy tới, , Bối Dao vụng về xoay người ôm chân Trần Hồ.

Trần Hồ la lên: "Bối Dao cậu thả tay ra, cậu làm gì?" Mập mập dấm ngực dậm chân, muốn bỏ Bối Dao ra.

Cơ thể bốn tuổi không có nhiều sức lực, mập mập lại khỏe như một con trâu, gấp đến nỗi vặn vẹo lưng tung, Bối Dao sắp không kéo được cậu nữa.

Đôi mắt Bối Dao nháy nháy, giống như cục kẹo mạch nha, nửa quỳ trên mặt đất ôm chặt chân không cho đi. Mập mập năm tuổi sức lực lớn hơn nữa, cũng không có khả năng mang theo "kẹo mạch nha nhỏ" chạy lung tung.

Nhà trẻ lập tức nhốn nháo.

Mùa hè tháng bảy nóng bức, Bối Dao mặc một cái quần đùi ngắn màu xanh lá cây, phàm chân bên dưới bị mặt đất ma sát đỏ lên.

Da thịt trẻ con mỏng manh, cô không quan tâm, cả người gần như quỳ xuống mặt đất.

Bởi vì còn hơi sốt, giọng nói của Bối Dao có hơi khàn khàn: "Không được đi!"

Trần Hồ không tránh thoát được, sắp điên mất, cuối cùng "Oa" một tiếng khóc.

Bối Dao ngây ngốc.

Cô mờ mịt ngược mắt nhìn mập mập đang gào khóc, lại quay đầu nhìn Bùi Xuyên cách đó không xa. Sao, sao anh còn chưa đi tới.

Cô làm Trần Hồ khóc rồi làm sao bây giờ?

Bùi Xuyên cầm khăn tay màu xanh rũ mắt nhìn cô, vừa lúc cô ngước mắt, một đôi mắt rực rỡ dưới ánh mắt trời, mờ mịt lại không biết làm sao nhìn anh.

Trần Hồ oa oa khóc lớn, tiếng khóc cao vút, giống như con gà trống bị rút lông, khóc chảy cả nước mũi.

Bùi Xuyên nhìn đôi mắt ướt đầm đề của cô, còn có Trần Hồ bị cô ôm chân.

Anh nhấp nhấp môi, ném khăn lụa xuống mặt đất, không nhìn bọn họ một lần, cố hết sức đẩy xe lăn tới cửa.

Khăn tay rơi trước mặt Bối Dao, cô còn đang nằm bò, duy trì tư thế ôm chân Trần Hồ, không biết có nên buông tay không.

Trần Hồ khóc lớn tiếng, mấy đứa trẻ cũng khóc theo. Cô Tiểu Triệu vừa vào cửa đã thấy hình ảnh này, nhanh chóng chạy tới bế Bối Dao lên.

Bùi Xuyên đã đẩy xe tới cạnh cửa.

Bên trong truyền đến tiếng cô Tiểu Triệu dỗ mập mạp.

Bé nhìn cửa, đã là buổi chiều ngày hôm sau, cha mẹ vẫn không tới.

Phía sau nhốn nháo thành một mảnh.

Bùi Xuyên không quay đầu lại. Tuy bé không nói chuyện, nhưng bé biết rất nhiều chuyện. Ví dụ đứa bé được yêu quý nhất trong nhà trẻ là Trần Hồ và Phương Mẫn Quân.

Bởi vì Trần Hồ biết làm trò cười, chơi cùng mọi người, Phương Mẫn Quân xinh đẹp, ăn mặc cũng xinh đẹp tinh xảo.

Lại ví dụ như, cô bé có đôi mắt sáng lấp lánh nhìn bé, là cô bé nhỏ nhất nhà trẻ, đầu tháng này vừa được đưa vào, ở gần nhà bé.

Thích khóc, kiêu khí, dễ bị ốm.

Bọn họ đều gọi cô là Dao Dao.

THÂN NHIỆT CỦA ÁC MA

Đăng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Bảo Bối

Cô Tiểu Triệu vất vả dỗ Trần Hồ nín khóc, quay đầu nhìn qua, Bối Dao mở to đôi mắt lúng liếng nhìn chăm chăm cô và mập mạp.

Cô Tiểu Triệu ngồi xổm xuống kiểm tra chân Bối Dao, đỏ một tảng lớn, thậm chí có hơi xước da. Cô bé không khóc không làm ồn, an tĩnh hiệu chuyệן. Rõ ràng tháng này lúc mới tới, cô bé này vẫn thích khóc.

Thấy Bối Dao không khóc, cô Tiểu Triệu nhẹ nhàng thở ra. Cô không cần mấy đứa bé này có thể nói rõ ràng mọi chuyện, chỉ cần không khóc là được.

Cô Tiểu Triệu vừa đi, Trần Hồ khóc đến đỏ bừng đôi mắt trừng mắt nhìn Bối Dao. Sau đó mập mạp hừ một tiếng rời khỏi.

Buổi chiều bọn nhỏ đang gấp giấy, Bùi Xuyên ngồi ở cửa, không đi tới đây. Cô Tiểu Triệu đẩy xe lăn giúp bé, bé mím chặt môi nắm chặt cánh cửa. Cô Tiểu Triệu sợ ngón tay bé bị thương, đành phải từ bỏ.

Bối Dao biết bé đang nhìn gì, cha mẹ bé đến bây giờ vẫn chưa tới đón bé.

Cô nhớ lúc còn học tiểu học, chú Bùi và dì Tường Văn Quyên ly hôn, Bùi Xuyên ở với cha. Nhưng khi đó cô không chú ý tới anh, nên không nhớ là năm nào.

Bối Dao ngốc một buổi trưa.

Cô thực sự không phải là trẻ con, tự nhiên không thể thật sự cảm thấy hứng thú với mấy trò chơi này. Hơn nữa cô còn đang sống, sốt cao khiến cô mơ hồ, không có tinh thần.

Nếu thật sự muốn mang theo ký ức và linh hồn của người trưởng thành lớn lên, kỳ thật rất khó chịu.

Giờ tan học, các phụ huynh lại lục tục tới đón con mình.

Cha Trần Hồ vẫn tới đầu tiên, mập mạp đặc ý đứng lên, khi đi ngang qua Bối Dao còn liếc xéo Bối Dao một cái. Nhưng cậu càng ghét Bùi Xuyên hơn, lúc ra ngoài còn nói to với Bùi Xuyên: "Cha cậu sẽ không tới đón cậu đâu!"

Bùi Xuyên ngược mắt, một đôi mắt đen nhánh lạnh lùng nhìn Trần Hồ. Ngón tay tái nhợt yên lặng nắm chặt xe lăn.

Mập mạp chạy nhanh như chớp.

Bối Dao tức điên!

Hùng hài tử!

Mẹ Bối Dao Triệu Lan Chi tan làm hơi muộn, cho nên ngày thường Phương Mẫn Quân đều được bà đón. Cuối cùng chỉ còn Bối Dao, Bùi Xuyên và cô Tiểu Triệu ở phòng học.

Cô Tiểu Triệu quét rác bọn nhỏ để lại, Bối Dao nhìn Bùi Xuyên, chân ngắn nhỏ hự hự đi qua.

Hoàng hôn rơi xuống, bàn tay béo béo cầm một chiếc máy bay giấy, nhẹ nhàng đặt trên đùi bé.

Xe lăn của Bùi Xuyên không cao, ngồi bên trên lại cao hơn cô bé bốn tuổi một ít.

Bùi Xuyên nhìn cô.

Cô cười, mắt hạnh cong cong, dùng giọng nói non nớt mềm như bông nói: "Cho cậu, tớ tên là Bối Dao. Nhà của hai chúng ta gần nhau, chúng ta cùng nhau về nhà nhé?"

Bùi Xuyên lạnh mặt, đột nhiên ném máy bay giấy đi.

Tránh ra, không cần cậu.

Thế nhưng cô lại hiểu suy nghĩ trong mắt anh.

Nhưng Bùi Xuyên nhỏ quên mất đó là một chiếc máy bay giấy, máy bay giấy bay lên, lập tức bay thật xa. Dừng ở dưới cây hoa mai trong sân.

Bối Dao nhìn máy bay giấy, lại quay đầu nhìn bé.

Ngay sau đó bước chân ngắn nhỏ đi nhặt, cô chạy về, quý trọng mà đặt máy bay giấy lên chân bé, ánh sáng trong mắt vẫn không biến mất.

Trong lòng Bùi Xuyên dường như có lửa giận, mặc dù bé không biết vì sao.

Cô bé tiếp tục chạy đi nhặt, mỗi lần nhặt về, đều cẩn thận đặt lên chân cậu bé, ngửa đầu cười với anh.

Cho đến lần thứ sáu, cô thật cẩn thận đặt nó lên chân anh.

Anh mặt không biểu tình xé nát.

Mái tóc Bối Dao mềm mại, trên đầu búi hai cục tròn tròn.

Bùi Xuyên cảm thấy chắc chắn cô sẽ khóc, giống như Trần Hồ vậy, khóc kinh thiên động địa, sau đó nói với cô giáo. Tất cả mấy đứa trẻ ở đây

đều không thích anh, trước khi chân bị chặt đứt anh trầm mặc ít nói, không có bạn bè. Mọi người đều cảm thấy quái gở khó ở chung.

Bối Dao biết, bề ngoài anh giống như một con nhím, nhưng nội tâm vẫn rất mềm mại.

Cô dùng ngữ khí ngây thơ của trẻ con bốn tuổi hỏi anh: "Nếu cậu không chơi, chúng ta về nhà nhé? Mẹ tớ cũng không tới đón tớ. Chúng ta tự đi về được không?"

Anh không nói gì, nhưng khi Bối Dao đuổi tay chạm vào xe lăn của anh, lập tức giơ tay đánh vào mu bàn tay của cô.

Anh xuống tay không nể tình chút nào, "Bang" một tiếng giòn vang. Mu bàn tay mềm mại của cô lập tức đỏ bừng.

Bối Dao theo bản năng rút tay lại.

Cô cúi đầu nhìn tay nhỏ của mình, Bùi Xuyên cũng đang nhìn bàn tay bị mình đánh.

Bàn tay của cô vừa trắng vừa mềm, Bối Dao khi còn nhỏ sợ đau, lúc tiem có thể sợ tới mức cả người phát run. Bùi Xuyên đánh xuống đau hơn ngoài dự đoán.

Bối Dao thở dài trong lòng.

Thật sự không dễ ở chung.

Cô còn muốn nói chuyện, nhưng Triệu Chi Lan đã tới.

Bối Dao nhẹ nhàng nhú mày, Triệu Chi Lan đi tới bế Bối Dao lên, lại chào cô Tiểu Triệu. Khi đi ngang qua Bùi Xuyên, mẹ Bối cũng mềm lòng: "Bùi Xuyên, dì Triệu dẫn cháu về nhà nhé."

Bùi Xuyên cúi đầu, ngón tay bám chặt vào cánh cửa.

Cô Tiểu Triệu xấu hổ cười nói: "Mẹ Bối Dao, chị về trước đi."

Triệu Chi Lan đành phải ôm Bối Dao đi về.

Mẹ Bối ôm con gái, nhẹ nhàng thở dài: "Ai, hai vợ chồng kia tạo nghiệt gì, mà tính cách của thằng bé lại trở nên như vậy....."

Chờ bọn họ đi xa, cô Tiểu Triệu mới cười sờ sờ đầu Bùi Xuyên.

Bùi Xuyên vẫn không nhúc nhích, cô Tiểu Triệu nhìn theo ánh mắt anh, mới phát hiện anh đang nhìn hai mẹ con đang đi xa.

Triệu Chi Lan hái một bông hoa vàng nho nhỏ cắm lên búi tròn tròn trên đầu Bối Dao, cô bé được ôm cười híp mắt lại.

Ngây thơ vui sướng lại đáng yêu.

Ánh mắt Bùi Xuyên dừng trên người Bối Dao.

Một lúc lâu sau mới mở tay ra, lòng bàn tay có một mảnh giấy gấp mấy bay, anh yên lặng thả xuống.

Mảnh giấy bay theo gió.

Anh biết là cô lừa anh mà, mẹ cô sẽ đến đón cô về nhà.

~

Sau khi ăn tối, Bối Dao mở cửa sổ phòng ngủ, thừa dịp Triệu Chi Lan rửa bát, cố gắng trèo lên ghế nhìn qua.

Tầng bốn khu đối diện sáng đèn.

Đó là nhà Bùi Xuyên, nhà anh có người, vậy hẳn sẽ được đón về nhà. Lúc này cô mới nhẹ nhàng thở ra.

Bọn họ ở cùng một khu phố nhỏ, nhà Bối Dao ở tầng ba, nhà Bùi Xuyên ở tầng bốn. Cha mẹ Bối Dao đã cho cô ngủ riêng từ lâu, có phòng ngủ của mình. Từ nhà cô nhìn qua, có thể nhìn thấy nhà Bùi Xuyên.

Nửa đêm cô lại sốt cao, Triệu Chi Lan ngủ bên cạnh cô, cảm thấy người cô nóng hơn bình thường.

Để sát vào còn không biết Bối Dao đang nói gì, khịt khịt nước mắt làm ướt gối. Triệu Chi Lan buồn ngủ đều bị dọa tỉnh, nhanh chóng lấy cơn hạ nhiệt độ cho cô.

Bối Dao tỉnh lại lúc trời sắp sáng, cả trán nóng bỏng, điều làm cho cô sợ hãi hơn cả-- ký ức của cô bắt đầu mơ hồ.

Giống như một tấm kính trong suốt có thể nhìn thấy rõ ràng, dần dần, tấm kính kia bị sương mù bao phủ, làm người nhìn không rõ lắm.

Cô mê mang nhớ rõ mình chết năm hai mươi tuổi.

Bị chết rất máu chó.

Mà bây giờ, những ký ức đó, thế nhưng lại bị bịt kín một tầng sương mù, giống như thân thể bốn tuổi này đang bài xích những ký ức đó vậy.

Chờ Triệu Chi Lan vừa ra ngoài, Bối Dao gian nan xuống giường, lấy một quyển vở và bút chì ra.

"Bối Dao, năm 2010, gả cho Hoắc Húc, sau khi kết hôn mới biết anh ta có người mình thích. Mà Bối Dao là tấm gỗ để anh ta bảo vệ người mình yêu. Gia đình Hoắc Húc có người trong quân đội và người làm kinh doanh,

anh ta có tiền có thể. Hoắc Húc vẫn luôn không chạm vào cô, cho đến khi cô biết sự thật, muốn rời khỏi đó, Hoắc Húc lại không cho phép."

Bối Dao dùng thân phận của người đứng xem để viết, viết xong đầu đầy mồ hôi lạnh, nhưng cô biết vẫn phải tiếp tục.

"Năm 2012. Bối Dao nghĩ cách muốn nhìn thấy người Hoắc Húc yêu, chỉ trong chớp mắt, Hoắc Húc đuổi cô về, lần đầu tiên tát cô. Triệu Chi Lan và Bối Lập Tài trung niên, còn vì chuyện của cô cầu xin mọi người. Cuối cùng ông Bối xảy ra chuyện ngoài ý muốn, thành người thực vật."

Bối Dao vừa nhớ lại vừa rơi nước mắt.

Bối Dao kiên định tiếp tục viết: "Cuối cùng Triệu Chi Lan cầu xin một người đàn ông, anh cứu Bối Dao. Người đàn ông đó là Bùi Xuyên, là ác ma trong mắt mọi người, những thứ anh làm đều gây bất lợi cho xã hội. Anh trầm mặc ít lời, bảo vệ Bối Dao hai năm, cuối cùng ngày cô chết, Bùi Xuyên nói cho cô biết, ' cô là bảo bối cả đời này anh không dám yêu. '"

"Năm 2014, Bối Dao bị chết uất ức, vẫn là tấm gỗ bảo vệ người phụ nữ kia."

Tiếng bước chân của Triệu Chi Lan tới gần, Bối Dao không kịp tiếp tục, cuối cùng chỉ có thể qua loa mà nói với bản thân: "Đối xử tốt với Bùi Xuyên."

Từ "Xuyên" kết thúc, cô nhanh chóng để quyển vở vào trong ngăn kéo. Triệu Chi Lan đẩy cửa vào, trừng mắt nói: "Đã phát sốt còn chạy loạn làm gì!"

Bối Dao lau khô nước mắt, ngoan ngoãn nằm xuống giường.

Cô không biết ký ức sẽ dừng ở thời gian nào, một người có được ký ức đời trước mà trưởng thành là không thể. Có thể sống lại một lần vốn đã

là ban ân.

"Mẹ, mẹ hát cho con nghe đi."

Triệu Chi Lan cười mắng: "Không nghe lời còn muốn nghe hát!"

Cuối cùng đau lòng con gái mình, nghĩ nghĩ rồi hát: "Nhẹ nhàng gõ
tĩnh tâm hồn đang ngủ say.

Chậm rãi mở đôi mắt của con

Nhìn thế giới bận rộn

Xuân phong khó hiểu phong tình

Gọi lên trái tim thiếu niên....."

Đây là album phát hành năm 85, Bối Dao đã nhiều năm chưa nghe
thấy ca khúc ôn nhu như vậy.

Cô loáng thoáng nhớ tới, bài hát này là 《 Ngày mai sẽ tốt hơn 》 .

Trong tiếng hát của Triệu Chi Lan, cô lại nặng nề ngủ.

Trước khi ngủ Bối Dao nghĩ, hôm nay Bùi Xuyên có đi nhà trẻ không?

Đời trước anh vì chuyện ngày hôm qua, không muốn đi nhà trẻ, hơn
nửa không hề mở miệng nói chuyện. Vậy hôm nay thì sao?

~

Hôm nay mặt trời lên cao, bọn nhỏ đang nhìn con bướm đang đậu trên
bông hoa.

Vài đứa bé xung quanh Phương Mẫn Quân, tất cả đều muốn bắt được
con bướm xinh đẹp kia.

Trần Hồ chạy tới: "Phương Mẫn Quân, cậu muốn chơi trốn tìm không? "

Phương Mẫn Quân quay đầu lại.

Đó là một khuôn mặt được xưng là "Ngọc Nữ nhỏ", bởi vì có hơi giống người nổi tiếng. Chuyện này làm cho mẹ Phương Mẫn Quân Triệu Tú cực kỳ kiêu ngạo.

Phương Mẫn Quân không giống những đứa trẻ cùng tuổi bụ bẫm nhiều thịt, trên mặt ít thịt, tinh xảo thanh tú.

Cô bé nói: "Được, nhưng tớ không muốn là người đi tìm."

Trần Hồ đồng ý.

Sau đó chỉ một cậu bé làm người đi tìm, cậu bé kia chu chu miệng, không thể không đồng ý.

Một tiếng hoan hô, bọn nhỏ sôi nổi trốn đi.

Bọn họ chơi vui vẻ, trong một góc, Bùi Xuyên lạnh lùng nhìn.

Trong tiếng cười đùa non nớt, anh nhìn về phía chỗ ngồi của cô.

Anh tới đi học, mà cô không tới.

THÂN NHIỆT CỦA ÁC MA

Đăng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Cậu Không Bẩn

Bối Dao ốm tới tháng 8 mới khỏi hẳn, cơ thể bốn tuổi vô cùng bài xích ký ức đời trước của cô, Bối Dao nhớ ra gì đó, sẽ viết vào trong vở. Sau đó giấu trong khe hở giữa đầu giường và tủ, Triệu Chi Lan sẽ không dọn dẹp chỗ này.

Chờ đến đầu tháng tám, thời điểm nóng nhất của mùa hè.

Cuối cùng ký ức của Bối Dao cũng ổn định lại, ký ức của cô dừng lại ở năm lớp 3, đây là cực hạn của thân thể này. Cô mơ hồ biết mình trọng sinh, cũng biết nhất định phải tốt với Bùi Xuyên, nhưng để nói vì sao, cô lại không nói nên lời.

Trình độ lớp 3, khi cô mở sách giáo khoa ra đọc lại không hiểu. Biết được một phần chữ cái, nhưng nội tâm khẩn trương làm cô nhanh chóng gấp lại.

Trong khoảng thời gian Bối Dao bị bệnh làm Triệu Chi Lan và Bối Lập Tài rất lo lắng, Bối Lập Tài hút thuốc nói: "Chờ đến sinh nhật bốn tuổi của Dao Dao thì làm tiệc để xua đuổi những thứ không may mắn đi." Triệu Chi Lan cũng đồng ý, những năm này tỉ lệ trẻ em chết khá cao, Bối Dao là đứa bé đầu tiên của hai vợ chồng, năm ấy tư tưởng trọng nam khinh nữ còn chưa biến mất, bà nội Bối Dao không thích cô, hai vợ chồng lại rất yêu thương đứa con gái này.

Bối Dao khỏi bệnh, tự nhiên lại được đưa tới nhà trẻ.

Bây giờ cô dùng đôi mắt của một đứa bé học lớp ba nhìn thế giới, tốt hơn rất nhiều, không hề nóng nảy, ánh mắt mang theo sự tò mò và khao khát với thế giới bên ngoài.

Hoa mùa hè nở rộ trên con đường đi tới nhà trẻ.

Bối Dao nhìn chăm chăm hoa sen trong hồ nước không chớp mắt.

Cuối cùng muốn Triệu Chi Lan hái một bông.

Triệu Chi Lan đau đầu, khu phố nhỏ của bọn họ chưa xây xong, thuộc về phá bỏ và di dời, hoa sen là do người khác trồng, Triệu Chi Lan dọa cô: "Đây là của nhà người khác, bị bắt được sẽ bị chú cảnh sát nhốt lại nha."

Bối Dao mở to đôi mắt thanh triệt: "Chúng ta mua."

"Được rồi được rồi." Triệu Chi Lan nhìn xung quanh, hỏi người trồng. Sau đó dùng 5 mao tiền mua một bông, Triệu Chi Lan dùng một cành cây kéo lại, vớt lên cho cô.

Bối Dao biết 5 mao tiền không ít, lì xì năm mới của cô cũng chỉ có một khối tiền.

Triệu Chi Lan đau lòng cô mới khỏi ốm mới tốn tiền mua đóa hoa này.

Bối Dao nho nhỏ, Triệu Chi Lan đau lòng 5 mao tiền, hái dài hơn một chút. Bối Dao thật cẩn thận ôm, bông hoa che gần hết khuôn mặt.

Tới nhà trẻ, cô Tiểu Ngô đã tới đi làm, cô Tiểu Ngô ôn nhu hơn cô Tiểu Triệu một chút, bởi vì kết hôn xin nghỉ nửa tháng. Cô Tiểu Ngô hơi béo, cười vui vẻ: "Hoa nhỏ của Dao Dao thật là đẹp, tới chơi với các bạn nào."

Cô Tiểu Ngô nắm tay cô đi vào bên trong.

Cô Tiểu Triệu đang chia bánh quy có nhân cho mọi người.

Bánh quy có nhân một tháng chỉ được ăn một lần, những ngày bình thường đều là bánh quy không có nhân. Bọn nhỏ cũng rất mong chờ ngày được ăn bánh quy có nhân.

Bối Dao ôm hoa nhìn xung quanh.

Có rất nhiều người đang ngồi trước bàn tròn. Mỗi người được chia bánh quy đều quý trọng liếm liếm sau đó cắn một miếng nhỏ. Một cái bánh quy như vậy có thể ăn mười phút.

Cô nhìn một cái đã thấy Bùi Xuyên.

Trước mặt anh có một cái bánh quy, anh đặt ở trên bàn không chạm vào. Giống như đó không phải là bánh quy, mà là than củi.

Bối Dao ngây thơ mờ mịt ý thức được, hình như anh gầy hơn mấy hôm trước.

Cậu bé gầy yếu, mặc quần áo mùa hè màu xanh, bên dưới trống không.

Anh nhìn cây xanh ngoài sân, tròn mắt đen nhánh.

Bối Dao ôm hoa đi vào, anh nhàn nhạt nhìn thoáng qua, lại nhìn ra ngoài cửa sổ.

Hương Đồng Đồng đang gặm bánh quy, vừa thấy Bối Dao tới mắt sáng lên: "Dao Dao! Hoa của cậu thật đẹp."

Bối Dao gật gật đầu.

Mắt hạnh cong cong: "Đồng Đồng."

Hương Đồng Đồng là bạn ở nhà trẻ, tương lai cũng là bạn cùng lớp tiểu học.

"Tớ có thể hái một cánh hoa không?"

"Được nha." Bối Dao cẩn thận hái một cánh hoa bên ngoài đưa cho cô bé.

Hương Đồng Đồng ngửi ngửi: "Thơm thơm!"

Bối Dao biết mình nên tốt với Bùi Xuyên, nhưng còn nhỏ tuổi, tâm trí cũng không kiên định. Bông hoa này vốn định tặng cho Bùi Xuyên, bây giờ lại tiếc nó, nhìn nhìn, nhìn thêm một lát lại tặng cho Bùi Xuyên.

Khi hai người đang nói chuyện, một bàn tay béo mập duỗi tới, cầm bánh quy trước mặt Bùi Xuyên đi.

Bùi Xuyên bỗng nhiên quay đầu.

Mặt không biểu tình nhìn chăm chăm Trần Hồ.

Trần Hồ nuốt nuốt nước bọt, giơ giơ nắm đấm: "Làm sao! Cậu không đánh lại tớ."

Dù sao Bùi Xuyên cũng không ăn, cho cậu ăn thì sao! Hơn nữa mỗi lần bánh quy của Bùi Xuyên đều vào bụng cậu, cũng không bị làm sao.

Cậu nghĩ như vậy, nhanh chóng liếm bánh quy nhân lúc cô giáo không để ý. Thấy Bùi Xuyên còn đang lạnh lùng nhìn cậu, Trần Hồ vừa chột dạ vừa tức giận.

Khuôn mặt Phương Mẫn Quân mang theo vài vằn cao ngạo không hợp tuổi: "Bánh quy của cậu ta bẩn, Trần Hồ, cậu đừng ăn."

Trần Hồ càng không nhin được.

Cậu ném cái bánh quy bị găm một miếng tới trên bàn Bùi Xuyên, cũng định không ăn nữa.

Mẫn Mẫn nói đúng, Bùi Xuyên đá ra quần, bánh quy của cậu ta khẳng định rất bẩn.

Bánh quy có nhân không ném chuẩn, cuối cùng cọ qua bàn, dừng lại bên cạnh xe lăn của Bùi Xuyên.

Bàn tay tái nhợt của Bùi Xuyên bỗng nhiên cầm xe lăn, đi về phía Trần Hồ. Sau đó anh túm chặt cổ áo Trần Hồ, kéo cậu về phía mình.

Trần Hồ ngẩn người: "Người câm, cậu làm gì!"

Từ khi chân của Bùi Xuyên bị đứt, không bao giờ nói chuyện với bọn nhỏ.

Bandầu bọn nhỏ còn gọi anh là Bùi Xuyên, bây giờ đứt khoát gọi là người câm.

Trần Hồ lớn lên chắc nịch, tự nhiên sẽ không "ngồi chờ chết", đẩy Bùi Xuyên. Cậu bé gầy yếu bị Trần Hồ đẩy lùi về phía sau, đôi mắt Bùi Xuyên đen nhánh, trong mắt vắng vẻ, giữ chặt cánh tay Trần Hồ cản xuống.

"Oa a a....." Đau đến nỗi làm Trần Hồ lập tức khóc to.

Cô Tiểu Ngô phát hiện đã xảy ra chuyện.

Chạy nhanh tới định kéo hai đứa nhỏ ra.

Nhà trẻ hỗn loạn.

Bối Dao ôm hoa, lập tức nhìn thấy ánh mắt của Bùi Xuyên. Anh cản cánh tay Trần Hồ, trên trán đầy mồ hôi, xuyên qua những đứa bé trong lớp nhìn cô.

Bối Dao nhìn qua, anh lại nhắm mắt lại chỉ không nhả ra, giống như muốn cắn đứt một miếng thịt của mập mập.

Trần Hồ vừa đập vào đầu anh vừa khóc.

Bùi Xuyên giống như người máy không cảm thấy đau đớn, giãy tiếp theo cắn càng mạnh hơn.

Cô Tiểu Ngô không kéo ra. Đành phải dùng lực bóp chặt hàm dưới của Bùi Xuyên: "Bùi Xuyên, nhả ra!"

Bọn nhỏ lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng như vậy, toàn bộ bị dọa ngốc.

Khóe miệng Bùi Xuyên chảy máu, không biết là của ai.

Cô Tiểu Ngô nóng nảy.

Trời ạ, cô dùng sức bóp cầm một đứa trẻ như vậy, cũng không thể làm bé nhả ra. Cô Tiểu Triệu vội vàng đi vào, thấy hình ảnh này trái tim đều sắp nhảy ra ngoài.

Cô ôn nhu mà sờ sờ đầu Bùi Xuyên: "Tiểu Xuyên, nhả ra được không, có cô ở đây mà, cô cô ở đây mà....."

Bùi Xuyên mở mắt ra, trì độn bụng lỏng miệng.

Cô Tiểu Ngô nhanh chóng lấy cánh tay Trần Hồ ra. Trên cánh tay Trần Hồ có một dấu răng rất sâu, chảy ra máu.

Hai người liếc nhau, sắc mặt trắng bệch.

Cô Tiểu Ngô bế Trần Hồ lên đỡ dành, cô Tiểu Triệu nhanh chóng gọi phụ huynh đến.

Ngày tháng tám, Trần Hồ khóc đến chảy nước mũi.

Bọn nhỏ sợ hãi, sôi nổi rời xa Bùi Xuyên.

Hương Đồng Đồng sắp khóc: "Cậu ta thật đáng sợ, cần người."

Bối Dao ôm hoa sen cao bằng người, phát hiện không ai quan tâm Bùi Xuyên. Bùi Xuyên lau máu bên khóe miệng, trầm mặc nhìn bánh quy bị dẫm nát dưới mặt đất.

Trần Hồ khóc đến nổi thở hổn hển: "Cô ơi, đi, đi....."

"Được được, cô ôm em ra ngoài."

Sắc mặt Phương Mẫn Quân tái nhợt, vừa nãy Bùi Xuyên và Trần Hồ đánh nhau cô ấy ở ngay bên cạnh. Cô ấy phải nhịn không được khóc-- bởi vì mẹ nói người nổi tiếng kia là người đẹp lạnh lùng. Vậy nên làm "Ngọc Nữ" nhỏ không thể khóc.

Lúc này cô ấy cũng không ngồi bên cạnh Bùi Xuyên, một hơi chạy ra bên ngoài.

Bối Dao nhìn giáo viên đỡ Trần Hồ, ánh mắt sáng lên, chân ngắn nhỏ hự hự đi đến trước mặt Bùi Xuyên. Sau đó đặt hoa sen vào trong lòng anh.

"Tặng cho cậu."

Cô quay đầu nhìn cô Ngô ôm Trần Hồ vỗ vỗ lưng: "Không đau không đau nha....."

Bối Dao lại quay lại đầu, ngửa đầu nhìn cậu bé ngồi trên xe lăn, chiều cao làm cô chỉ có thể vỗ vỗ lên cánh tay anh, giọng nói mềm mại mang theo mùi sữa nhẹ nhàng dỗ dành: "Không đau không đau nha....."

Khóe môi anh còn máu chưa lau hết trên người lại đặt một bông hoa sen.

Mùi hương thanh nhã của hoa sen cùng với mùi sữa trên người cô bao phủ xung quanh anh. Bàn tay nhỏ nhẹ nhàng vỗ vỗ, bàn tay rất mềm mại. Giống như một con chuồn chuồn khẽ đậu xuống.

Đầu khi này bị Trần Hồ đánh vẫn rất đau.

Anh rũ mắt nhìn cô, mắt hạnh như mang theo một hồ nước trong suốt: "Không đau nha....."

Ánh mặt trời sáng lạn chói mắt, anh đặt đóa hoa sen lên trên bàn, phát bàn tay nhỏ của cô ra. Đẩy xe lăn đi ra chỗ khác.

Bối Dao chán nản nhìn bóng dáng gầy yếu của anh, sau đó đi về phía Hương Đồng Đồng.

Chóp mũi Hương Đồng Đồng đỏ bừng, giữ chặt tay Bối Dao, muốn kéo cô ra bên ngoài.

Đứa trẻ thân với Trần Hồ nhất trong lớp là Lý Đạt, Lý Đạt hé to một tiếng: "Bùi Xuyên là con chó nhỏ!"

Lập tức có mấy đứa bé đồng ý gật đầu.

Bối Dao quay đầu lại, bóng dáng cô đơn kia vẫn không nhúc nhích.

"Mẹ tớ nói, căn người là con chó nhỏ. Dao Dao, chúng ta không chơi với cậu ta."

Bối Dao có đôi mắt to, lông mi cũng rất cong. Chớp chớp mắt, làm người muốn sờ sờ đầu cô. Cô nghiêm túc lắc đầu: "Cậu ấy không phải con chó nhỏ." Cô lớn tiếng nói cho Hương Đồng Đồng và mọi người nghe,

"Cậu ấy tên là Bùi Xuyên, mẹ tớ nói, ' xuyên ' là con sông, con sông rất sạch sẽ."

Bùi Xuyên rũ mắt.

Tiếng nói của cô non nớt thanh thúy, giống như chuông gió vậy.

Chân bị chặt đứt, rất nhiều người ngại bé bẩn.

Mọi người đều nhớ chuyện lần trước.

Kỳ thật bé không bẩn, bé đã có thể tự mặc quần áo từ sớm. Đi WC bé cũng chăm chỉ rửa tay ba lần. Bùi Xuyên thậm chí thông minh hơn những đứa trẻ cùng tuổi rất nhiều, bây giờ bé cũng đã biết làm toán. Nhưng mà bị đứt chân, lại trở thành bẩn thỉu.

Khi cha đặt tên cho bé, lấy nghĩa "Hải nạp bách xuyên".

Tuy bé không hiểu có ý gì, nhưng lại biết đây là cái tên hay.

Nhưng cái tên hay, bây giờ cũng bởi vì hai chân chặt đứt, mà không có linh hồn.

~

Phụ huynh Trần Hồ tới trước, cha mẹ đều tới.

Cha Trần Hồ bọn nhỏ đều quen, một bác lưng hùng vai gấu. Đôi mắt ông trừng to, chỉ vào Bùi Xuyên: "Thằng nhãi ranh, nếu Tiểu Hồ nhà tao có chuyện gì, ông đây sẽ đánh chết mày!"

Trần Hồ vừa nghe, khóc đến kinh thiên động địa cực kỳ tội nghiệp.

Mẹ Trần Hồ cũng trừng mắt nhìn Bùi Xuyên, ôm con muốn tới bệnh viện khám.

Cô Tiểu Ngô xấu hổ đứng một bên: "Xin lỗi xin lỗi, là do bọn tôi không trông chừng hai em tốt, hai anh chị mang bé đi khám trước đi."

Hai vợ chồng lúc này mới ôm con mình đi.

Qua nửa tiếng, mẹ Bùi Xuyên Tưởng Văn Quyên tới. Khuôn mặt thanh tú, tóc vén ở sau đầu, sạch sẽ lưu loát.

Đây là một người phụ nữ ngoại hình dịu dàng, Bùi Xuyên giống mẹ, khuôn mặt tuấn tú, lại giống cha ba phần nên thêm vài phần thâm trầm.

Tưởng Văn Quyên trên đường tới đã nghe cô Tiểu Triệu nói qua.

Người phụ nữ này trầm mặc, đi tới cười cười với Bùi Xuyên, sau đó sờ sờ đầu anh.

Bối Dao thấy, ánh mắt anh sáng lên.

Giống như mùa xuân đến, cây khô được tưới nước, từng điểm sáng nhỏ xuất hiện làm ánh mắt anh trở nên rực rỡ. Mẹ Bùi đẩy xe lăn ra ngoài, Bối Dao nghe thấy anh nhẹ nhàng lên tiếng "Mẹ".

Anh có thể nói, chẳng qua là ít nói.

Trong lòng anh có một cán cân, giới hạn rõ ràng.

Cô chớp mắt, ghé vào cạnh cửa, mắt trông mong nhìn bóng dáng hai người.

Khi nào Bùi Xuyên mới bằng lòng nói chuyện với cô nhỉ?

THÂN NHIỆT CỦA ÁC MA

Đăng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Đứng Cản Cô

Tưởng Văn Quyên mang Bùi Xuyên về nhà, rửa mặt cho anh, lại lấy nước để anh súc miệng.

Bùi Xuyên vẫn luôn an an tĩnh tĩnh, Tưởng Văn Quyên nhìn khuôn mặt tái nhợt của con mình, sờ sờ mái tóc đen của anh: "Vì sao Tiểu Xuyên lại cản Trần Hổ?"

Lông mi Bùi Xuyên rũ xuống: "Cậu ta cướp bánh quy của con."

Tưởng Văn Quyên nhú mày.

Tưởng Văn Quyên biết Bùi Xuyên đang nói dối, gia đình bọn họ xem như giàu có. Cái loại bánh quy có nhân nhà người khác không có, nhưng nhà bọn họ không chỉ có bánh quy, còn có chocolate. Bùi Xuyên sẽ không đánh nhau vì một cái bánh quy.

Mặc dù không nói, ánh mắt mẹ Bùi lại dừng trên chân Bùi Xuyên, trong mắt mang theo sự buồn bã. Kỳ thật Tưởng Văn Quyên cũng hiểu vì sao, khẳng định là bởi vì chân.

Mẹ Bùi ôn nhu ôm anh một cái, sau đó cười nói: "Mẹ đi nấu cơm, một lát là có thể ăn cơm, Tiểu Xuyên có muốn ăn gì không?"

Bùi Xuyên lắc đầu, mắt đen an tĩnh hiểu chuyện mà nhìn Tưởng Văn Quyên.

Bùi Hạo Bản chạng vạng mới về nhà, gần đây cha Bùi phải truy nã tội phạm, thường phải bận đến đêm khuya. Sau khi cha Bùi trở về, bầu không khí trong nhà im lặng một giây.

Nhà Bùi Xuyên có một chiếc TV màu, đặt ở phòng khách, trong năm 96 xem như thứ hiếm có. Tưởng Văn Quyên đang xem chương trình âm nhạc với Bùi Xuyên, mẹ Bùi không quay đầu, Bùi Hạo Bản nói trước, "Anh đã về."

Cha Bùi nhìn vợ mình, lại sờ sờ đầu con trai.

Bùi Xuyên ngửa đầu nhìn cha, trong đôi mắt không có chút căm ghét nào. Trong lòng Bùi Hạo Bản cảm thấy đau xót.

Tưởng Văn Quyên oán cha Bùi liên lụy tới Bùi Xuyên, hai người lâu lâu lại cãi nhau.

Khoảng thời gian trước có một đêm hai người đều bận, Tưởng Văn Quyên phải mổ, Bùi Hạo Bản cũng làm việc. Bọn họ đều cho rằng người kia sẽ đón Bùi Xuyên, kết quả trở về mới biết hai người đều không đi, đêm đó Tưởng Văn Quyên cuồn cuộn khóc cả một đêm.

Tưởng Văn Quyên và Bùi Hạo Bản tuy rằng là hôn nhân do xem mắt, nhưng sau khi kết hôn cũng rất ngọt ngào. Đặc biệt là sau khi sinh Bùi Xuyên, nhưng sau khi Bùi Xuyên bị chặt đứt chân, Tưởng Văn Quyên không có cách nào không hận Bùi Hạo Bản.

Mẹ Bùi hận chồng làm kẻ thù hại con trai mình, để con trai mình bị kẻ thù chặt đứt hai chân.

Lúc ấy nhìn thấy Bùi Xuyên cả người đầy máu, trái tim Tưởng Văn Quyên đều nát.

Bùi Hạo Bân phát hiện phòng bếp không để lại cơm cho mình, tự nấu một bát mì ăn. Ăn xong lại tới nói chuyện với Bùi Xuyên một lát, hỏi cái gì anh trả lời cái đó, cực kỳ hiểu chuyện.

Tưởng Văn Quyên mắt lạnh nhìn, tới 9 giờ tối, mẹ Bùi lau mặt cho Bùi Xuyên, nhắc anh đi ngủ sớm.

Anh kéo tay áo mẹ.

"Mẹ." Anh ngẩng đầu, "Con muốn tắm rửa."

"Hôm nay trời không nóng, con lại không hoạt động nhiều, trên người không bẩn, ngày mai tắm sau."

Bùi Xuyên mím môi: "Con muốn tắm rửa."

Anh không nói nguyên nhân anh cần Trần Hồ cho Tưởng Văn Quyên, Tưởng Văn Quyên nhú mày, cuối cùng vẫn đi đun nước.

Mẹ Bùi cởi quần áo cho Bùi Xuyên, đặt cậu bé gầy yếu vào bồn gỗ.

Bùi Xuyên nhìn phần chân xấu xí bị cụt của mình, không nói gì.

Tưởng Văn Quyên cũng thấy, đây là nỗi đau khó có thể thừa nhận trong lòng, nhưng không thể để con trai nhỏ tự mình tắm rửa, mẹ Bùi kiên nhẫn tắm cho anh, lại lau khô người, sau đó mang anh đi ngủ.

Trước khi ngủ Tưởng Văn Quyên vẫn dặn dò: "Muốn đi vệ sinh không được nhịn, phải nói với cô giáo và mẹ biết chưa?"

"Biết." Anh nhẹ giọng nói, "Mẹ, mẹ kể truyện cổ tích cho con nghe đi."

Tưởng Văn Quyên vừa cười đồng ý, bên ngoài có người gõ cửa: "Bác sĩ Tưởng! Bác sĩ Tưởng có nhà không?"

Bùi Xuyên nhìn mẹ vội vàng đi ra ngoài, không quay lại.

Anh không được nghe truyện cổ tích, dời ánh mắt sang bên tường, nơi đó trước kia dùng phấn để đo chiều cao của anh. Trước kia mỗi khi lớn thêm một tuổi, cha mẹ đều vui vẻ hạnh phúc đo cho anh một lần.

Sau đó bị Bùi Hạo Bân chảy nước mắt xóa đi, chỉ để lại vài dấu vết mờ mờ.

Bùi Xuyên trợn mắt nhìn, một lúc sau mới nhắm mắt lại.

Anh hiểu, anh vĩnh viễn cũng sẽ không cao được như cha.

~

Mùng 3 tháng tám, là sinh nhật Phương Mẫn Quân, cô Tiểu Triệu hướng dẫn cả lớp hát chúc mừng sinh nhật cho cô bé.

Bối Dao ngồi trong đám người vỗ tay nhỏ ca hát, nhìn xung quanh mới phát hiện Bùi Xuyên không tới đi học, đương nhiên, Trần Hồ cũng không tới. Trong lòng cô rất sốt ruột, sao Bùi Xuyên không tới nhà trẻ a?

Bối Dao hỏi cô Tiểu Triệu, cô Tiểu Triệu: "Mẹ Bùi Xuyên nói không cần đi nhà trẻ, chờ tới tháng chín, trực tiếp đưa em ấy đi Học Tiền Ban."

Bối Dao trợn tròn mắt.

Trong trí nhớ của cô, biết cái Học Tiền Ban này. Học Tiền Ban ở trong trường Tiểu học Dục Bác, cách nhà trẻ khá xa, lại không cùng đường.

Giống như đời trước, Bùi Xuyên không thể học xong nhà trẻ.

Cô Tiểu Triệu thở dài, đáng thương Bùi Xuyên, nhưng cũng hiểu Bùi Xuyên không thích hợp học ở đây.

Bởi vì bọn nhỏ đều thấy Bùi Xuyên đánh nhau, đôi mắt lạnh băng. Anh điên cuồng cắn Trần Hồ, làm tất cả đứa nhỏ đều sợ hãi.

Bối Dao nhỏ rất khổ sở.

Trên đường Triệu Chi Lan bế cô về nhà cô đều nghĩ chuyện này, buổi chiều Triệu Tú tới gõ cửa, trong tay cầm một miếng bánh kem.

Triệu Tú có xương gò má cao, mi rất nhỏ rất nhỏ, vừa vào cửa đã đưa bánh kem vào trong tay Triệu Chi Lan, sau nhéo khuôn mặt nhỏ của Bối Dao.

Bối Dao chớp chớp mắt to, nhỏ giọng chào: "Dì Tú."

Triệu Tú cười nói: "Vẫn là mặt Dao Dao nhéo thoải mái, tới đây để dì xem, nghe nói lúc trước cháu bị ốm, ốm cũng không thấy gầy, khuôn mặt tròn xoe, vừa thấy là biết có phúc khí."

Bối Dao quay lại nhìn mẹ mình.

Triệu Chi Lan mặt đen như đáy nồi, cố tình Triệu Tú vẫn tiếp tục: "Ai, không giống Mẫn Mẫn nhà tôi, không có nhiều thịt. Tuy rằng tất cả mọi người đều nói con bé giống Thường Tuyết, lớn lên đẹp, nhưng mà tôi lại thấy Dao Dao đáng yêu hơn."

Triệu Chi Lan ngoài cười nhưng trong không cười: "Nói đùa, Mẫn Mẫn nhà cậu rất đẹp."

Thấy Phương Mẫn Quân được khen, Triệu Tú vừa lòng đi về.

Thường Tuyết là một người nổi tiếng, quay rất nhiều phim. Khi Bối Dao học tiểu học còn rất thích. Năm 96 Thường Tuyết được xưng là "Ngọc Nữ", mà Phương Mẫn Quân có khuôn mặt giống Thường Tuyết bảy phần, được xưng là "Ngọc Nữ" nhỏ.

Bối Dao cảm thấy chỗ nào không đúng lắm, nhưng mà ký ức dừng ở năm lớp 3, cô lại không nghĩ ra.

Cô chán nản nghĩ, mình thật nhiều thịt thịt, Phương Mẫn Quân xác thật vừa nhẹ nhàng vừa đẹp.

Triệu Chi Lan càng tức giận, mẹ Bối hơi béo, sợ bị người ta nói, mà Triệu Tú lần nào cũng nói. Sinh con gái giống Thường Tuyết thì sao! Lại không phải là Thường Tuyết, trẻ con, vẫn là Dao Dao nhà mình nhìn đáng yêu ngốc manh hơn.

Bối Dao nhón chân lấy bánh kem trên bàn, Triệu Chi Lan nói: "Mới ăn cơm, ăn bánh kem không tiêu hóa được, sẽ đau bụng."

Bánh kem kia là bánh kem cứng, cũng gọi là bánh bơ thực vật. Triệu Chi Lan luyến tiếc mua, nhà bọn họ già già trẻ trẻ, bao nhiêu người phải nuôi. Bối Dao ăn sinh nhật chỉ mua một túi kẹo trái cây, lại nấu một chén chè trứng gà.

Bối Dao tuy rằng có chút thèm, nhưng cô lắc đầu, đôi mắt cười thành vòng trăng cong cong: "Tách ra hai cái, mẹ ăn một cái, một cái cho Bùi Xuyên."

Tay nhỏ khoa tay múa chân làm động tác cắt, Triệu Chi Lan sững sốt một lúc lâu. Cuối cùng khẳng định gật gật đầu: "Đúng vậy, lấy cho cậu bé một miếng."

Triệu Chi Lan cắt ra, nhìn con gái mình, vừa mềm lòng vừa buồn cười: "Mẹ không thích ăn, để lại cho con. Đi, chúng ta đưa cho Bùi Xuyên trước."

Nhà Bùi Xuyên ở đối diện, hai mẹ con đi lên tầng, gõ cửa nhà tầng bốn.

Tiếng bước chân mạnh mẽ vang lên, ngay sau đó bên kia xuất hiện khuôn mặt kiên nghị của Bùi Hạo Bân. Cha Bùi làm cảnh sát, trên người một thân chính khí. Cha Bùi cẩn thận nhìn nhìn, phát hiện hai mẹ con rất quen mắt, hình như ở cùng một khu phố, quên mất tên người ta cũng hơi xấu hổ.

Triệu Chi Lan cười cười: "Tôi họ Triệu, chào cảnh sát Bùi. Dao Dao và Tiểu Xuyên là bạn cùng lớp, tới đây đưa bánh kem cho cậu bé."

Bùi Hạo Bân cúi đầu, thấy một cô bé búi tóc hai bên, mắt to ngập nước, làn da rất trắng. Lông mi vừa dài vừa cong, giống như búp bê vậy.

Cô bé có chút sợ người lạ, nhỏ giọng chào chú dưới sự hướng dẫn của Triệu Chi Lan.

Tuy là Bùi Hạo Bân, cũng bị cô làm cho mềm lòng. Cha Bùi hiền lành cười nói: "Tiểu Xuyên ở trong phòng, Dao Dao vào chơi với bạn đi. Tiểu Triệu, không chê thì vào ngồi chơi một lát, uống cốc nước."

"Không cần không cần, chỉ đưa miếng bánh kem thôi mà, cảnh sát Bùi anh có việc thì cứ đi, Dao Dao đi xem Tiểu Xuyên, đưa xong ra ngay ấy mà."

Bối Dao thật cẩn thận cầm bánh kem đi theo Bùi Hạo Bân vào trong phòng Bùi Xuyên.

Bùi Hạo Bân đẩy cửa ra, một cậu bé đang ngồi ngay ngắn viết chữ trên bàn học.

Anh đang chuẩn bị để vào Học Tiền Ban.

"Tiểu Xuyên, có bạn tới tìm con."

Bối Dao khẩn trương mà nhìn Bùi Xuyên. Phòng của anh lớn hơn phòng cô rất nhiều, thiết kế rất đơn giản, đồ vật đặt ngay ngắn, không giống như phòng cô hay bị mẹ chê là cái ổ mèo.

Bùi Xuyên quay đầu, đôi mắt đen nhánh xuyên qua thân hình cao lớn của cha, nhìn thấy cô bé kia.

Cô cầm một miếng bánh kem to bằng nửa bàn tay người lớn, thấy anh nhìn qua, trong lúc nhất thời không biết có nên cười không, có vài phần nhút nhát mà đến gần anh.

Bàn tay cô nâng lên cao cao: "Bùi Xuyên, cho cậu ăn."

Anh im lặng nhìn cô.

Đây là một cô bé không sợ suy sụp.

Lần đầu tiên cô cho anh một chiếc máy bay giấy, anh xé, còn đánh vào tay cô.

Lần thứ hai là bông hoa sen xinh đẹp kia, anh ném xuống bàn.

Lần này là một miếng bánh kem, bông hoa phía trên còn chưa hoàn chỉnh.

Cô thấp thỏm nhìn anh, ánh mắt trong trẻo lại mềm mại.

Anh nhớ rõ cô còn rất nhỏ, nhỏ hơn anh một tuổi, phỏng chừng còn học một năm nhà trẻ. Mà tháng sau anh phải đi Học Tiền Ban, có thể sẽ không được nhìn thấy cô.

Anh vươn tay, cầm lấy miếng bánh kem cô mang đến.

Đôi mắt hạnh phúc bừng lên, cô dùng đôi mắt nói cho anh, miếng bánh kem này ăn rất ngon, ít nhất là thứ cô thích nhất.

Bùi Xuyên vẫn không nói một câu.

Cho dù là một câu cảm ơn.

Nhưng mà Bối Dao rất vui, khuôn mặt tròn hồng hồng định ra ngoài với chú Bùi.

Cổ áo phía sau bị giữ chặt.

Có một người kéo cô lùi về phía sau.

Cô ngậy thơ quay đầu lại, nhìn thấy đôi mắt đen của anh nhìn mình.

Bối Dao nhớ rõ hôm đó Bùi Xuyên cũng cản Trần Hồ như vậy, kéo Trần Hồ qua đó, sau đó..... Cô che lại cánh tay theo bản năng. Đừng cản cô, nếu Bùi Xuyên không thích, cô sẽ không bao giờ tới, cô sợ đau.

Cô vừa định gọi chú Bùi.

Cậu bé trầm mặc thả một nắm kẹo chocolate vào túi yếm của cô, sau đó buông cổ áo của cô ra, ý bảo cô có thể đi rồi.

Bối Dao sờ sờ kẹo trong túi, lại ngẩng đầu nhìn anh.

Anh vẫn không nói với cô một chữ, quay đầu cầm bút ngồi viết chữ.

Anh dùng bút chì viết từng chữ một, ngay ngắn mà rõ ràng.

THÂN NHIỆT CỦA ÁC MA

Đăng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Nhưng Mà Tớ Lùn

Ánh nắng hoàn hôn tháng tám làm cả người ấm áp, Bối Dao mở tay nhỏ ra cho Triệu Chi Lan nhìn.

Trong lòng bàn tay cô có năm viên chocolate, Triệu Chi Lan cầm lên nhìn: "Cậu bé cho con à, cái này không rẻ."

Bên ngoài vỏ ghi chocolate "Kiessling", đều do thành phố T sản xuất.

Thơ ấu không có nhiều đồ ngon, được ăn kẹo đã rất vui vẻ, càng đừng nói tới loại chocolate này. Khi Triệu Chi Lan gả cho Bối Lập Tài, nhà họ Bối còn đang trả nợ, tuy Bối Dao được yêu thương, nhưng những đồ ăn vặt đắt tiền này lại hiếm khi mua cho Bối Dao.

Một viên "Kiessling" hai khối tiền, năm viên, là mười đồng tiền.

Đối với Bối Dao nhỏ mà nói, năm cô học lớp ba, mười đồng tiền cũng là một khoản tiền lớn, mà cô đang cầm khoản tiền lớn mà Bùi Xuyên cho. Triệu Chi Lan thấy con gái nhà mình ngây thơ đáng yêu, trong lòng mềm nhũn: "Nếu đã nhận thì cầm đi, về sau mẹ làm đồ ăn, con mang một ít cho Tiểu Xuyên nhé."

Bối Dao dùng sức gật gật đầu cười: "Mẹ cũng ăn."

"Con ăn đi, mẹ không thích ăn ngọt."

"Vậy cho cha."

"Cha cũng không thích."

Chocolate giống như cho thêm thứ gì đó có thể làm người ta hạnh phúc, hai cái răng nhỏ của Bối Dao cắn xuống, chocolate tan ra trong miệng, đôi mắt hiện lên vài tia sáng nhỏ vun.

Bối Dao chỉ ăn một viên, mấy viên còn lại không nỡ ăn. Giấu ở trong ngăn kéo, khi nào thèm lại lấy ra ăn sau.

Đảo mắt tới giữa tháng 8, 17 tháng tám là sinh nhật bốn tuổi của Bối Dao. Sinh nhật đơn sơ, một túi kẹo vào một bát chè trứng gà, ăn xong vẫn đi nhà trẻ như mọi ngày.

Bọn nhỏ non nớt hát chúc mừng sinh nhật cô, Bối Dao nhìn vị trí trống rỗng kia, cảm thấy hơi buồn bã.

Hương Đồng Đồng nói: "Năm nay tớ sẽ đi Học Tiền Ban đó."

Mấy đứa trẻ còn nhỏ hăm mộ nhìn.

Trần Hồ đã tới nhà trẻ, cũng là một trong những người đi Học Tiền Ban. Cậu hỏi Phương Mẫn Quân: "Mẫn Mẫn cậu đi không?"

Phương Mẫn Quân lắc đầu: "Tớ không đi, mẹ nói tớ còn nhỏ."

Trần Hồ nói: "Người cam kia cũng đi, tớ nhất định phải đánh cậu ta!" Cậu học cha mình, vẫy vẫy nắm tay. Bị một người không có chân cắn khóc, vừa để lại bóng ma trong lòng Trần Hồ, vừa là sự sỉ nhục. Cậu nhất định phải báo thù!

Bối Dao nhìn Trần Hồ bụ bẫm, nhúu nhúu mày.

Cô biết mình vẫn phải học nhà trẻ thêm một năm, nhưng nếu trong lớp của Bùi Xuyên có Trần Hồ, vậy có khi nào Bùi Xuyên sẽ không thể có bạn hay không?

Về đến nhà, Bối Dao hỏi Triệu Chi Lan: "Con có thể có một mong muốn trong ngày sinh nhật không mẹ?"

Đôi mắt trong suốt, gần nhất đều ngoan ngoan ngoãn ngoãn, giống như lên bốn tuổi, lập tức nghe lời hơn rất nhiều. Triệu Chi Lan làm Bối Dao nói nghe thử.

"Con muốn đi Học Tiền Ban."

Triệu Chi Lan không chút nghĩ ngợi đã từ chối: "Không được, con vừa lên bốn tuổi, đến năm tuổi lại đi. Chưa học được đi đã muốn bay là không thể, mấy anh chị đi học viết chữ, con ở nhà trẻ có thể chơi với các bạn."

"Không chơi." Bối Dao nghiêm túc nói, "Con đi học viết chữ."

Triệu Chi Lan dở khóc dở cười.

Con gái nhà mình có chút ngốc manh, từ nhỏ đã chậm hơn người khác một chút, giáo viên nói những đứa trẻ khác học hát chỉ cần dạy ba lần, Dao Dao phải dạy năm lần.

Bối Dao nói muốn đi Học Tiền Ban, Triệu Chi Lan chỉ nghĩ là cô nói đùa. Loại chuyện liên quan đến cả đời, sao có thể để Bối Dao nghịch ngợm. Thua ở vạch xuất phát thì sau này sẽ không theo kịp.

Bối Dao bị từ chối cũng không nhụt chí, cô về phòng, đến bữa tối mới đi ra, đưa vở mình viết chữ cho cha mẹ xem.

Triệu Chi Lan vừa thấy trực tiếp ngốc.

Hai tờ giấy đầy chữ, bên trái là chữ Hán. Một loạt "To", một loạt "Nhỏ", còn có "Nhiều" và "Ít".

Chữ của Bối Dao nhỏ, nhưng mà từng nét bút, có thể thấy đặc biệt nghiêm túc.

Bên phải là toán cộng, "1+1", "1+2", tuy rằng chỉ cộng tới năm, nhưng mà đã làm Triệu Chi Lan chần động. Năm này nhà trẻ cũng không dạy chữ, nhiều lắm cũng chỉ dạy hát. Vào Học Tiền Ban mới có thể chính thức học tập, năm đầu tiên mới học bảng cửu chương.

Bối Dao khẩn trương thấp thỏm mà nhìn mẹ mình.

Triệu Chi Lan hỏi cô: "Sao con lại biết mấy thứ này?"

Bối Dao tim đập nhanh: "Trên tường nhà trẻ."

Triệu Chi Lan còn chưa nói gì, Bối Lập Tài đã cười ha ha nói: "Dao Dao nhà mình là thiên tài nhỏ a!"

Bối Dao biết cha không nhạy bén bằng mẹ, cô có ký ức đến năm lớp ba, viết chữ Hán và toán cộng không nói chơi, nhưng mà cô chỉ dám chọn vài chữ đơn giản, sợ Triệu Chi Lan nghi ngờ.

Triệu Chi Lan nghĩ nghĩ: "Hai cộng hai bằng mấy?"

Bối Dao có chút chột dạ, cô cúi đầu, tay nhỏ làm ra số động tác, sau một lúc lâu, bốn ngón tay mềm mại giơ lên.

Triệu Chi Lan nhìn bốn ngón tay đang giơ lên của con gái mình, nhanh chóng thơm Bối Dao một cái!

Cuối cùng có một ngày Triệu Chi Lan đã đánh bại Triệu Tú!

"Chúng ta báo Học Tiền Ban, ngày mai mẹ sẽ đi tìm giáo viên!"

Bối Dao cong mắt, cười sáng lạn.

~

Cây cúc dại ven đường nở hoa, đã tới tháng chín.

Thành phố C, mỗi năm khai giảng đều sẽ có một cơn mưa.

Tháng chín năm 1996 hôm nay cũng không ngoại lệ, Bùi Xuyên nhìn mặt đường ướt nhẹp, ngón tay tái nhợt đặt trên xe lăn, không biết đang nghĩ gì.

Tưởng Văn Quyên sợ anh bị ướt, mặc áo mưa cho anh.

Đêm hôm trước, lần đầu tiên Tưởng Văn Quyên bình tĩnh nói chuyện với chồng mình, Bùi Xuyên đi Học Tiền Ban làm mẹ Bùi đặc biệt không yên tâm. Từ khi hai chân Bùi Xuyên bị chặt đứt, Tưởng Văn Quyên thường bị ác mộng làm tỉnh giấc, cảnh tượng lặp đi lặp lại. Tưởng Văn Quyên nhìn người chồng ít lời của mình càng thêm không vừa mắt.

Nhưng thằng bé đi học đều nhờ Bùi Hạo Bân tìm quan hệ.

Gần nhà không có trường học dành cho người khuyết tật, những năm này quốc gia cũng không xây nhqxngg trường học như vậy. Đối với Tưởng Văn Quyên mà nói, còn sợ hãi con mình vào trong những trường học như vậy, giống như đắp cho Bùi Xuyên cái mác khuyết tật vậy.

Trường tiểu học Ánh Dương có hai lớp Học Tiền Ban. Giáo viên Ngữ văn lớp một là bạn cùng lớp sơ chung của Bùi Hạo Bân, họ Dư, cô Dư cũng biết tình huống của Bùi Xuyên, bởi vậy Bùi Hạo Bân vừa nói, cô Dư đã đồng ý.

Trường tiểu học Thái Dương cách khu phố khá xa, đi mất tầm mười lăm phút, Bùi Hạo Bân khởi động xe máy, bảo Tưởng Văn Quyên bế Bùi Xuyên lên.

Xe lăn dùng dây buộc vào đằng sau xe máy, Bùi Xuyên được ngồi ở đằng trước.

Bùi Hạo Bân cẩn thận, cố tình nhẹ nhàng nói: "Xuất phát thôi."

Bùi Xuyên bám nhẹ vào tay lái, khoe môi mang theo ý cười nhẹ.

Mưa nhỏ tí tách tí tách, rời khỏi tầm mắt của mẹ, Bùi Xuyên không có biểu tình. Phía sau là lồng ngực rộng lớn của cha, Bùi Hạo Ân đi rất chậm. Hạt mưa rất ít rơi vào trên mặt Bùi Xuyên, Bùi Xuyên nhìn màn mưa, biết mình sẽ tới một hoàn cảnh mới.

Anh không muốn đi, nhưng anh biết anh cần phải đi.

Bởi vì đi Học Tiền Ban, mẹ đã nói chuyện với cha. Anh muốn một gia đình hoàn chỉnh bình thường, chẳng sợ thân thể đã không còn hoàn chỉnh.

Trên đường đi học, rất nhiều đứa bé đeo cặp sách, tò mò mà nhìn về phía xe máy của Bùi Hạo Ân.

Tiếng động cơ rất to.

Khi Bùi Xuyên ba tuổi, Bùi Hạo Ân mua chiếc xe máy này, lúc ấy Bùi Xuyên ngồi trên đó cực kỳ hưng phấn, cảm thấy mình là siêu nhân. Tất cả mọi người đều hâm mộ nhìn anh, bây giờ lại ngồi trên chiếc xe này, khi ánh mắt hâm mộ của mọi người trở nên kỳ lạ, Bùi Xuyên ảm đạm mà rũ mắt.

Bùi Xuyên nhìn con đường, vô số khuôn mặt trẻ con, đều giống như tên của trường học, tinh thần phấn chấn, tràn ngập hy vọng về tương lai.

Bùi Hạo Ân đưa anh đến văn phòng giáo viên, Bùi Xuyên ngồi trên xe lăn.

Bên cạnh xe lăn treo một bình nước, là Tưởng Văn Quyên treo cho Bùi Xuyên, khi nào khát thì uống.

Tháng chín còn chưa hết mùa hè, cây ngô đồng trong trường xanh um tươi tốt.

Dư Thiến vươn tay: "Chào em Bùi Xuyên, cô là cô Dư, là bạn của cha em. Sau này sẽ dạy Văn trong lớp, cũng sẽ chăm sóc em."

Ngón tay tái nhợt của Bùi Xuyên cầm tay cô Dư, lộ ra một nụ cười lễ phép.

Anh vẫn không muốn nói chuyện với những người không thân.

Cô Dư biết tình huống của Bùi Xuyên, vì thế nói với Bùi Hạo Bân: "Cậu đi làm đi, tớ sẽ trông chừng em ấy."

Bùi Hạo Bân đi rồi, cô Dư nói với Bùi Xuyên: "Nếu muốn đi WC, thì nhắc tay nói cho cô biết không?"

Đôi mắt Bùi Xuyên đen nhánh, im lặng nhìn Dư Thiến, sau một lúc lâu gật gật đầu.

"Học Tiền Ban đều là người mới, có lẽ em sẽ gặp bạn học cùng nhà trẻ đó."

Bùi Xuyên phối hợp mà kéo kéo khóe miệng, nhưng đôi mắt vẫn lạnh nhạt.

Những người đó, anh không muốn nhìn thấy ai cả.

Mặt trời dần dần lên cao, mưa dần dần ngừng lại, cô Dư đẩy Bùi Xuyên vào trong phòng học .

Bọn họ vào phòng học, bọn nhỏ đều tò mò nhìn.

Trong phòng học, bọn nhỏ mặc quần áo màu sắc sặc sỡ. Có người sạch sẽ, có người còn xì nước mũi. Cô Dư hiền lành cười cười, đẩy Bùi Xuyên đến bàn đầu tiên bên cửa sổ.

Trần Hồ ngồi ở phía sau đang chơi với Lý Đạt, khi thấy cô giáo đẩy Bùi Xuyên đi vào, đôi mắt đều tròn tròn.

Rất tốt! Cùng một lớp!

"Ngày hôm qua các em tới báo danh đã gặp cô, cô là cô Dư, cô sẽ dựa theo chiều cao để đổi chỗ ngồi cho các em được không?"

Bọn nhỏ trăm miệng một lời: "Vâng ạ!"

"Bây giờ các em đứng lên, bạn nào thấp đứng phía trước, bạn nào cao tạm thời ngồi ở phía sau."

Cô Dư nhú mào, phát hiện thiếu mấy người.

Hôm nay mưa, có vài em xa trường chắc là đến muộn. Nhưng mà tạm thời chỉ có thể xếp trước.

Cô Trịnh nhỏ giọng hỏi: "Hai người một bàn, lớp học vừa vặn 58 em, ai ngồi với Bùi Xuyên ngồi?"

Cô Dư cũng ngậy ngấn cả người.

Nhưng mà nhanh chóng lấy lại tinh thần, cười hỏi bọn nhỏ: "Bùi Xuyên bị thương ở chân, cần mọi người giúp đỡ, bạn nhỏ nào dũng cảm thiện lương xung phong ngồi ở bàn đầu nào?"

Con người Bùi Xuyên hơi co rụt lại.

Bọn nhỏ hai mặt nhìn nhau, lại nhìn Bùi Xuyên ngồi trên xe lăn, bên dưới trống rỗng.

Có mấy người nhìn nhìn cô giáo, do dự giơ tay lên.

Cô Dư rất vừa lòng, lại hỏi Bùi Xuyên: "Tiểu Xuyên muốn ai ngồi với mình nào?"

Đôi mắt Bùi Xuyên đảo qua.

Anh không thích cười, trong mắt không có chút ánh sáng. Ánh mắt anh đảo qua, những bàn tay không kiên định đó chậm rãi thả xuống.

Hai giáo viên xấu hổ nhìn nhau, cô Trịnh nói: "Các em về chỗ đi, còn mấy người nữa chưa tới."

Bọn nhỏ lục tục ngồi xuống, Trần Hồ nhìn xung quanh, nhỏ giọng nói cho mọi người Bùi Xuyên đá ra quần, cắn người. Trên mặt bọn nhỏ lộ ra biểu tình ngạc nhiên, tất cả ánh mắt đều nhìn lên bàn đầu tiên.

Bùi Xuyên nắm chặt nắm tay, ánh mắt dừng trên cây ngô đồng cao lớn ngoài cửa.

Hết mưa rồi, nước mưa theo lá cây trượt xuống, anh ngồi ở nơi ngược sáng, môi có chút khô nứt, nhưng anh không động vào chai nước bên cạnh.

Uống nước xong sẽ muốn đi vệ sinh.

Cô bé tới muộn, trên đầu búi hai cục tròn tròn bằng dải lụa đỏ, mái tóc bị nước mưa làm ướt, đứng ở cửa giọng nói trong trẻo vang lên: "Báo cáo!"

Cô Dư nhìn ra, phát hiện đây là đứa bé nhỏ nhất lớp.

Mười lăm phút là tốc độ của đứa bé bình thường, Bối Dao chân ngắn nhỏ phải đi hai mươi lăm phút. Hơn nữa trời còn mưa, Triệu Chi Lan bế cô chạy một đoạn đường, không bế được nữa Bối Dao nhỏ lại tự mình đi.

Cố gắng nhưng cuối cùng vẫn đến muộn mười phút.

Cơ thể Bùi Xuyên cứng đờ, không quay đầu lại.

Cô Dư nói: "Bạn học Bối Dao, trong phòng học còn ba chỗ trống em chọn một chỗ ngồi xuống đi."

Bối Dao đi về phía Bùi Xuyên.

Cô mang theo hơi thở giống như ánh mặt trời sau cơn mưa, ngồi xuống bên cạnh anh.

Bùi Xuyên nói: "Cút." Lần đầu tiên anh nói chuyện với cô, giọng nói lạnh lẽo bảo cô cút.

Bùi Xuyên nghĩ thầm, ai muốn cậu thương hại. Tốt nhất cách anh xa một chút.

Đôi mắt của Bối Dao hiện lên sự oan ức: "Nhưng mà tớ lùn." Chú lùn ngồi phía sau không nhìn thấy bảng.

"....." Bùi Xuyên im lặng quay đầu đi chỗ khác.

THÂN NHIỆT CỦA ÁC MA

Đăng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Tức Giận

Bùi Xuyên không hề đuổi cô đi, Bối Dao cực kỳ vui vẻ.

Cô đeo một cái cặp sách màu trắng, là ngày hôm qua Triệu Chi Lan dùng năm đồng tiền mua. Bên trên còn có một con gấu trúc nhỏ.

Hai đời Bối Dao yêu nhất cái cặp sách này, nó lớn bằng nửa người cô, nhưng mà cô vẫn luôn đeo thật lâu thật lâu.

Ít nhất trong trí nhớ tới năm lớp ba của cô, nó vẫn làm bạn với mình.

Bối Dao yêu quý mà bỏ vào trong ngăn bàn, cô Dư bắt đầu phát sách.

Dạy Học Tiền Ban đặc biệt không dễ dàng, bởi vì Học Tiền Ban là giai đoạn nối tiếp sau nhà trẻ, ở nhà trẻ bọn nhỏ chủ yếu chỉ cùng nhau chơi, tới Học Tiền Ban, phải học được kỷ luật, giáo viên khi thì cổ vũ, khi thì lại phải nghiêm khắc, mới có thể quản được bọn nhỏ ham chơi.

Dư Thiến hỏi: "Bạn nhỏ nào có thể giúp cô phát sách nào?"

Thật nhiều bàn tay nhỏ giơ lên, Trần Hổ càng tích cực đến nỗi sắp nhảy lên. Dư Thiến cười chọn Trần Hổ, Lý Đạt, còn bốn người khác phát sách.

Sách Học Tiền Ban đều là sách giáo khoa nhỏ, còn có tranh vẽ màu sắc rực rỡ. Quyển sách mới tinh nặng trĩu, một đứa bé chỉ có thể cầm năm sáu quyển, Dư Thiến vốn dĩ đang rèn luyện tính tích cực cho bọn nhỏ, cho nên phát chậm một chút cũng không sao cả.

Bọn nhỏ lần đầu tiên cầm được quyển sách Học Tiền Ban gấp không chờ nổi mở sách ra.

Trần Hồ đảo mắt. Quyển Toán ở dưới cùng có vài nếp gấp, còn có rất nhiều vết bùn, cậu cầm quyển sách này, đi về phía bàn đầu tiên gần cửa sổ, ném tới trên bàn của Bùi Xuyên.

Sách giáo khoa dính bùn, mép sách bị gấp cực kỳ rõ ràng.

Bùi Xuyên mặt không biểu tình, cầm quyển sách bản nhất viết tên. Tư thế cầm bút rất ngay ngắn, viết "Bùi Xuyên Học Tiền Ban". Bùi Xuyên vừa quay đầu, đã thấy cô đang nhìn chăm chăm anh.

Có vài phần ngốc manh buồn cười, nhưng mà chính cô cũng không biết. Dải lụa thả xuống, cô ngồi gần như vậy, còn mang theo mùi sữa, thân hình nhỏ nhỏ, trong mắt sạch sẽ.

Thấy anh đang xem cô, cô lộ ra một nụ cười sáng ngời.

Trần Hồ lại đi phát sách giáo khoa, cậu cho Bối Dao một quyển sách giáo khoa mới tinh lại sạch sẽ, Bối Dao nói: "Cảm ơn cậu, Trần Hồ."

Trần Hồ hừ một tiếng, phát cho người bên dưới.

Tuy Trần Hồ chán ghét Bùi Xuyên, nhưng cậu không có giận chó đánh mèo Bối Dao. Nhưng nếu Bối Dao còn chơi với người câm, vậy thì nói không chừng!

Bối Dao mở sách mới, đầu tiên cũng tò mò mà lật lật nhìn tranh vẽ, sau đó ngay ngắn viết tên.

Bùi Xuyên mắt nhìn thẳng, cũng không quan tâm cô bé này có biết viết tên không, hoặc là viết gì.

Từ khi bắt đầu phát sách, lớp học đã lộn xộn, bọn nhỏ bắt đầu ríu rít. Dư Thiến cũng không vội, bao nhiêu năm kinh nghiệm dạy học, biết bọn nhỏ này nên quản lý bằng cách nào. Cô Dư cho bọn họ thời gian làm quen, phòng học lập tức náo nhiệt.

Áo Bối Dao bị người dùng bút chì đầu chọc chọc, cô quay đầu lại, một cô bé hơi gầy toét miệng: "Tớ tên là Nghệ Tuệ, cậu tên là gì nha."

"Tớ là Bối Dao."

Nghệ Tuệ lặng lẽ nhìn Bùi Xuyên, cuối cùng không dám hỏi.

Bạn cùng bàn của Nghệ Tuệ cũng thò sang nói chuyện, là một cậu bé, tóc có hơi dài, trên mặt có mấy nốt tàn nhang: "Tớ là Cốc Hưng Hoa, năm nay năm tuổi."

Không ai gọi Bùi Xuyên, Bùi Xuyên cũng không ngại, anh rũ mắt, an an tĩnh tĩnh đọc sách.

Bối Dao quen bạn mới xong, lại quay đầu lại nhìn anh, không biết vì sao, nội tâm Bùi Xuyên không còn bình tĩnh như trước, thậm chí còn muốn giựt búi tóc của cô, nhìn cô tức giận.

Bùi Xuyên bình tĩnh lại, mặt không biểu tình lật sách.

Học Tiền Ban không giống như nhà trẻ, 11 giờ trưa mới tan học. Bọn nhỏ đã nhón chân mon chờ, hy vọng nhìn thấy cha mẹ.

Dư Thiến cười cười: "Cha mẹ sẽ không tới cửa phòng học đón các em, cô dẫn các em tới cổng trường xếp thành hàng. Bắt đầu từ tổ đầu tiên, đứng thẳng hàng, đi gặp cha mẹ!"

Mọi người đều đi như thế, chỉ có Bùi Xuyên ngoại lệ -- bởi vì thân thể của anh, Bùi Hạo Bân lái xe vào trong trường.

Bùi Hạo Bân đi ngang qua cổng trường, nhìn thấy Bối Dao nhỏ đang ngoan ngoãn đứng xếp hàng.

Bởi vì còn nhỏ, nên là người lùn nhất lớp.

Khuôn mặt nhỏ tròn tròn, búi tóc trên đầu hơi lộn xộn.

Bùi Hạo Bân không nhịn được cười một tiếng: "Dao Dao cũng tới Học Tiền Ban, còn cùng lớp với con, Tiểu Xuyên, chúng ta tiện đường lai cô bé về nhà nhé." Nhà Bối Dao không có xe, có hơi xa, đứa trẻ nhỏ như vậy muốn tự đi, tuy là Bùi Hạo Bân cũng có chút đau lòng.

Tròng lòng Bùi Xuyên còn có ngọn lửa không biết tên từ lúc này.

Anh bình tĩnh nói: "Cha đi thôi. Lỡ như mẹ cậu ấy tới đón, không thấy sẽ sốt ruột."

Bùi Hạo Bân nghĩ, thấy con trai mình nói cũng đúng. Vì thế chạy xe máy đi tiếp.

Bùi Xuyên nhàn nhạt, nghiêng về phía sau nhìn nhìn.

Cô bé đứng đằng trước có đôi mắt to trong suốt, ngạc nhiên nhìn hai cha con bọn họ lướt qua, cô biết đây là xe của chú Bùi. Bối Dao cong cong mắt to, dùng sức vui sướng vẫy vẫy tay-- Tạm biệt Bùi Xuyên!

Bùi Xuyên thu hồi ánh mắt, mím môi.

~

Từ khi Triệu Tú biết Bối Dao đi Học Tiền Ban, cả người đều không tốt.

Triệu Tú nói chuyện phiếm với Triệu Chi Lan: "Dao Dao nhà cậu mới bốn tuổi, nhỏ như vậy đã đưa đi Học Tiền Ban, không theo kịp tiến độ thì

phải làm sao?"

Triệu Chi Lan trong lòng bay bổng, nhưng ở chung với Triệu Tú nhiều năm như vậy, ngoài miệng vẫn nói: "Dao Dao còn có chút thiên phú, biết làm Toán, con bé muốn đi Học Tiền Ban."

Triệu Tú suýt nữa bị kim đâm vào tay.

Triệu Tú cắn răng, trong lòng hựt hẫng. Phương Mẫn Quân còn lớn hơn Bối Dao nửa tháng, bây giờ còn đang ở nhà trẻ chơi, Bối Dao đã Học Tiền Ban, vậy con gái mình học kém con gái Triệu Chi Lan một lớp?

Không thể được!

Về nhà, Triệu Tú thương lượng với chồng mình: "Không bằng chúng ta đưa Mẫn Mẫn đi Học Tiền Ban đi, dù sao tiểu học gần, chúng ta tìm giáo viên nói nói, xin một chút."

Chồng Triệu Tú - Phương Hâm không đồng ý: "Mẫn Mẫn mới bốn tuổi."

"Bốn tuổi thù làm sao! Bối Dao con bé ngu ngốc kia cũng đi Học Tiền Ban!"

"Đừng gọi con nhà người khác là con bé ngu ngốc. "

Triệu Tú không cho là đúng: "Không phải ngu ngốc sao, nghe giáo viên mồm non nói Bối Dao học chậm hơn người bình thường, Mẫn Mẫn thông minh như vậy, đưa đi học khẳng định được." Càng nghĩ càng bức thiết, đi tới đi lui, còn véo Phương Hâm "Có phải anh ngại phiền không, em nói cho anh biết, Mẫn Mẫn năm nay phải đi Học Tiền Ban!"

Phương Hâm bất đắc dĩ, không chịu Triệu Tú không lì lợm la liếm, chỉ có thể đi làm, cha Phương vốn là giáo viên, xin cũng dễ dàng hơn nhiều.

Triệu Tú kéo Phương Mẫn Quân: "Mẫn Mẫn, mẹ nói với con, con sắp được đi Học Tiền Ban rồi, ở đó phải học hành chăm chỉ nghe lời thầy cô biết không? Nhất định phải nỗ lực thi đua, phải thi tốt hơn Bối Dao."

Phương Mẫn Quân được xưng là "Ngọc Nữ" nhỏ khuôn mặt nhỏ nghiêm túc, trịnh trọng gật gật đầu.

Triệu Tú yên tâm.

Ban đêm, Triệu Tú nằm mơ. Mẫn Mẫn cầm bài thi trăm điểm về nhà, con bé Bối Dao ngu ngốc thi được nam mười điểm, Triệu Chi Lan tức điên.

Triệu Tú nằm mơ cũng không nhin được cười ra tiếng.

~

Bởi vì Học Tiền Ban xa hơn nhà trẻ rất nhiều, Bối Dao phải dậy từ 6 rưỡi.

Mỗi ngày còn buồn ngủ dụi mắt, khi ra cửa lại tràn đầy tinh thần.

Triệu Chi Lan và Bối Lập Tài không tiện đường, nhưng nhà máy của Triệu Chi Lan không nghiêm khắc lắm, đi làm muộn hơn một chút, cho nên Triệu Chi Lan là người đưa Bối Dao đi học.

Phương Mẫn Quân được Phương Hâm đưa đi, bởi vì Phương Hâm vốn dĩ là giáo viên của Trường tiểu học Thái Dương.

Bối Dao mặc áo khoác xanh hôm nay không mưa, vậy nên búi tóc của cô không loạn.

Phương Hâm đi qua, đều có người chào hỏi. Phương Mẫn Quân đi bên cạnh cũng thành đối tượng được chú ý.

"Oa đó là con gái của thầy sao?"

"Nghe nói giống Thường Tuyết, hôm nay vừa thấy thật sự là hơi giống!"

"Ha ha ha đây là Thường Tuyết 'Ngọc Nữ' nhỏ đúng không."

Tiếng nói riu rít âm mộ Phương Mẫn Quân thẳng lưng, đi vào trong trường.

Tuổi còn nhỏ Phương Mẫn Quân không giấu được sự đặc ý khi được mọi người yêu mến. Bối Dao cũng không âm mộ, Phương Mẫn Quân vốn dĩ là đẹp mà!

Bối Dao che lại quả táo bên trong cặp sách, tính toán nên chia cho Bùi Xuyên như thế nào.

Dựa theo yêu cầu của Triệu Tú, Phương Mẫn Quân học cùng lớp với Bối Dao.

Dư Thiến có chút sầu.

Lớp học vốn dĩ có 58 em vừa vặn tốt, bây giờ có thêm Phương Mẫn Quân, nên ngồi ở đâu?

Kỳ thật khi cô Trịnh biết chuyện, đã nghĩ để Bùi Xuyên ngồi một mình.

Mấy ngày nay cô cũng nhìn ra, Bùi Xuyên tính cách quái gở, không muốn nói chuyện với bất kỳ ai, chỉ đắm chìm trong thế giới của chính mình, hơn nữa Bùi Xuyên cũng không để ý tới Bối Dao, để Bối Dao ngồi cùng bàn với Phương Mẫn Quân, Bùi Xuyên ngồi một mình cũng chẳng có ảnh hưởng gì tới Bùi Xuyên.

Cô Trịnh nói suy nghĩ của mình với Dư Thiến.

Dư Thiển nhíu mày: "Như vậy không tốt lắm đâu, tôi nghe nói nội tâm của những đứa bé như vậy rất miễn cảm, để Bối Dao ngồi với Phương Mẫn Quân, Bùi Xuyên sẽ nghĩ như thế nào?"

Cô Trịnh đẩy đẩy mắt kính: "Mấy ngày nay tôi cũng đã quan sát, Bùi Xuyên không thích cười, Bối Dao thích cười, cô bé này rất đáng yêu, nhân duyên không tồi. Bùi Xuyên không thèm để ý tới cô bé, tôi nhìn thấy Bối Dao hơi tới gần một chút, Bùi Xuyên đã đẩy tay cô bé ra, giống như không cho ai đi vào phạm vi của cậu bé."

Trong lòng Bùi Xuyên có một ranh giới, không cho Bối Dao vượt qua. Cô bé ngốc manh lại thiếu một cây gân, nhiều lần đều bị Bùi Xuyên lạnh nhạt đẩy ra bên ngoài.

Trong mắt cô Trịnh, Bùi Xuyên quá ích kỷ lạnh nhạt, cậu bé sẽ không chấp nhận Bối Dao nhỏ, hoặc là bất cứ người nào.

Chi bằng làm cậu bé ngồi một mình.

THÂN NHIỆT CỦA ÁC MA

Đăng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Vứt Bỏ

Edit: Ừ Ừ, Rùa

Dư Thiến không đồng ý cách mà cô Trịnh nói ra, Học Tiền Ban đã khai giảng một thời gian, cô phát hiện ra đứa bé Bùi Xuyên kia chưa từng giờ tay muốn thầy cô giúp đỡ đi WC.

Dư Thiến nhìn đôi môi khô nứt của bé trai nhỏ mùa hè, lập tức hiểu ra chuyện gì.

Bùi Xuyên là đứa bé miễn cảm, tự ti, tuy rằng cảm xúc cậu biến hóa không lớn nhưng bên trong nghĩ gì không ai biết được. Nếu đổi chỗ ngồi sẽ tạo ra tổn thương lớn với cậu, Dư Thiến cảm thấy đây không phải ý kiến hay.

Nhưng cô Trịnh nói đến việc Bùi Xuyên đẩy Bối Dao cũng làm Dư Thiến có chút khó xử.

Nếu Bùi Xuyên thật sự bắt nạt Bối Dao, thì để Bối Dao ngồi cạnh cậu không thích hợp.

Dư Thiến nghĩ tới nghĩ lui, quyết định quan sát một ngày rồi bàn tiếp.

Buổi sáng, cô Dư dẫn Phương Mẫn Quân đến lớp học, để cô ấy tự giới thiệu với các bạn.

Bạn nhỏ bốn tuổi Phương Mẫn Quân mặc váy công chúa màu trắng, tóc dài mềm mại rối tung, bởi vì thời thời khắc khắc(*) đều muốn học theo

một ánh mắt một nụ cười Thường Tuyết, cho nên khuôn mặt nhỏ non nớt không có biểu tình, đứng đắn nói: "Tớ là Phương Mẫn Quân, năm nay bốn tuổi, hy vọng có thể làm quen với các bạn."

Đây là lời Phương Hâm dạy Phương Mẫn Quân nói, Phương Mẫn Quân vừa nói xong, cô Dư Thiển vỗ tay đầu tiên.

Phương Mẫn Quân ở tuổi này trong trẻo xinh đẹp, mọi người trong phòng học thật tình thật lòng vỗ tay lớn.

Bối Dao mặc áo khoác màu xanh lục, bên trong là áo bông ngắn tay màu vàng nhạt, phía dưới là quần dài đến gối màu xanh lá.

Loại quần áo tươi sáng này hoạt động lại rất dễ bẩn, khi còn nhỏ cô không có quần áo màu trắng ——Triệu Chi sợ bị trẻ con làm bẩn.

Cả lớp chắc cũng chỉ có một mình Phương Mẫn Quân có thể mặc váy công chúa màu trắng.

Phương Mẫn Quân tạm thời ngồi ở cửa phòng học, thế nhưng bị sắp xếp thành bàn đầu tiên một người ngồi, cô ấy còn nhỏ tuổi, có chút tội nghiệp.

Phương Mẫn Quân nghĩ thầm tất cả mọi người đều có bạn ngồi cùng bàn, chỉ có cô ấy không có, ở nhà trẻ cũng không như vậy, bọn nhỏ ở nhà trẻ đều thích chơi cùng cô ấy. Hơn nữa người không có chân Bùi Xuyên kia còn có bạn ngồi cùng bàn, tại sao mình lại phải ngồi một mình? Trước kia không phải Bùi Xuyên luôn một mình sao? Cô ấy nhớ nhà, nhớ mẹ, chỉ là nhìn thấy ở bên trái phòng học, Bối Dao học tập tốt, lại cảm thấy bản thân không thể trở về!

Hết tiết thứ nhất, Phương Mẫn Quân bị vài đứa trẻ vây quanh.

Thì ra có vài người là bạn trong nhà trẻ, cũng có người cảm thấy Phương Mẫn Quân đẹp, giống như chị gái Thường Tuyết trên TV. Phương Mẫn Quân được mọi người quan tâm, tâm trạng lúc này mới dễ chịu đôi chút.

Bối Dao lấy ra quả táo được rửa sạch sẽ từ trong cặp ra. Quả táo to đỏ rực, do Triệu Chi Lan sợ cô ở Học Tiền Ban đói bụng nên chuẩn bị. Cô yêu quý nhìn nó, quay đầu hỏi Bùi Xuyên: "Bùi Xuyên, cậu ăn táo không?"

Bùi Xuyên đang luyện viết chữ trong sách bài tập, ánh nắng tháng chín từ ngoài cửa sổ chiếu vào cạnh cửa, dựa cửa sổ bên này có chút âm u. Bùi Xuyên rũ mắt, ánh mắt đen nhánh dừng trên sách bài tập, không nói gì, cậu không để ý tới cô, Bối Dao đã hiểu đây nghĩ là đừng làm phiền anh.

Cô vui mừng quay đầu, hỏi Nghê Tuệ và Cốc Ngưng Hoa có ăn không.

Hai đứa nhỏ ngồi sau đều gật đầu.

Bùi Xuyên nắm chặt bút chì, dù sao cũng còn nhỏ, thiếu kiên nhẫn. Anh quay đầu nhìn lại, bạn nhỏ ngồi cùng bàn của anh đang dùng dao nhỏ cắt táo. Môi nhỏ của cô như dải lụa run run lên, cố hết sức cắt táo.

Anh nhìn cây dao nhỏ kia, đây là dao gọt bút chì của Bối Dao, có lẽ là do mẹ cô dạy, Bối Dao nghiêm túc dùng nước rửa sạch dao nhỏ mới bắt đầu cắt. Anh mím môi.

Bùi Xuyên không vui.

Anh không ăn táo, nếu Bối Dao tự mình ăn thì anh không có ý kiến, chỉ là còn có Nghê Tuệ và Cốc Ngưng Hoa ăn, cảm xúc tức giận sinh ra trong nháy mắt lại không chịu khống chế.

Cô bé này vừa ngoan lại vừa ngốc, tính tình tốt làm anh rất không vui.

Lúc Bối Dao cắt táo, Trần Hồ đi tới.

Bụ bẫm tham ăn, da mặt cũng tương đối dày, cậu hỏi xin Bối Dao quả táo, Bối Dao chỉ có ba năm ký ức cũng rất ngây thơ, trong lòng cô không có quá nhiều loanh quanh lòng vòng, thoải mái hào phóng cho ngay.

Trần Hồ cắn quả táo thơm ngọt, khuôn mặt phúng phính đại phát từ bi nói: "Bối Dao, năm nay ăn tết tớ sẽ dẫn cậu đi bắt chim sẻ."

Mắt hạnh trong trẻo, cười gật gật đầu.

Trần Hồ hừ một cái rồi đi.

Cái bút chì của Bùi Xuyên chọt gãy làm đôi.

Anh đột nhiên hiểu được Bối Dao đối với mọi người đều tốt. Anh cũng không phải người đặc biệt, một anh còn cho rằng..... cho rằng.....

Anh rũ mắt, lấy dao nhỏ ra bắt đầu gọt bút chì.

Đầu ngón tay tái nhợt, gọt bút chì so với cô gọt táo còn lưu loát hơn.

Bối Dao cũng không biết Bùi Xuyên không vui, với khuôn mặt lạnh của Bùi Xuyên, vui hay buồn đều là một biểu tình. Cô có năm năm kí ức trong đầu nhưng vẫn là bạn nhỏ.

Tháng chín, buổi chiều mặt trời lên cao, nhiệt độ không khí có thể so với giữa hè. Buổi chiều lúc đi học, Bối Dao uống nước không ngừng, cô thích ngọt, trong nước bỏ một ít đường trắng, nhưng nước cũng không nhiều lắm. Bởi vì thường xuyên uống nên nước của cô hết, đều hỏi xin nước của Bùi Xuyên.

Ly của anh luôn đầy nước, một ngụm cũng không uống, bình thường Bối Dao ánh mắt mong chờ nhìn, anh đều sẽ cho cô.

Bối Dao uống xong nước của mình, quay đầu nhìn Bùi Xuyên.

Lông mi cậu bé dài nhưng không cong, anh rũ mắt xuống sẽ che đậy được cảm xúc trong mắt. Mặt nghiêng có vài phần thanh tú, lạnh thấu xương.

"Bùi Xuyên, tớ muốn uống nước." Giọng nói non nớt mềm như bông, cánh tay nhỏ duỗi về phía trước, xin nước của anh.

Thường lúc này, Bùi Xuyên sẽ mở chai nước ra, đổ vào trong ly nước của cô

Nhưng mà hôm nay Bùi Xuyên không nhúc nhích, cô mong chờ nhìn.

Anh chậm rì rì nâng mắt, mắt đen nhìn cô.

-- Tôi không vui.

Đôi mắt còn chưa che dấu được cảm xúc, nhưng mà Bối Dao không hiểu. Cô mờ mịt nhìn anh, cho rằng mình đã hiểu ý của anh, vô cùng vui vẻ đặt ly nước của mình sang chỗ anh.

Bùi Xuyên: "....."

Bùi Xuyên đẩy ly nước của cô về, sau đó lấy bút chì ra, vẽ một đường giữa bàn, một cái "Vĩ tuyến 38" ra đời.

Anh chia không chút cầu thả, cũng không chiếm chỗ của cô, cũng không có nhường Bối Dao một chút.

Một cái bàn gỗ vốn không lớn, hai người mỗi người một nửa.

Thái độ lạnh lẽo cứng rắn, ngăn cô ở bên ngoài.

Bối Dao ngơ ngác nhìn.

Đây không phải là ranh giới lúc cấp một mới xuất hiện sao? Cô và Bùi Xuyên có phải là người phát minh ra "Vĩ tuyến 38" không nhỉ?

Cô khổ sở phát hiện, Bùi Xuyên ghét mình.

Dư Thiến nhíu mày nhìn, chẳng lẽ là cô Trịnh nói đúng, Bùi Xuyên không thích Bối Dao, mặc dù ngồi cùng nhau cũng sẽ bắt nạt Bối Dao?

Nếu thật là như vậy, Bùi Xuyên không muốn ngồi với Bối Dao, thì tốt nhất nên để Bối Dao ngồi với Phương Mẫn Quân.

Cô Dư quyết định hỏi suy nghĩ của mấy bé, lúc trước cô đã hỏi Phương Mẫn Quân, Phương Mẫn Quân nói: "Cô ơi, em muốn có bạn ngồi cùng bàn."

Như vậy cô sẽ hỏi cả Bùi Xuyên nữa.

Còn có chút thời gian trước khi Bùi Hạo Bân tới đón Bùi Xuyên tan học, cô Dư đẩy xe lăn, để Bùi Xuyên ở trong văn phòng. Cô Dư hỏi: "Có phải em không muốn ngồi cùng Bối Dao không?"

Bùi Xuyên ngẩng đầu lên.

Anh không nói gì, Dư Thiến đành phải nói thẳng: "Bây giờ có một bạn mới tới, tên là Phương Mẫn Quân, hôm nay Tiểu Xuyên cũng biết. Cô muốn hỏi em, muốn ngồi một mình, hay là ngồi cùng Bối Dao, hoặc là ngồi cùng Phương Mẫn Quân?"

Dư Thiến lo sợ, sợ nghe thấy đáp án cuối cùng

Tuy rằng cho Bùi Xuyên lựa chọn, nhìn như quyền chủ động tới trên tay Bùi Xuyên, cô Dư lại sợ anh chọn Phương Mẫn Quân. Rốt cuộc Bùi Xuyên muốn, nhưng Phương Mẫn Quân chưa chắc đã muốn.

Phương Mẫn Quân xinh xắn, còn được gọi là "Ngọc Nữ" nhỏ, nếu Bùi Xuyên chọn Phương Mẫn Quân là khó xử lý nhất.

Tháng chín còn chưa ngênh đón sự mát mẻ của mùa thu, cánh môi và cổ họng Bùi Xuyên khô khốc đến đau đớn.

Anh dùng giọng nói bé nhỏ đến nỗi Dư Thiến suýt chút nữa không nghe thấy nói: "Một mình."

Cô Dư nghe thấy câu trả lời này, nhẹ nhàng thở ra đồng thời, trong lòng lại có chút buồn bã. Ôn nhu nói: "Tiểu Xuyên, phải uống nhiều nước mới tốt, nếu em muốn đi WC có thể tìm thầy cô. Có thể chăm sóc em cô rất vui vẻ, muốn đi không cần ngại biết không?"

Bùi Xuyên không trả lời.

Khi anh nói "Một mình", tuy rằng cố gắng bình tĩnh, nhưng hần mới có năm tuổi, hốc mắt một trận nhức mồm, cơ hồ sắp khóc. Đây đã là cực hạn của anh, anh không thể bình tĩnh để trả lời câu hỏi thứ hai nữa.

Chờ bọn nhỏ đi rồi, Dư Thiến mới nói câu trả lời của Bùi Xuyên cho cô Trịnh.

Cô Trịnh gật đầu: "Như vậy khá tốt, ngày mai nói với Bối Dao một chút, để cô bé ngồi cùng Phương Mẫn Quân đi."

Cũng chỉ có thể như vậy.

Ngày hôm sau đi học sớm, Bối Dao đã quên mất chuyện không thoải mái ngày hôm qua. Cô mở cặp sách ra, lấy một con chuồn chuồn nhỏ đáng yêu làm bằng trúc ra.

Bối Dao không rõ ngày hôm qua vì sao Bùi Xuyên không vui, buổi tối trở về nghĩ nghĩ, bèn đòi cha làm "chuồn chuồn nhỏ".

Cô giúp Bối Lập Tài quét rác, đứa bé bốn tuổi cầm cái chổi buồn cười lại cố hết sức. Bối Lập Tài dờ khóc dờ cười, đành phải làm cho cô một con chuồn chuồn nhỏ.

Giờ phút này Bối Dao đưa chuồn chuồn bằng trúc qua: "Cái này biết bay đó." Bối Dao thể hiện cho anh xem, tay nhỏ cầm gậy trúc quay quay, Bối Dao buông tay, chuồn chuồn trúc bay lên, bay đến trong góc đục phải tường rồi chậm rãi rơi xuống.

Cô dùng lực nhỏ, vì thế chuồn chuồn trúc cũng bay không xa lắm.

Bùi Xuyên nhìn cô, cơn gió từ cửa sổ thổi qua, làm tóc mái và dải lụa búi tóc của cô bay bay. Cô vui sướng chạy ra nhặt lại, mở tay nhỏ mở, tặng chuồn chuồn trúc cho anh: "Tặng cho cậu, không tức giận."

Bùi Xuyên không nói rõ cảm xúc trong lòng.

Bàn tay nhỏ kia như không nhớ những lần trước, lướt qua vĩ tuyết giữa bọn họ, non nớt lại mềm như bông, rõ ràng không mang theo chút lực công kích nào, lại làm anh vô cớ khó chịu.

Anh cũng xem nhẹ sự tồn tại của ranh giới kia, mang theo vài phần buồn bã cầm lấy, quả nhiên thấy đôi mắt hạnh của cô sáng lên.

Giữa tháng chính, sắp tiến vào mùa thu, cô cúi đầu mở nắp cốc nước ra, khuôn mặt nhỏ đều sắp vui vào trong ly nước

Cô không biết gì cả, không biết anh đã sớm "vứt bỏ" cô, cũng không biết anh đã sớm không tức giận.

Bàn tay tái nhợt của Bùi Xuyên vuốt ve chuồn chuồn trúc, cha anh là một vị cảnh sát xuất sắc, nhưng không biết làm những món đồ chơi như vậy. Lần đầu tiên anh nhìn thấy thứ không có sinh mệnh bay lên từ trong

tay mình. Bùi Xuyên cũng không cần thứ như vậy, anh không có hai chân, không thể nhặt nó về.

Chuyện duy nhất anh có thể làm, là nắm chặt nó ở trong tay.

Sau khi học xong Dư Thiến nói: "Bối Dao, em tới chỗ của Phương Mẫn Quân ngồi." Vừa nói xong, làm Học Tiền Ban im lặng. Bọn nhỏ đều nhìn về phía Bùi Xuyên theo bản năng, lại nhìn Phương Mẫn Quân.

Bối Dao nắm chặt gấu trúc nhỏ trên cặp sách, ngạc nhiên ngược mắt, cô nhìn cô Dư Thiến, lại nhìn Phương Mẫn Quân, cuối cùng mới quay đầu nhìn Bùi Xuyên.

Trong mắt cô mang theo sự ngây thơ và trẻ con, đang không hiểu hỏi anh vì sao cô giáo bảo cô đi nha?

Bùi Xuyên dời mắt, bình tĩnh lãnh đạm nhìn ống quần trống không của mình.

(*) Thời thời khắc khắc: Từng giây từng phút

Lịch đăng truyện anh sẽ up trong phần thông báo nhé!!!

THÂN NHIỆT CỦA ÁC MA

Đăng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Điểm

Edit: Ừ Ừ

Sự hoang mang trên mặt Bối Dao quá rõ ràng, cô Dư Thiển giật mình ngạc nhiên. Thứ nhất vốn dĩ buổi sáng cô Dư muốn hỏi suy nghĩ của Bối Dao, nhưng mà nhà Bối Dao khá xa, nên đến sát giờ học. Thứ hai phản ứng của người bình thường là, ngồi với Phương Mẫn Quân tốt hơn ngồi với Bùi Xuyên.

Bùi Xuyên vẽ "Vĩ tuyến 38", cũng hoàn toàn không nói chuyện với Bối Dao, xuất phát từ việc bảo vệ Bối Dao, hẳn là nên làm Bối Dao ngồi với Phương Mẫn Quân, nghĩ như vậy cô Dư lập tức thông báo luôn.

Bối Dao nhìn Bùi Xuyên lạnh nhạt, tư duy của cô vẫn chưa trưởng thành, tuy rằng luyến tiếc, nhưng khi còn nhỏ Bối Dao vẫn luôn là bé ngoan nghe lời cô giáo.

Bàn tay nhỏ dụi dụi mắt, cất cốc nước và sách giáo khoa vào cặp sách, dọn dẹp đồ của mình. Bùi Xuyên cũng không thèm nhìn cô, chỉ nhìn chăm chăm sách giáo khoa Ngữ Văn của mình.

Bối Dao sợ anh cô đơn, nghĩ rồi lại nghĩ, cời gấu trúc nhỏ treo trên cặp sách của mình xuống.

Khuôn mặt của cô không nở cọ cọ nó, sau đó đặt lên trên bàn của Bùi Xuyên.

Tầm mắt của Bùi Xuyên chuyển qua, gấu trúc nhỏ tròn tròn, ngồi yên trước bàn học của anh.

Anh biết cô rất thích thứ này, đi học có đôi khi theo bản năng sẽ nắm lấy lỗ tai nó, ngày nào đi học cũng xoa xoa cất kỹ.

Cuối cùng anh cũng nhìn cô, cô lưu luyến không muốn đi, ánh mắt buồn bã, không biết là luyến tiếc anh hay là luyến tiếc gấu trúc nhỏ.

Anh không nói gì mà đẩy gấu trúc nhỏ đi.

Cô luyến tiếc, đại khái không phải là mình.

Bối Dao đau lòng ôm gấu trúc nhỏ, anh không thích cô, cũng không thích đồ chơi cô tặng.

Bối Dao đeo cặp sách đi về phía Phương Mẫn Quân, Phương Mẫn Quân ngạo kiều mà nhìn cô một cái, quay đầu nói chuyện với người ngồi phía sau.

Bùi Xuyên năm tuổi dùng tất cả ý chí, mới có thể không quay đầu nhìn bóng dáng cô rời đi.

Bối Dao ngồi ở nơi ánh mặt trời chiếu vào, ánh sáng màu vàng chiếu xuống cái đầu nhỏ, anh ngồi đối lập với cô, ở nơi mà ánh mặt trời không chiếu tới, lặng lẽ cất chuồn chuồn trúc vào trong cặp sách.

~

Bọn nhỏ đảo mắt đã quên chuyện đổi chỗ này.

Bối Dao và Phương Mẫn Quân thành bạn ngồi cùng bàn.

Nếu Bối Dao có ký ức những năm sau đó, khẳng định sẽ cảm thấy rất kì quái. May mà bây giờ cô không có nhiều ký ức, cảm thấy Mẫn Quân

xinh đẹp cũng rất đáng yêu.

Toàn bộ mùa thu, chuyện đầu tiên Bối Dao học được là không chế lượng nước uống, bởi vì Phương Mẫn Quân không giống Bùi Xuyên đưa nước của mình cho cô uống.

Phương Mẫn Quân hết sức hiếu thắng, nếu tóc của Bối Dao đẹp, vậy thì cả ngày sẽ không có sắc mặt tốt, theo bản năng đi sửa sang lại cái váy công chúa của mình. Cũng chỉ là trẻ con, tuy mẹ bắt cô ấy nhớ kỹ những quan niệm của bà ấy, nhưng cô ấy cũng không có quá nhiều địch ý với Bối Dao.

Bối Dao cũng không tinh tế thanh tú như cô ấy, hơn nữa Bối Dao dễ bắt nạt.

Rác có thể bảo Bối Dao mang đi vứt, bài tập có thể bảo Bối Dao mang đi nộp cho tổ trưởng, Bối Dao nghe lời lại ngoan ngoãn.

Bùi Xuyên xem ở trong mắt, sắc mặt rất khó xem.

Nhưng đây là con đường mà anh lựa chọn, Bối Dao không hề là bạn ngồi cùng bàn của anh.

Qua mùa thu thời tiết chuyển lạnh, Bối Dao được Triệu Chi Lan mặc một chiếc áo bông đỏ rực, vừa dày vừa có không khí tết.

Cái áo bông đó không phải là áo mới, là Triệu Chi Lan dùng quần áo cũ sửa, tuy rằng không đẹp lắm, nhưng rất giữ ấm. Bên trong áo bông còn có hai cái áo lông, Bối Dao chân ngắn nhỏ cũng bị bọc thật dày.

Vừa lúc Triệu Tú ôm Phương Mẫn Quân xuống tầng, Bối Dao non nớt chào: "Chào dì Tú, Mẫn Mẫn."

Triệu Tú suýt nữa cười sặc sỡ: "Chi Lan a, nhìn từ xa tôi còn tưởng Dao Dao là một quả cầu lửa."

Triệu Chi Lan nghe vậy theo bản năng nhìn Phương Mẫn Quân, áo bông mới tinh màu hồng nhạt bên ngoài còn quàng khăn quàng cổ màu hồng, phong cách tây lại không mập mạp.

Triệu Chi Lan trong lòng trợn trắng mắt, trời lạnh như vậy, ai quần đẹp hay không đẹp, ấm áp mới là chuyện chính. Trên mặt dù sao cũng phải khách sáo một chút: "Nha, quần áo của Mẫn Mẫn nhà cậu không rẻ đi."

"Áo bông hơn 30, khăn quàng cổ được cô của con bé tặng."

Hơn 30 đồng tiền làm Triệu Chi Lan ngậm miệng, ánh mắt Triệu Tú mang theo sự sung sướng.

Khi Triệu Tú ôm Phương Mẫn Quân về nhà, Phương Mẫn Quân nói: "Ba ba nói áo bông hai mươi sáu đồng tiền."

Triệu Tú trừng mắt nhìn con gái mình: "Mẹ nói ba mươi thì là ba mươi, sắp cuối kì rồi, nhất định phải thi tốt có biết không? Thi tốt sẽ có phần thưởng." Áo bông hơn ba mươi đồng làm Triệu Tú cũng đau lòng, nhưng nghĩ đến thành tích khi thi xong của hai nhà, Triệu Tú lại cảm thấy vui sướng.

Vì "Khen thưởng", Phương Mẫn Quân gật đầu như gà môt thóc.

Mùa đông là ngày đầu tiên bọn nhỏ thi cuối kỳ, tuy Triệu Chi Lan cũng có chút khẩn trương. Bà sợ để Bối Dao đi Học Tiền Ban sớm là sai lầm, nhìn khuôn mặt ngây thơ của con gái nhà mình, Triệu Chi Lan thở dài, thôi, thành tích không quan trọng, con bé bình an khỏe mạnh lớn lên là được rồi.

Ngày thi cuối kỳ, Bối Dao được Triệu Chi Lan đưa tới trường học từ sớm.

Học Tiền Ban thi không giống như tiểu học sẽ đổi chỗ, mỗi người đều ngồi tại chỗ thi.

Bối Dao không cảm thấy lo lắng chút nào -- kiến thức của cô dừng lại ở năm lớp ba.

"Trọng sinh" đối với một đứa bé mà nói thì quá xa xôi, ngay cả bản thân cô cũng có chút mờ mịt, vì sao mấy thứ này cô đều biết a, còn có thể biết về sau sẽ xảy ra những chuyện gì. Nhưng Bối Dao biết, đây là một bí mật rất quan trọng, không thể nói cho bất kỳ ai.

Dư Thiển tới phát bài thi, phát xong thì xem bọn nhỏ làm bài, cô Trịnh cũng tới giúp đỡ, Học Tiền Ban không chia ra làm nhiều bài thi, cả Văn cả Toán cũng chỉ làm trong một tờ đề này.

Bọn nhỏ thi lần đầu tiên, một lát xin nghỉ muốn đi vệ sinh, một lát bút chì lại bị gãy không gọt được, giáo viên đều phải đến giúp đỡ.

Tay Phương Mặc Quân vòng qua bài thi của mình, vừa viết vừa che bài. Triệu Tú nói, không thể để Bối Dao chép bài.

Bối Dao nhìn bài thi hỏi có bao nhiêu bông hoa, mấy phép tính cộng đơn giản.

Bối Dao: "....."

Bùi Xuyên nghiêng nghiêng đầu, đôi mắt đen nhánh nhìn nơi ánh mặt trời chiếu vào. Cô đang nghiêm túc viết tên của mình.

Anh không nhìn ra cô có biết làm bài hay không, Bùi Xuyên quay đầu, cô biết làm hay không biết làm thì liên quan gì đến anh.

Bối Dao làm rất nhanh, cô cảm thấy rất đơn giản a!

~

Bài thi được chấm rất nhanh, hai ngày sau là có thể biết điểm, đối với kỳ thi đầu tiên, các phụ huynh đều rất chờ mong.

Bài thi của năm 96 thành phố C Học Tiền Ban được tính theo thang điểm một trăm.

Bọn nhỏ ngồi trên ghế, giáo viên đọc tên, sau đó bọn nhỏ lên bục giảng lấy bài thi. Dư Thiến không chia từ cao tới thấp, đối với cô Dư mà nói, thành tích không phải chuyện quan trọng nhất, hướng chi Học Tiền Ban chỉ là bước chuyển tiếp. Làm Dư Thiến ngạc nhiên là thành tích của hai người -- Bối Dao và Bùi Xuyên.

Phương Mẫn Quân được lấy bài thi trước, bài thi được "90" điểm, Phương Mẫn Quân không nhịn được vui sướng mà cong cong môi, nhưng nhớ tới hình tượng "Thường Tuyết", lại nhịn xuống, chỉ là không thể dấu được sự vui sướng trong ánh mắt.

Sau đó là bài thi của Bùi Xuyên, ánh nhìn thoáng qua, rồi nhét vào trong cặp sách.

Bối Dao là người gần cuối cùng lên lấy bài thi, nhìn thấy con số bên trên cũng không nhịn được mà cong cong mắt hạnh.

Phương Mẫn Quân nghĩ thầm, phỏng chừng thi được 70 điểm cũng có thể cười.

Che khuất điểm của mình, không cho Bối Dao xem, sau đó hỏi: "Dao Dao, cậu thi được bao nhiêu điểm?"

Bối Dao mở bài thi ra cho Phương Mẫn Quân xem, một số "99" đỏ rực -- bài vẽ Bối Dao vẽ không thẳng, trừ một điểm, vốn dĩ nên là một trăm điểm.

Phương Mẫn Quân nhìn số 99 đỏ tươi kia, sét đánh giữa trời quang, ngày mùa đông, sự vui sướng của cô ấy biến mất sạch sẽ, giống như bị dội một chậu nước lạnh.

Xong rồi!

Về nhà nếu bị Triệu Tú biết.....

Sau khi nhận bài thi là được nghỉ Tết, Bùi Hạo Bân tới đón Bùi Xuyên, bọn họ vẫn như cũ đi lướt qua cổng trường.

Bùi Xuyên quay đầu lại, quả bóng đỏ kia đứng đầu tiên, dùng sức vẫy tay với anh, mắt hạnh cong cong.

Cô không ghét hay giận dỗi anh, ngoan muốn chết.

Bùi Xuyên nắm chặt tay: "Ba ba, lai Bối Dao đi nữa."

Bùi Hạo Bân kinh ngạc: "Nếu như mẹ con bé tới đón thì phải làm sao?"

"Trên đường gặp có thể nói một tiếng, hoặc là nói cho cô giáo biết."

Bùi Hạo Bân không khỏi nhìn con trai mình, sau khi Bùi Xuyên bị chặt đứt chân rất ít nói, hiếm khi nói nhiều như vậy. Đối với đề nghị của Bùi Xuyên cha Bùi cũng đồng ý, một cô bé bốn tuổi, mỗi ngày đi học tan học đều phải đi gần hai cây số, cha Bùi không phải cha cô bé mà còn cảm thấy đau lòng.

Bùi Hạo Bân quay đầu xe, hỏi Bối Dao: "Chú chở cháu về nhà nhé?"

Bối Dao muốn ngồi xe máy, trong trí nhớ của cô đến năm lớp ba Bối Lập Tài mới mua xe máy. Ngồi ở bên tên như đang đi trên mây, năm phút đã về đến nhà. Nhưng mà Bối Dao khi còn nhỏ có chút sợ người lạ, cô sợ hãi nhìn Bùi Xuyên, Bùi Xuyên rũ mắt nhìn cô, trong ánh mắt không có bài xích.

Cô then thùng gật gật đầu, mềm mại nói: "Cảm ơn chú Bùi."

"Dư Thiến, tớ tiện đường đưa Bối Dao về luôn, nếu mẹ con bé tới đây thì cậu nói với người ta một tiếng hộ tớ."

Dư Thiến đương nhiên yên tâm, cười gật gật đầu.

Bùi Hạo Bân nhờ Dư Thiến bế Bối Dao lên, lại dùng dây buộc lại tránh để cô ngã xuống.

Bọn nhỏ đang xếp hàng đều hâm mộ nhìn nhìn, hâm mộ Bối Dao. Phương Mẫn Quân không nhìn được bữu môi, ba ba của mình cũng có xe đạp, mỗi ngày lai mình về nhà, nhưng mà mình còn chưa được ngồi xe máy về nhà. Phương Mẫn Quân có chút buồn bã, tất cả mọi người đều ở trong một khu phố, vì sao ba ba Bùi Xuyên chỉ lai Bối Dao mà không lai mình về?

Từ khi đổi chỗ, lần đầu tiên Bùi Xuyên cách Bối Dao gần như vậy.

Phảng phất không khí đều mang theo mùi sữa trên người cô

Bùi Hạo Bân khởi động xe, nhẹ giọng hỏi Bối Dao: "Bối Dao thi được bao nhiêu điểm?"

Bùi Xuyên cũng không khỏi chú ý nghe.

Cô vui vẻ nói: "99 điểm ạ."

Bùi Hạo Bân biết cô còn nhỏ, ước chừng là người nhỏ tuổi nhất trong lớp, vốn dĩ hỏi Bối Dao cũng chỉ định trêu trêu cô bé, không nghĩ tới cô bé thi tốt như vậy.

Cha Bùi thật lòng khen ngợi: "Bối Dao thật là giỏi, rất thông minh."

Bối Dao biết muốn lễ phép: "Cảm ơn chú."

Bùi Xuyên ngồi ở đằng trước, cơn gió mùa đông thổi qua mái tóc ngắn của anh. Anh không nói gì, chính mình cũng không biết, khoé môi anh nhẹ nhàng cong lên.

~

Phương Mẫn Quân được Phương Hâm lai về, khuôn mặt nhỏ có chút trắng, rất sợ hãi về nhà.

Nếu mẹ hỏi điểm thì phải làm sao?

Lúc khi thi cô ấy không nghĩ tới mình sẽ thấp điểm hơn Bối Dao, nhưng bài thi đã phát xuống, cô ấy ngồi phía sau xe đạp, có chút muốn khóc.

Phương Mẫn Quân chẳng sợ vẫn còn nhỏ, nhưng vẫn biết được cảm xúc của mẹ mình.

Triệu Tú để ý nhất hai chuyện, chuyện thứ nhất là Phương Mẫn Quân có khuôn mặt tương tự Ngọc Nữ "Thường Tuyết", chuyện thứ hai là thắng Triệu Chi Lan.

Cái thứ hai Triệu Tú đã dẫn đầu hơn mười năm, Triệu Chi Lan không thắng bất cứ thứ gì, nhưng mà bây giờ lại thua về điểm số của con gái mình.

Phương Mẫn Quân nhịn xuống nước mắt, không thể để mẹ biết.

Cô ấy cảm thấy vừa sợ hãi vừa mất mặt

Bối Dao ngốc như vậy, vì sao mình không làm tốt hơn? Lần sau nhất định sẽ có thể thắng Bối Dao, lần này là sai lầm.

Hai cha con đã trở về nhà.

Triệu Tú đã sớm chờ, lập tức chào đón: "Thế nào a Mẫn Mẫn? Đưa bài thi cho mẹ xem thử."

Phương Mẫn Quân không thể không lấy bài thi ra, Triệu Tú vừa thấy chín mươi điểm, mặt mày hơn hớn: "Mẫn Mẫn thật giỏi!" Triệu Tú hôn lên má Phương Mẫn Quân một cái thật vang.

Triệu Tú hỏi Phương Mẫn Quân: "Bối Dao thì sao? Thi được bao nhiêu điểm?" Triệu Tú có cùng suy nghĩ với con gái mình, Phương Mẫn Quân ưu tú như vậy, không thể nào không thắng Bối Dao.

Sắc mặt Phương Mẫn Quân lập tức trắng, nắm chặt tay nhỏ, cúi đầu nói: "Sáu mươi sáu điểm."

Nói dối làm cô ấy rất bất an.

Triệu Tú nghe xong, thiếu chút nữa cười ra tiếng, đã nói mà, con gái Triệu Chi Lan có thể giỏi cỡ nào. Triệu Tú lại hôn Phương Mẫn Quân một cái: "Đúng là bé ngoan của mẹ!"

THÂN NHIỆT CỦA ÁC MA

Đăng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Bực Mình

Edit: Ừ Ừ

Trong tiếng pháo, năm mới đã đến.

Mùa đông thành phố C năm nào cũng có tuyết rơi, đây là lúc bọn nhỏ vui sướng nhất.

Ngoài trời trắng xoá, năm trước Trần Hồ bị đánh một trận, cha cậu là người nóng tính, nhìn thấy bài thi của cậu là ấn xuống đánh mông.

Trần Hồ thi được năm mươi điểm, đứng thứ nhất từ dưới lên trên trong lớp bọn họ.

Tiếng kêu giống như bị chọc tiết lợn của cậu thiếu chút nữa bị cả khu phố nghe thấy, Triệu Chi Lan lắc đầu, có chút buồn cười: "Lực xuyên thấu của thằng bé này cũng quá mạnh mẽ rồi."

Năm mới thành kim bài miễn tử(*) của Trần Hồ, cậu bị trừ tiền mừng tuổi, nhưng may mà người cha nóng tính của cậu không đánh nữa.

Trần Hồ dẫn theo một đoàn người đi ra ngoài chơi, phía sau có tám sáu bảy cậu bé. Trong đó còn có hai cậu bé lớn hơn cậu hai tuổi, chỉ là không bụ bẫm rắn chắc bằng cậu.

Lý Đạt nói: "Chúng ta đi tìm Mẫn Mẫn đi."

Trần Hồ nghĩ nghĩ: "Bắt chim bắn pháo, không chơi với con gái." Nhưng mà lại nhớ đến Phương Mẫn Quân xinh xắn, lại đồng ý, "Được rồi,

chúng ta đi tìm cậu ấy."

Tất cả bé trai trong khu phố đều ở đây, ngoại trừ Bùi Xuyên.

Bọn họ tìm người đặc biệt dễ dàng, đứng ở bên dưới gọi là được: "Phương Mẫn Quân --"

Giọng nói vang lên hết đợt này đến đợt khác, gọi Phương Mẫn Quân rồi, Trần Hồ lại nghĩ tới hôm trước mình ăn táo của Bối Dao. Vì thế lại bảo mọi người tiếp tục gọi: "Bối Dao --"

Tiếng nói thanh thúy non nớt cả khu nhà đều nghe thấy

Bùi Xuyên ở nhà đối diện đang làm sủi cỏ với Tưởng Văn Quyên, ngay từ đầu Tưởng Văn Quyên chỉ muốn để anh có thứ chơi chơi. Bởi vì mấy bài tập nghỉ đông kia của Học Tiền Ban Bùi Xuyên hai ngày đã viết xong, bọn nhỏ cũng sẽ không dẫn theo "trói buộc" đi chơi, Tưởng Văn Quyên chưa xót, chỉ có thể dành chút thời gian chơi với con mình.

Nhưng mà Bùi Xuyên rũ mắt, ngón tay tái nhợt nhéo sủi cỏ, ra dáng ra hình. Anh luôn luôn như vậy, học cái gì cũng rất nhanh

Trong lòng Tưởng Văn Quyên càng thêm khó chịu, hôm Bùi Xuyên cầm bài thi về nhà, Tưởng Văn Quyên ở trong chăn buồn khóc nửa đêm. Bùi Xuyên là người duy nhất được một trăm điểm trong lớp. Con trai của mình thông minh ưu tú như vậy, lại bị tước đoạt hai chân, cả đời đều bị huỷ hoại.

Bùi Xuyên đang nghiêm túc gói sủi cỏ, nghe thấy dưới lầu gọi Bối Dao, sủi cỏ trên tay bị niết hồng da ngoài.

Con người màu đen nhàn nhạt nhìn nó, sửa lại.

Tưởng Văn Quyên vẫn luôn quan sát anh, lập tức phát hiện. Không có ai chủ động tìm Bùi Xuyên chơi, bọn nhỏ hiếu động, cũng sẽ không có ai muốn đẩy xe lăn cho Bùi Xuyên.

Tưởng Văn Quyên sợ con trai mình khó chịu: "Không gói sủi cỏ nữa, mẹ dẫn con ra ngoài chơi được không?"

Bùi Xuyên mấp máy môi, anh muốn từ chối, nhưng mà cuối cùng lại không nói gì. Năm năm tuổi, anh vẫn còn ôm sự chờ mong với thế giới này, anh cũng muốn ra ngoài xem tuyết.

Tưởng Văn Quyên rửa tay, đẩy Bùi Xuyên đi ra ngoài.

Đi thêm một trăm mét về phía Bắc, có một quán trà, mùi thuốc lá lượn lờ, sẽ có người ở chỗ này chơi mạt chược.

Không phải Tưởng Văn Quyên muốn chơi mạt chược, mà chỉ muốn đẩy Bùi Xuyên đi xem xung quanh, bọn nhỏ cũng sẽ chơi ở gần đây.

Cây to trắng xoá, dưới tàng cây là tiếng vui đùa của bọn nhỏ.

Xe lăn của Bùi Xuyên đặt ở một bên, trong quán trà có người gọi: "Bác sĩ Tưởng tới đây chơi à?" Ánh mắt nhẹ nhàng nhìn thoáng qua Bùi Xuyên, cũng sẽ thương tiếc mà gọi một tiếng Tiểu Xuyên.

"Đúng vậy, mọi người cứ chơi đi, tôi chỉ ngồi xem thôi."

Ánh mắt Bùi Xuyên lướt qua, dừng lại trên người cô bé đang bị che mắt.

Bối Dao mặc áo bông đỏ, hai tay nhỏ che kín mắt, Trần Hồ dẫn Phương Mẫn Quân đi trốn. Tiếng nói trong trẻo của cô bé nói: "3, 2, 1..... Tôi sẽ tìm được các cậu!"

Cô cười thả tay xuống, ánh mắt đầu tiên lại đối diện với ánh mắt của cậu bé đang ngồi trên xe lăn.

Anh dời mắt sang một bên.

Đôi mắt Bối Dao sáng rực lên, cô còn chưa hiểu bí mật nhỏ trong quyển vở mà cô giấu kỹ là gì, nhưng cũng không gây trở ngại cô muốn thân thiết hơn với Bùi Xuyên. Cô muốn nói chuyện với Bùi Xuyên, nhưng mà cả học kỳ, Bùi Xuyên đều không quan tâm cô. Huống hồ bây giờ đang chơi trốn tìm, cô đành phải đi tìm nhóm Trần Hồ trước

Trần Hồ dẫn mọi người trốn vào kho hàng trong quán trà, nơi đó chất đầy túi ni lông.

Bọn nhỏ ngồi xõng ở bên trong, Bối Dao tìm cả ngày cũng không thấy.

Khi còn nhỏ cô rất hiền, tìm một vòng xung quanh, mệt đến thở hồng hộc, rèm và bụi cỏ đều bị cô vén lên tìm, nhưng cũng không thấy người nào. Bùi Xuyên lạnh nhạt nhìn.

Tuyết trên cây đổ rào rào, rơi xuống cả khuôn mặt của cô.

Tuyết lạnh lẽo chạm vào sự ấm áp trên má cô, tan thành nước chảy xuống. Cô chật vật trốn đi, đôi mắt hạnh giống như đang khóc vì bị bắt nạt.

Ngón tay Bùi Xuyên nắm chặt xe lăn, một lúc sau chờ Bối Dao đi qua anh tìm người tiếp, mới thấp giọng nói: "Kho hàng."

Giọng nói rất nhẹ, giống như thoáng qua, mang theo chút cứng nhắc

Bối Dao ngơ ngác quay đầu lại nhìn anh, anh lạnh mặt, giống như người lúc này không phải mình.

Cô xoay người chạy vào kho hàng, tay nhỏ đẩy túi ni lông ra, quả nhiên thấy một đám người đang ngồi xồm bên dưới

Trần Hồ đối diện với khuôn mặt tươi cười của Bối Dao, nháy mắt ngốc, sau đó hét to: "Bối Dao, chắc chắn là cậu đã nhìn lên!"

"Tớ không nhìn lên."

"Tớ mới không tin, cậu chơi bẩn!"

Mập mập giống như một quả pháo, vẫn là Lý Đạt nhìn Bối Dao, lên tiếng nói: "Cậu thấy ai trước?"

Ánh mắt Bùi Xuyên xuyên qua kho hàng đang mở nhìn qua.

Bối Dao nhìn Mập mập sắp khóc to. Cô mềm mại nói: "Tớ không thấy ai cả."

Cô nghĩ thầm, cô là chị gái có ký ức mấy năm sau, không thể bắt nạt người nhỏ hơn.

Cô che mắt lại: "Các cậu trốn đi."

Trần Hồ nhẹ nhàng thở ra, chạy nhanh như chớp, Phương Mẫn Quân cũng nhanh chóng đuổi kịp, bọn nhỏ tản ra xung quanh.

Bùi Xuyên mím chặt môi, trong lòng bức mình, do mình nhiều chuyện.

Bọn họ vốn dĩ đã không chơi cùng anh, anh không nên nói câu nói kia.

Bối Dao buông tay, đi tìm những người khác, anh lạnh lùng nhìn Bối Dao một cái, sau đó ngón tay tái nhợt giữ chặt Tưởng Văn Quyên: "Mẹ ơi, về nhà đi."

Bồi Dao thấy dì Tường đẩy Bùi Xuyên đi rồi, mắt hạnh chớp chớp, làm sao vậy nha? Cô còn chưa kịp nói cảm ơn mà.

~

Triệu Chi Lan ở trong quán trà đánh mặt chược với Triệu Tú, hôm nay Triệu Tú không may mắn, mấy ván vẫn thua Triệu Chi Lan. Triệu Tú uống một ngụm nước ấm: "Sang năm Mẫn Mẫn nhà ta và Dao Dao nhà Chi Lan cũng vào lớp một rồi, bọn nhỏ lớn nhanh quá."

Bàn mặt chuoisc xôn xao, Triệu Chi Lan nhặt bài: "Đúng vậy."

"Chi Lan a, cậu cũng đừng nhụt chí, nếu Dao Dao thật sự không theo kịp tiến độ, có thể học thêm một năm Học Tiền Ban. Dù sao con bé vẫn còn nhỏ."

Triệu Chi Lan ngốc: "Cậu nói gì?"

"Không phải cuối kỳ Dao Dao thi không tốt lắm sao? Tôi nghe nói vừa đạt tiêu chuẩn. Tôi nói, cơ sở vững chắc vẫn là quan trọng nhất. Tôi vẫn dĩ cũng nghĩ như vậy, nếu Mẫn Mẫn thi không tốt sẽ cho con bé học lại một năm, nhưng mà, Mẫn Mẫn thi được 90 nha, năm sau lên lớp một hẳn là không thành vấn đề."

Triệu Chi Lan nghe ra vài phần, bà liếc nhìn Triệu Tú một cái: "Ai nói với cậu Dao Dao nhà tôi chỉ đạt tiêu chuẩn?"

Triệu Tú nghĩ thầm, giả vờ, cứ giả vờ tiếp đi

Triệu Chi Lan nhặt bài cong, vui vẻ ra mặt nói: "Năm nay con bé rất ngoan, chỉ kém một điểm là được một trăm, 99 điểm!"

Triệu Tú ngây ngẩn cả người.

Hai người phụ nữ cùng bàn kinh ngạc khen: "Nha, sau này con bé chắc chắn có tương lai."

Triệu Tú thay đổi sắc mặt: "Triệu Chi Lan, cậu không cần nói dối để lừa người khác!"

"Tôi phải lừa cậu sao? Không tin cậu đi hỏi cô Dư a, giáo viên sẽ có sổ ghi điểm."

Triệu Tú cũng biết, nếu nói dối như vậy lập tức sẽ bị vạch trần, Triệu Chi Lan còn không ngu ngốc đến vậy. Vậy con bé Bối Dao kia thật sự thi được 99 điểm?

Triệu Tú nhớ tới lời nói lúc nãy của mình, cảm thấy rất mệt mỏi. Cố tình hai người phụ nữ cùng bàn còn không hiểu ánh mắt, sau khi dùng ánh mắt quái dị nhìn Triệu Tú, lại liên tục khen con gái Triệu Chi Lan thông minh lanh lợi.

Triệu Tú tức giận sắp bốc khói, từ nhỏ đến lớn đây là lần đầu tiên Triệu Chi Lan thắng mình

Loại cảm giác vừa sỉ nhục vừa ghen khuất này, làm Triệu Tú hận không thể kéo Phương Mẫn Quân đang chơi đùa bên ngoài về nhà hỏi rõ ràng.

~

Tuổi này trôi qua rất nhanh...

Ăn kẹo, cắn hạt dưa, được xem TV là vui vẻ. Bối Dao mỗi ngày đều rất vui vẻ, chẳng qua có đôi khi cô chống cằm nhìn nhà đối diện, vì sao hôm nay cũng không thấy Bùi Xuyên ra ngoài chơi?

Phương Mẫn Quân bị mẹ mắng một trận, khóc nức nở, khịt khịt giải thích: "90 điểm rất cao, Trần Hồ mới 50 điểm!"

"Mẹ nói con thi thắng Bồi Dao!"

"Mẹ ơi, lần sau thắng là được." Cô ấy nức nở, "Ngoại trừ Bồi Dao, con thi tốt nhất."

Triệu Tú nghĩ thấy cũng đúng, Phương Mẫn Quân được tận 90 điểm, mấy đứa bé trong khu đều nghịch ngợm ngu ngốc, duy nhất có một người không biết điểm là thằng bé bị chặt chân nhà Bùi, nhưng mà đứa trẻ như vậy mà có thể thi tốt? Nói không chừng cũng không đạt tiêu chuẩn.

Triệu Tú chỉ đành chọc chọc đầu Phương Mẫn Quân: "Năm nay phải cố gắng thi có biết không?"

Phương Mẫn Quân vội vàng gật gật đầu.

Đầu xuân vào học là bắt đầu đọc sách, thời gian tuổi thơ luôn là vui sướng rồi biến mất.

Trong mắt Bồi Dao, Phương Mẫn Quân vẫn cao lãnh như cũ, Trần Hồ vẫn bụ bẫm và có tiếng hét xuyên thấu, mà Bùi Xuyên, không chủ động nói chuyện với cô nữa, giống như người nói với cô bọn nhỏ trốn trong kho hàng là ảo giác.

Tháng cuối cùng của Học Tiền Ban, trường học lại thực hiện chính sách -- sau này Học Tiền Ban hủy bỏ thi cuối kỳ!

Trong lớp, Trần Hồ biết tin vui mừng bay nhảy.

Phần lớn người đều rất vui vẻ. Chỉ có Phương Mẫn Quân phiền muộn nghĩ, nếu không thi, chỉ có thể thắng Bồi Dao lúc vào lớp một sao?

Dư Thiến tạm biệt bọn nhỏ vào mùa hè, bọn họ giống như cây non mới mọc, một đám non nớt xanh miết.

Không biết sau khi lớn lên bọn chúng sẽ như thế nào, cũng không biết sẽ đi con đường như thế nào.

Cô Dư vậy vậy tay: "Tiểu học cố lên a các bạn nhỏ!"

Bọn nhỏ từ lúc không biết gì đến lúc hiểu quy cũ, toàn bộ đều ngoan ngoãn trả lời.

Bùi Xuyên sáu tuổi.

Chân của anh không giống như mẹ nói, ' lớn lên sẽ dài trở lại '. Mỗi đêm trước khi ngủ anh đều sẽ nhìn, nhưng mà cuối cùng cũng không thấy dài ra.

Trước khi vào lớp một, anh nghe thấy Tường Văn Quyên và Bùi Hạo Bân cãi nhau.

Tường Văn Quyên cười lạnh nói: "Lớp 1 không có giáo viên nào có thể đẩy Tiểu Xuyên tới WC!"

"Tôi nói tôi sẽ nhờ giáo viên, tặng lễ nhờ bọn họ giúp đỡ!"

"Có thể nhờ một năm, vậy sau này thì sao, tiểu học có năm năm! Cấp hai cấp ba thì sao! Anh còn có thể nhờ cả đời à! Tôi sẽ tìm được bệnh viện làm chi giả cho Tiểu Xuyên, táng gia bại sản tôi cũng sẽ để thẳng bé đứng lên một lần nữa!"

"Quyên Nhi, em đừng xúc động, Tiểu Xuyên còn quá nhỏ....."

Bùi Xuyên nhìn ống quần trống rỗng của mình.

Anh muốn nói, từ lần đó ở nhà trẻ, anh đã không nhờ cô giáo đẩy đi WC nữa

Anh không hiểu "chi giả" là gì, nhưng anh hiểu "đứng lên một lần nữa" có nghĩa là gì.

(*) Kim bài miễn tử: đơn giản là lệnh bài miễn tội chết

THÂN NHIỆT CỦA ÁC MA

Đăng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Lạnh Nhạt

Edit: Ừ Ừ

Mùa hè dài dòng đi qua, cuối cùng cha mẹ Bùi Xuyên cũng đạt được tiếng nói chung.

Trẻ con thích hợp lấp chi giả nhất vào độ tuổi từ bảy tuổi đến mười bốn tuổi. Nếu thân thể quá non nớt sẽ không chịu được sự đau đớn khi luyện tập đi chi giả, cuối cùng bọn họ quyết định dời chuyện này tới khi Bùi Xuyên chín tuổi rồi làm.

Ngày khai giảng Tiểu học náo nhiệt hơn Học Tiền Ban nhiều, đầu thu năm 97, Học Tiền Ban lớp thứ nhất được lên lớp số 1, còn lớp thứ hai cũng được vào lớp số 2.

Bối Dao ngạc nhiên phát hiện một chuyện rất thần kỳ -- trong đầu cô đột nhiên có thêm ký ức năm lớp 4.

Lớp 4 đã xảy ra hai chuyện lớn -- chuyện đầu tiên là con đường đến trường được sửa, Bối Dao phải vòng từ con đường nhỏ để đi học.

Cái thứ hai là chú cô lái xe đâm vào người khác, phải bồi thường một số tiền lớn, mẹ cô vừa khóc vừa dùng số tiền mà cả nhà tiết kiệm được đổ vào cái động không đáy này.

Bối Dao tuổi còn nhỏ, không rõ những việc này lắm, cô chỉ biết hai việc này không tốt.

Nhưng mà chuyện mà cô đang chú ý bây giờ, là giáo viên chủ nhiệm mới. Chủ nhiệm lớp của bọn họ tên là Hồng Quan Tĩnh. Một người phụ nữ tính tình không tốt lắm, Bối Dao nhớ có một lần mình làm bài sai, bị đánh vào lòng bàn tay.

Cô theo bản năng sợ hãi vị giáo viên chủ nhiệm kiêm giáo viên môn Văn đáng sợ này.

Bối Dao bất an hỏi: "Mẹ ơi, con có thể tới lớp 1 số 2 học không mẹ?"

Triệu Chi Lan ôm cô, một chân bước qua vũng nước: "Không được, lớp thứ nhất Học Tiền Ban chỉ có thể vào lớp 1 số 1 học."

Bối Dao hữu khí vô lực(*) ghé vào trong lòng Triệu Chi Lan.

Kết quả lúc đi báo danh, cô mới phát hiện giáo viên chủ nhiệm không phải Hồng Quan Tĩnh, mà là một người gầy ốm lại có vẻ trí thức, tên là Thái Thanh Vũ.

Bối Dao ngốc chớp chớp mắt, sau đó cô nhớ tới một chuyện quan trọng. Đời này cô đi học trước, vì thế không giống như đời trước, vậy nên giáo viên cũng thay đổi

Chuyện này có nghĩa là những chuyện xảy ra trong tương lai không ai biết được.

Bối Dao mắt to lạng lẹ nhìn cô giáo chủ nhiệm lớp xa lạ này, Thái Thanh Vũ cười đăng ký cho cô, sau đó khen ngợi cô với Triệu Chi Lan: "Tôi đã xem qua thành tích của Bối Dao ở Học Tiền Ban, rất tốt."

Triệu Chi Lan vội vàng nói: "Cảm ơn cô, về sau làm phiền cô rồi."

"Không có gì."

Thái Thanh Vũ trầm ngâm một chút, nhìn cô bé nhỏ nhỏ đang ngồi bên cạnh mẹ, hỏi Triệu Chi Lan: "Nhà chị cùng khu phố với Bùi Xuyên đúng không?"

"Đúng vậy."

"Được rồi, không có việc gì, báo danh xong ngày mai sẽ đến trường học, ngày mai cũng sẽ phát sách giáo khoa."

Thái Thanh Vũ biết lớp mình chủ nhiệm sẽ có một củ khoai lang bỏng tay, cũng đã từng nói chuyện với cô giáo của Học Tiền Ban. Cô Thái sẽ dạy tri thức bậc Tiểu học, một lần sẽ dạy 6 năm, tương đương không dễ dàng, giáo viên Văn hay Toán đều là nữ, nhưng không có ai phương tiện giúp Bùi Xuyên dần dần lớn lên cởi quần đi WC.

Dư Thiến thở dài: "Cậu bé rất miễn cảm, Học Tiền Ban một lần cũng không nhờ tôi. Nếu có thể, cô hãy để ý cậu bé hơn một chút."

Trong lòng Thái Thanh Vũ có chút kinh ngạc.

Cô Thái cũng biết con đường trưởng thành của những đứa bé khuyết tật là những đường cong, bởi vậy nên rất chú ý mấy bạn nhỏ trong khu phố của Bùi Xuyên.

Trần Hồ, Phương Mẫn Quân, Bối Dao, Lý Đạt.

Lớp một có tổng cộng 62 người, sẽ không có người phải ngồi một mình, lần này Bùi Xuyên, có bạn ngồi cùng bàn.

Nhưng nghe cô Dư nói, đứa nhỏ này không thích chơi với ai cả.

Ngày Bùi Xuyên lên lớp 1 tới rất sớm, cô Thái vẫy vẫy tay với anh, ánh mắt của đứa nhỏ này ở trong nắng sớm yên tĩnh trong suốt, anh hơi dừng lại, tự đẩy xe lăn đi qua chỗ cô Thái.

Cô Thái hiểu tính cách của anh, vì thế cũng không nói nhiều, đặt tờ giấy bên trong có 4 cái tên tới trước mặt anh

Cô Thái cười nhẹ nhàng nói: "Bùi Xuyên, cô và em chơi một trò chơi, em chỉ một cái tên, người đó sẽ thành bạn ngồi cùng bàn của em."

Cô Thái biết Học Tiền Ban Bùi Xuyên không biết chữ nên nghĩ ra cách này, làm đứa nhỏ này tự chọn bạn ngồi cùng bàn của mình

Đôi mắt đen nhánh của Bùi Xuyên , lẳng lặng nhìn bốn cái tên kia.

Anh thật sự không biết.

Ngoại trừ Phương Mẫn Quân có ba chữ, những cái tên khác thành một câu hỏi cho anh lựa chọn.

Anh rũ mắt.

Trong từ "Đạt" có một từ "Đại" mà anh biết. Anh cũng đoán được đây là "Lý Đạt".

Cũng chỉ còn lại hai lựa chọn.

Anh ngồi thật lâu, Thái Thanh Vũ cũng không thúc giục anh.

Ánh mắt anh dời đi, lẳng lặng dừng trên danh sách thành tích của Học Tiền Ban. Một cái 50, một cái 99. Anh nhìn thoáng qua, lại thu hồi ánh mắt, lúc này anh biết tên nào là Trần Hồ, tên nào là Bối Dao.

Bài học đầu tiên mà Học Tiền Ban dạy anh là, nếu anh không tranh thủ, thì sẽ chỉ còn bàn tay trắng.

Cuộc sống này cũng không tốt, thế giới này người ích kỷ sẽ ngênh đón sáng sớm. Ngón tay anh bỏ qua hai cái tên đầu, dừng ở cái tên thứ ba.

~

Bối Dao lại trở thành bạn ngồi cùng bàn của Bùi Xuyên, cô rất vui vẻ, mắt hạnh trong trẻo, giống như một quả nho vừa được rửa sạch.

Tiếng nói non nớt nhẹ nhàng: "Bùi Xuyên, ngày mai tớ mang gậy nhỏ tới chơi được không?" Tuy cô có ký ức của mấy năm sau, nhưng tâm trí bị thân thể trẻ con này giới hạn, trẻ con đáng yêu tươi sống.

Bùi Xuyên vẫn không nói gì, anh nhấp nhấp môi.

Mỗi người trong lớp đều có bạn ngồi cùng bàn của mình, anh không phải người tốt. Cướp đi ba phần tư xác suất, mới đổi được sáu năm ngồi cùng bàn với cô.

Bởi vì được ngồi cùng bàn với Bùi Xuyên, Bối Dao rất vui vẻ. Cô cất những cây gậy nhỏ đầy màu sắc vào cặp sách để tan học chơi với Bùi Xuyên.

Gậy nhỏ là dụng cụ để giáo viên dạy bọn nhỏ cộng trừ, nhưng Bối Dao biết có một trò chơi tên là nhặt gậy nhỏ. Đầu tiên là cầm một nắm, sau đó đột nhiên buông ra, gậy nhỏ sẽ rơi xuống từng nơi trên bàn, sau đó lần lượt nhặt từng cây, nhưng mà không quá trình nhặt không thể làm những cây gậy khác xê dịch vị trí, ai nhặt được nhiều thì người đó thắng.

Những năm thiếu thốn vật chất này, đây là trò chơi mà tất cả trẻ con đều yêu thích, giống như năm cấp hai cấp ba sẽ lưu hành đá cầu vậy.

Tay nhỏ đưa gậy nhỏ cho anh: "Cậu trước."

Người chơi trước sẽ có lợi hơn, đứa bé nào cũng muốn tranh vị trí đầu này, anh lại nhìn cô bé ngây thơ bên cạnh, đuổi tay nhận lấy.

Lần đầu tiên anh chơi với một cô gái bé nhỏ này.

Nhưng mà anh lại bình tĩnh không giống như một đứa trẻ. Tay nhỏ của cô vụng về, mà anh lại có thể vững vàng nhặt lên

Cuối cùng 50 cây gậy nhỏ, anh 43 cây, Bối Dao 7 cây.

Trong tay Bùi Xuyên đầy những cây gậy nhỏ đủ màu sắc, anh nhìn cô, cô dễ thương chớp chớp mắt, nhìn bảy cây gậy lẻ loi trong tay mình, lần đầu tiên biết chơi với Bùi Xuyên không vui xiu nào.

Bùi Xuyên lúc nhỏ không hiểu cũng không biết phải nhường, anh giống như cây trúc non trong cơn bão, đón mưa gió, cuối cùng chỉ có thể bị gió bẻ gãy.

Bối Dao nhếch môi, lộ ra cái răng sữa nho nhỏ: "Bùi Xuyên cậu chơi giỏi quá."

Bối Dao tiếp tục chơi với anh, sau đó một đường bị ngược.

Anh cũng không nhường cô, trò chơi này chơi đến khi cô giáo dạy xong phép cộng và phép trừ, cô vẫn không thể nhặt trên mười gậy.

Cô non nớt lại mềm mại, dùng sự khoan dung lớn nhất của một đứa trẻ bao dung sự lạnh nhạt của anh.

Nhưng mà mùa hè thứ hai, năm lên lớp hai, Bùi Xuyên - người chưa bao giờ uống nước trong trường học sẽ mang thêm một ly nước. Lướt qua cái vĩ tuyến 38 kia, ly nước này cuối cùng được dừng lại trên bàn của Bối Dao.

~

Phương Mẫn Quân rất khó chịu.

Thành tích cuối kỳ năm lớp 1, môn Văn và Toán của cô ấy lần lượt là 93, 94 . Mà Bối Dao là 95, 100.

Càng làm cho cô ấy khó chịu là, người đứng đầu lớp được điểm tối đa, là Bùi Xuyên không có chân kia.

Phương Mẫn Quân thiếu chút nữa thì khóc, cuối cùng Triệu Tú hỏi, cô ấy vừa khóc vừa nói: "Bối Dao nhìn lên bài của Bùi Xuyên, Bùi Xuyên không che."

Triệu Tú nghĩ thầm, con gái Triệu Chi Lan có tiền đồ a, còn nhỏ đã biết gian lận.

Sau khi nghĩ thông suốt ngược lại cũng an ủi Mẫn Quân: "Không sao, lớp 3 đổi chỗ, mẹ không tin con bé đó còn có thể chép bài của người khác."

Còn thằng bé Bùi Xuyên kia, thông minh thì thông minh thật, nhưng cũng chỉ là người tàn phế, sau này muốn tìm việc cưới vợ cũng là vấn đề. Nhà ai lại muốn gả con cho người như vậy.

Còn Trần Hổ, mỗi lần thi đều đứng thứ nhất từ dưới lên trên.

~

Bùi Xuyên ghét nhất hai môn.

Âm nhạc và Thể dục.

Đây là hai môn tất cả mọi người đều thích trừ anh. Âm nhạc sẽ dạy hát, dưới ánh hoàng hôn, cô giáo đứng trên bục giảng dạy bọn nhỏ bài hát trong sách.

Tiết hôm nay dạy bài 《Ốc sên và chim hoàng anh》.

Anh bảy tuổi, đang thay răng. Răng cửa thiếu hai cái, ở nhà đều rất ít nói chuyện. Lòng tự trọng và cảm giác hổ thẹn và Bùi Xuyên im lặng nghe.

Cô bé ngồi cùng bàn có giọng nói thanh thúy, giống như con chim nhỏ vui sướng hót vào buổi sáng.

Vẫn là giọng nói non nớt, trên đầu vẫn là hai cục tròn tròn. Cô giáo dạy một câu, cô hát theo một câu: "Ốc sên cõng..., từng bước một bò lên trên ~"

Cô cũng bắt đầu thay răng, ca hát và nói chuyện đều lọt gió, nhưng mà cô rất ngoan, cô giáo dạy cái gì thì cô hát cái đó. Giọng nói thanh thúy của bọn nhỏ cũng nối tiếp hát theo.

Cô Chu giáo viên môn Âm nhạc nhú mày nhìn Bùi Xuyên.

Cô Chu dừng lại, nhú mày: "Bùi Xuyên, vì sao không hát với mọi người?"

Đôi mắt đen của Bùi Xuyên chỉ lẳng lẳng nhìn cô Chu.

Đứa nhỏ này không sợ giáo viên như những người khác, trong mắt chỉ có sự bình tĩnh. Thậm chí còn không trả lời câu hỏi của cô Chu.

Chu lão sư cảm thấy thật mất mặt, không có tới từ chán ghét hẳn như vậy lạnh băng u ám tồn tại.

Cô Chu nói: "Chân của em không tốt, nhưng mà rõ ràng có thể nói nhưng lại không hát, em như vậy là không tôn trọng cô giáo có biết không?"

Bùi Xuyên vẫn như im lặng không nói.

Cô Chu tức giận: "Bắt đầu, tôi hát một câu, em hát một câu!"

THÂN NHIỆT CỦA ÁC MA

Đăng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Đẹp Không

Edit: Ừ Ừ

Ngón tay cô Chu đặt trên phím đàn, hát câu đầu tiên của bài hát: "Amen a trước một cây cây nho....."

Trong phòng học hơn 60 đôi mắt đen lung liếng đều nhìn về phía Bùi Xuyên.

Tiếng quạt kéo quay, cửa sổ khép hờ, cơn gió nhẹ thổi vào cũng mang theo cảm giác nóng rực của mùa hè, nặng nề mà mãnh liệt.

Anh không thể phản kháng, đôi môi tái nhợt giật giật: "Amen a trước một cây cây nho....."

ong nói mất tiếng, bởi vì hiếm khi nói chuyện, cất tiếng hát không trong trẻo giống như những đứa trẻ khác, mà lại khàn khàn khó nghe. Bởi vì ở thay răng rụng cửa lợi gió, nhiều từ cũng không rõ ràng.

Trong phòng học lấy Trần Hồ bắt đầu, từng tiếng cười đùa phát ra.

Bọn nhỏ che miệng cười ha ha, tiếng đàn vẫn tiếp tục.

Bùi Xuyên cắn chặt môi.

Cô Chu vẫn đánh đàn, ý bảo Bùi Xuyên tiếp tục hát: "A non a xanh non mà nầy mầm."

Anh im lặng, đỉnh đầu quạt câu được câu không chuyển động. Bùi Xuyên không hề mở miệng trong tiếng cười xung quanh

Nhiệt độ xông thẳng lên khuôn mặt, cuối cùng lại trở nên tái nhợt.

Cô Chu nhíu mày, đầu tiên là quát to với những đứa nhỏ đang cười đùa: "Không cho cười, học ca hát có cái gì buồn cười." Sau đó cô Chu nhìn về phía Bùi Xuyên, "Tiếp tục hát."

Nhưng mà sau đó dù cô Chu làm cách nào, Bùi Xuyên cũng không hề mở miệng.

Đôi mắt đen nhánh của anh dừng trên quyển sách giáo khoa âm nhạc, Bối Dao thấy, ngón tay đang run rẩy.

Cảm xúc của cô Chu cũng không tốt, giờ phút này giống như một cuộc chiến của giáo viên và học sinh, phảng phất hôm nay không thể làm anh mở miệng sẽ làm mình trở nên không có uy tín.

Bối Dao trong lòng rầu rĩ, cô cũng sợ cô Chu, nhưng cô vẫn lấy hết can đảm đứng lên, giọng nói non nớt thanh thúy quanh quẩn trong phòng học, bắt đầu hát: "Ốc sên công cái vỏ nặng trĩu, từng bước một mà bò lên trên, a cây a chim hoàng anh, a hi a hip-hop ha đang cười nó....."

Cô hát cũng lọt gió, thậm chí có hơi lệch tông.

Nhưng mà cô hát thật to, ánh nắng chếch sang, cắt thành một hình ảnh ấm áp. Cô bé hát lệch tông, làm mọi người cười to hơn nữa.

Trần Hồ đám bàn: "Ha ha ha Bối Dao quá buồn cười." Cô Chu cho Bùi Xuyên không có chân hát, lại không cho cô hát, vừa hát đã buồn cười như vậy. Cơ bản không có câu nào không lệch tông

Ánh mắt vẫn luôn rũ xuống của Bùi Xuyên chậm rãi nâng lên.

Năm nay cô sáu tuổi, gương mặt mềm mại, thanh tuyến non nớt, nắm chặt tay trong tiếng cười của mọi người, ghen đỏ mặt ca hát. Anh thậm chí còn có thể nhìn thấy hàm răng chưa đổi xong của cô.

Hình như cô sắp khóc, rũ mắt nhìn thấy ánh mắt của anh, ngay sau đó mắt hạnh lại cong lên, lộ ra một nụ cười tươi.

Không có răng cửa, xấu muốn chết.

Anh nghĩ như vậy.

Nhưng mà anh biết, vừa này cô giáo dạy mọi người ca hát, Bối Dao rõ ràng không hát sai.

Cô lấy đi một phần tiếng cười của mọi người.

~

Sau chuyện đó, cô Chu cũng biết chuyện này không được tốt lắm, tuy rằng sau này Bùi Xuyên vẫn không mở miệng, cô Chu cũng không bắt anh hát một mình.

Tiểu học trôi qua bình tĩnh như nước chảy, mọi người đã nhìn quen bộ dáng không có chân của Bùi Xuyên, cũng không cảm thấy lạ và kỳ quái.

Sự thay đổi duy nhất là, cô bé mềm mại dễ thương bên cạnh anh lại thay đổi kiểu tóc.

Ngày thứ hai nào đó năm lớp ba, không nhìn thấy hai cục tròn tròn trên đầu cô nữa, thay thế là một cái đuôi ngựa ở sau đầu, có thêm vài phần thoải mái, thiếu vài phần trẻ con, lộ ra khuôn mặt trắng nõn.

Bối Dao nói chuyện với bạn nữ ngồi phía sau xong xoay người ngồi thẳng lại, nghe thấy giọng nói khàn khàn của cậu bé ngồi bên cạnh mình: "Dây buộc tóc của cậu đâu?"

Bây giờ Bùi Xuyên ngẫu nhiên sẽ nói chuyện với cô, mỗi một lần nghe thấy anh nói chuyện cô đều vui vẻ. Trái tim anh như cục đá vậy, mỗi lần nhảy lên đều khó khăn.

Bối Dao sờ sờ đuôi ngựa sau đầu, giọng nói non nớt cũng hơi thay đổi, nhưng giọng nói vẫn mềm mại: "Vứt rồi, mẹ tới nói lớp ba không thể búi tóc nữa."

Cô vui vẻ kéo kéo tóc: "Bây giờ có đẹp không?"

Môi mỏng của cậu bé lạnh nhạt nói: "Xấu."

Bối Dao đặt cằm xuống bàn, thở dài. Cô biết, cô không xinh đẹp như Mẫn Mẫn. Cô bé học lớp ba cũng đã biết cái gì gọi là đẹp, cái gì là mướt mà.

Bây giờ ký ức của cô đã tới năm lớp 7, cấp hai Phương Mẫn Quân là hoa khôi của lớp, mà Bối Dao nhớ tới mình, gương mặt vẫn còn hai má bầu bĩnh như vậy.

Giống như ký ức của Bối Dao, con đường từ nhà đến trường bắt đầu sửa lại, con đường nhỏ hẹp ban đầu giờ đây chất đầy xi măng và đá

Bọn nhỏ tan học thích ở lại chơi, nhưng bây giờ không thể đi đường lớn, phải đi đường nhỏ.

Bối Dao khổ sở phát hiện, mọi chuyện giống như ký ức, chú của cô lái xe đâm phải người ra, mẹ cô phải bồi thường tiền. Nhà cô gần đây đặc biệt nghèo.

Bùi Xuyên được Bùi Hạo Ân lái về nhà bằng xe máy, trên đường gặp Bối Dao. Cô đeo cặp sách đi chung với hai cô bé khác, trên mặt mang theo ý cười.

Còn anh vẫn được Bùi Hạo Bân bảo vệ ở phía trước

Bùi Xuyên đột nhiên mở miệng: "Ba ba, lần sau con muốn ngồi ở phía sau."

"Sao lại muốn ngồi ở phía sau, phía trước an toàn hơn, ba ba có thể nhìn thấy."

Anh không giải thích sau: "Con ngồi ở phía sau nắm lấy áo của ba."

Bùi Xuyên biết chân của mình không tốt, cho nên anh cũng nhờ mẹ dạy cách rèn luyện lực ở cánh tay

Bọn họ về đến nhà, vừa vặn thấy Triệu Chi Lan ra đổ rác.

Bây giờ Bối Dao đi về đều là tự mình đi, Triệu Chi Lan sẽ không đi đón cô nữa.

Bùi Xuyên nhờ Bùi Hạo Bân thả xe lăn xuống, Bùi Xuyên ngồi vào xe lăn: "Con ngồi ở dưới đây một lát."

Bùi Hạo Bân tuy rằng kinh ngạc, nhưng mà càng vui mừng nhiều hơn, cũng không nghĩ nhiều: "Khi nào muốn về nhà thì gọi ba ba."

"Vâng."

Bùi Xuyên chờ Triệu Chi Lan đổ rác xong về nhà, im lặng một lát, sử dụng xe lăn đi tới nơi đổ rác

Cánh tay anh bây giờ khỏe hơn rất nhiều, xe lăn ở trong tay anh sẽ không di chuyển lung tung.

Anh cúi người xuống, khu đổ rác rất khó người,

Bùi Xuyên không biểu tình, ngón tay tái nhợt gầy gầy túi ni lông màu đen, tìm ra một dải lụa màu xanh.

Vì sao không buộc nữa? Trưởng thành đều sẽ thay đổi sao?

Trước khi bọn nhỏ trong khu phố về đến nơi, Bùi Xuyên đã về đến nhà.

Tưởng Văn Quyên nấu cơm xong, mấy năm nay mẹ Bùi và Bùi Hạo Bản không mặn không nhạt, công việc của hai người vẫn bận rộn, nhưng tâm tình của Tưởng Văn Quyên hôm nay rất không tồi. Mua một lọ đồ uống, mở miệng: "Bạn của tôi nói, tình huống bây giờ của Tiểu Xuyên của thể lặp chi giả, cậu ta có một người bạn chuyên về chuyện này."

Bùi Hạo Bản nhú nhú mày: "Có thể tin được không?"

"Đương nhiên." Tưởng Văn Quyên nhìn về phía Bùi Xuyên, khuôn mặt nhu hòa, "Tiểu Xuyên rất nhanh là có thể đứng lên rồi, con có vui không?"

Bùi Xuyên không nói chuyện, cong cong môi.

Bùi Hạo Bản thấy thế, cũng không nói thêm gì. Bùi Xuyên cũng sắp chín tuổi, sinh hoạt có thể tự gánh vác là rất quan trọng. Tuy rằng trước mắt không có bệnh về tâm lý, nhưng có thể đứng lên tóm lại là chuyện tốt.

Bùi Xuyên xin nghỉ, đi kiểm tra.

Người kiểm tra là một người đàn ông rất hoà ái, cười hỏi: "Chú có thể kiểm tra cho cháu không?"

Bùi Xuyên gật gật đầu, bàn tay ấm áp tiếp xúc với phần chân bị cụt của anh, Tưởng Văn Quyên nôn nóng nhìn, Bùi Xuyên nắm chặt tay, anh

dùng hết ý chí mới có thể làm người đó chạm vào phần cơ thể bị cụt của mình

"Thường xuyên mát xa đúng không? Không tồi, nắn hình sẽ dễ hơn rất nhiều, sau khi trở về, dùng chi giả tạm thời rèn chuyện một lúc, tôi sẽ đi lấy, một thời gian sau thì đến lấy chi giả."

Tưởng Văn Quyên vội vàng gật đầu.

Bùi Xuyên nhìn bầu trời xám xịt bên ngoài, anh cũng đã sắp quên mất cảm giác đi đường là thế nào?

~

Luyện tập đi bằng chi giả rất mệt, cả mùa đông, Bùi Xuyên đều tiến hành cái huấn luyện buồn tẻ nhợt nhạt này.

Đây không phải là chân của anh, nó lạnh lẽo không có độ ấm.

Màu sắc cũng không giống như màu da của anh, anh sờ sờ nó, hoá ra, chân của anh sẽ không mọc lại, nó là thứ duy nhất có thể thay thế.

Kỹ thuật chi giả mới phát hiện, sơ sơ giao lưu với quốc tế, gia đình Bùi Xuyên coi như khá giả, mới có thể gánh vác số tiền này.

Lúc mới bắt đầu anh không tìm thấy trọng tâm, hung hăng ngã hai lần.

Nhưng mà Bùi Xuyên không khóc, anh đỡ xà, nghiêm túc chuyên chú mà luyện tập, cho đến khi cả người đều là mồ hôi. Tưởng Văn Quyên che miệng, nhìn anh nghiêng ngả lão đảo đi đường, lã chã rơi lệ.

Khi mùa xuân đến, Bùi Xuyên có thể sử dụng chi giả đi đường.

Ổng quần buông xuống, anh không khác những đứa trẻ bình thường. Bùi Hạo Bân một người đàn ông cứng rắn như vậy cũng không nhịn được

mà chảy nước mắt.

Bùi Xuyên nhìn bản thân mình trong gương, chi giả dựa theo tỉ lệ cơ thể của anh mà làm.

Bùi Xuyên đột nhiên ý thức được, hóa ra nếu anh có thể bình thường lớn lên, sẽ cao hơn rất nhiều người.

Anh cong môi cười.

Lớp 4 khai giảng, cả lớp đều kinh ngạc!

Bùi Xuyên có thể đứng lên, cậu bé lạnh lùng không có bạn bè, nhưng ánh mắt lại sáng hơn, Bối Dao chỉ nhỏ hơn anh một tuổi, nhưng mà lại thấp hơn anh rất nhiều.

Bọn nhỏ không hiểu cái gì gọi là chi giả, đối với chuyện Bùi Xuyên có thể đứng lên, bọn họ cảm thấy giống như phép thuật trong chuyện cổ tích

Nữ thần nhỏ cao ngạo Phương Mặc Quân cũng không nhịn được nhìn nhiều vài lần

Bối Dao ngơ ngác nhìn anh, lớp 4, ký ức của cô mở rộng đến năm lớp 8.

Nhìn con người lạnh lùng đang ngồi bên cạnh mình, cô nhớ tới một chuyện.

Đời trước Bùi Xuyên cũng mang chi giả, nhưng mà sau đó hẳn lại không mang nữa, một lần nữa ngồi xuống xe lăn.

Chuyện đó, còn liên quan tới cô.

THÂN NHIỆT CỦA ÁC MA

Đăng La Vi Chi

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Không Chịu Khuất Phục

Edit: Ừ Ừ

Tháng mười mưa thu tí tách rơi xuống, nhưng khi tan học mưa cũng đã ngừng lại.

Hoa Đình đeo cặp sách hình công chúa Bạch Tuyết, đứng trước bàn học của Bối Dao, chờ cô về cùng. Bối Dao trong lòng bất an, cô xua xua tay: "Các cậu về trước đi, tớ hơi đau bụng, muốn đi WC."

Hoa Đình lên tiếng, về nhà với cô bé khác.

Bối Dao chậm rì rì đi WC.

Cô bé học lớp 4, mặc một bộ quần áo màu xanh lá, tóc buộc đuôi ngựa, một đôi mắt to sáng ngời.

Bùi Xuyên đỡ bàn học mượn lực đứng lên, chờ mọi người đi hết, anh mới chậm rãi đứng lên đi về.

Anh đeo một cái cặp sách màu đen, trên cặp sách không có hình giống như bạn cùng trang lứa, chỉ có một màu đen đơn giản. Tư thế đi đường của Bùi Xuyên có hơi kỳ quái, anh đi rất chậm, giống như ốc sên bò, mỗi một chút đều phải cố gắng.

Bối Dao lặng lẽ lộ ra đầu nhỏ, cô đeo cặp sách của mình, chạy chậm theo sau.

Tới bên cạnh anh, cậu bé gần mười tuổi này đã nhảy bèn quay đầu lại nhìn.

Cô lúng ta lúng túng dừng bước, nhìn anh.

Ánh mắt Bùi Xuyên lạnh nhạt, Bối Dao nhanh chóng cúi đầu, đi lướt qua anh.

Chờ cô đi một đoạn, Bùi Xuyên mới tiếp tục đi về phía trước.

Đoạn đường về nhà còn chưa sửa xong, bọn họ chỉ có thể đi đường nhỏ. Đường nhỏ hơi xa, ước chừng phải đi ba mươi phút. Bùi Xuyên đi càng lâu, anh mới lắp chi giả không bao lâu, phần bị cụt tiếp xúc với chi giả sẽ đau đớn. Bùi Xuyên chỉ có thể vừa đi vừa nghỉ một lát.

Anh không thích những người anh quen nhìn thấy cảnh này, cho nên chờ tất cả mọi người về, anh mới đứng dậy chậm rãi về nhà.

Bùi Xuyên nhìn bóng dáng của cô bé kia biến mất, trong lòng có thêm một chút tức giận nhỏ bé khó mà phát hiện.

Cô có ý gì? Cố ý đi chậm chê cười anh sao? Tò mò kẻ tàn phế như anh đi đường như thế nào?

Chim sẻ nhảy lên cành cây, bóng dáng đáng yêu của cô càng ngày càng xa.

~

Lớp 6 Đinh Văn Tường đang chơi hạt cát.

Con đường còn chưa sửa xong, trên đường lớn chất đầy xi măng, hẳn ta và ba cậu bé lớp 6 ngồi cùng nhau chơi hạt cát.

Hắn ta là đại ca của nhóm người này, thành tích kém, mẹ nói nếu không cố gắng thì sẽ không cho hắn ta học cấp hai nữa.

Đình Văn Tường biết mẹ chỉ dọa hắn ta thôi, nhưng cuộc đời của hắn ta vốn cũng đã bị huỷ hoại, cho nên cũng không thèm để ý có được đi học hay không. Hắn ta nghe anh Cường nói làm công cũng có thể kiếm không ít tiền đấy.

Hạt cát chảy xuống từ ngón tay hắn ta, bàn tay phải của hắn ta, không có ngón áp út và ngón út.

Đây là bởi vì lúc đó ở nông thôn bà nội không trông chừng hắn ta, bị dao giết lợn chặt đứt.

Đình Văn Tường mười hai tuổi cao hơn ba cậu bé kia rất nhiều, có người nói: "Đình Văn Tường, anh có biết trường chúng ta ở lớp 4 có một nam sinh không có chân không?"

Đình Văn Tường đương nhiên biết, hắn ta vỗ vỗ tay: "Gặp qua, ngồi xe lăn."

"Đúng vậy, nhưng hai ngày trước em nghe nói, cậu ta lại có chân, còn có thể đi đường."

Đình Văn Tường mở to mắt.

"Thật sự, không lừa anh đâu, có thể đi, trong khoảng thời gian này cậu ta đều đi bộ về nhà. Anh nói xem có phải cậu ta làm một cái chân giả không? Chân giả sao có thể giống như chân thật đi đường nhỉ?"

"Chân giả?" Đình Văn Tường nhìn bàn tay phải của mình, "Tao nhất định phải đi xem."

Hắn ta lập tức không chơi nữa, có một người nói: "Em biết, tan học ngày nào cậu ta cũng đi con đường nhỏ kia, đi rất chậm giống như rùa bò vậy, em dẫn anh đi."

Đám người Đinh Văn Tường đi vòng qua đường lớn, hấp tấp đi tới con đường nhỏ.

Bùi Xuyên đi từng bước rất chậm lại rất ổn, đôi mắt đen nhánh, dừng bước, nhìn mấy người không có ý tốt phía trước.

Anh không quen biết bọn họ, cho nên anh hơi dừng lại, rồi tiếp tục đi về phía trước.

Đinh Văn Tường nhìn chăm chăm chân anh, đuổi tay giữ chặt cổ áo Bùi Xuyên: "Mày, không được đi, cho tao nhìn cái chân giả của mày nào."

Bùi Xuyên không nói một lời đuổi tay đi bẻ cái tay kia.

Đinh Văn Tường vốn dĩ cho rằng thằng nhóc tàn phế yếu đuối nhỏ hơn mình hai tuổi này không làm được gì, không nghĩ tới cái tay kia làm tay trái của mình đau đớn. Đinh Văn Tường bị bắt buông tay, nhưng hắn ta càng thêm tức giận.

Mười hai tuổi cũng có lực lớn, cũng bắt đầu đặc biệt tự trọng, Đinh Văn Tường nói: "Đè nó lại!"

Mấy người bắt đầu vây quanh, ấn Bùi Xuyên xuống mặt đất.

"Cút ngay!" Bùi Xuyên cũng tức giận, nhưng dù cánh tay có lực hơn nữa, cũng không thắng nổi một đám người lớn hơn hắn hai tuổi.

Đường nhỏ lầy lội, anh còn chưa thuần thục sử dụng chi giả lắm, mất trọng tâm, anh bị ấn ở trên mặt đất, một nửa mặt bị ấn xuống nước bùn dơ bẩn. Mặt đường vừa tạnh mưa, mùi tanh hôi của bùn đất chui vào mũi.

Bọn họ đề mặt và cánh tay anh xuống, Bùi Xuyên biết bọn họ muốn làm gì, sự bình tĩnh biến mất, giống như một con thú nhỏ điên cuồng giãy giụa: "Buông tôi ra! Mấy người buông tôi ra!"

Cánh tay Đinh Văn Tường còn đang đau, hắn ta đá Bùi Xuyên một chân, học cách mẹ hắn ta mắng chửi người: "Súc sinh."

Đinh Văn Tường ngồi xổm xuống, cởi giày của Bùi Xuyên. Dây giày của Bùi Xuyên rất dài, quấn quanh vài vòng về phía sau, buộc vào ống quần -- vì anh không muốn lộ ra màu sắc khác thường của chi giả.

Dây giày cởi, nếu lại vén ống quần của Bùi Xuyên lên, bên trong chính là cái chân giả không có chút độ ấm nào.

Lúc này đúng là lúc tan học.

Học sinh các lớp đi trên con đường nhỏ, rất nhiều người thấy màn này, sau đó có người lặng lẽ nói: "Cái kia là lớp 6 Đinh Văn Tường."

Ở trường học mọi người rất sợ Đinh Văn Tường.

Tối năm tối ba bọn nhỏ mở to hai mắt nhìn, không ai dám lên trước.

Ngón tay Bùi Xuyên chạm vào trong nước bùn nắm chặt lại. Lần đầu tiên có suy nghĩ muốn tất cả chết hết đi, nếu bọn họ chết, bọn họ đều chết thì thật tốt!

Dây giày trên chân phải của Bùi Xuyên bị tháo ra, Đinh Văn Tường huýt sáo một cái. Hắn ta bắt đầu vén ống quần của anh lên.

Phía sau lưng đau xót, Đinh Văn Tường hét lên một tiếng, hung tợn quay đầu lại.

Một cô bé mặc quần áo màu xanh lá, cầm một cành cây to bằng ba ngón tay, đánh vào lưng hắn ta.

Bối Dao sợ hãi, trong trí nhớ có hạn của cô, cả hai đời đều chưa từng đánh nhau.

Đinh Văn Tường trừng mắt nhìn cô, tay cô vẫn còn run rẩy, nhưng vẫn cầm chặt cành cây, đứng phía trước Bùi Xuyên.

"Mấy người buông cậu ấy ra." Cô đánh vào từng cái tay đang đè Bùi Xuyên xuống.

Lớp 6 bọn nhỏ đau đến oa oa kêu to, có người đạp Bối Dao một chân.

Cô cũng khóc.

Cô đau quá, Bối Dao cắn môi, vẫn như cũ không chịu ném cành cây kia ra.

Bùi Xuyên nửa bên mặt vẫn ngâm trong nước bùn, ngửa đầu lãnh nhạt nhìn mọi chuyện.

Lần đầu tiên anh thấy Bối Dao khóc, cô vừa khóc vừa vung cành cây, đánh vào đám người kia. Cô nói: "Tôi sẽ nói cho cô Thái biết, còn nói cho chú của tôi biết, chú của tôi là cảnh sát, bảo chú bắt hết mấy người đi!"

Đinh Văn Tường mắng to một tiếng, sau đó nói: "Nếu không phải mày là con gái, hôm nay sẽ giết chết mày!" Lại quay đầu nhìn mấy đứa bị từ 'cảnh sát' dọa sợ, "Đi a, còn đứng đây làm gì!"

Bọn họ đi hết rồi.

Những người ban đầu không dám đi tới, cũng lưu luyến mỗi bước trở về nhà.

Chờ đến khi con đường nhỏ không còn người nào, Bối Dao mới nức nở khóc.

Cô nhớ rõ cảnh tượng này.

Ký ức giống như đời trước, chẳng qua đời trước cô là một trong số những người không dám tiến lên. Cuối cùng ống quần của Bùi Xuyên bị vén lên, cô nhìn thấy chi giả lạnh băng không giống người thường kia.

Tất cả mọi người đều lộ ra sự nhút nhát và ngạc nhiên, cô bị bạn thân kéo lùi ra phía sau một bước. Bạn thân nói: "Cái chân giả kia thật đáng sợ."

Anh nằm dưới vũng bùn, đôi mắt đen nhánh nhìn cô, chậm rãi yên lặng rũ xuống.

Từ đó về sau, Bối Dao chưa từng thấy Bùi Xuyên đeo chi giả, anh tiếp tục ngồi trên xe lăn.

Đời này cô chạy về.

Bối Dao cầm một cành cây, ngồi xổm bên cạnh anh, nước mắt làm ướt cả gương mặt mềm mại trắng nõn.

"Hức hức....."

Bùi Xuyên giật giật, quay đầu nhìn cô.

Cô ném cành cây đi, thân thể phát run, tựa hồ còn sợ hơn anh. Bùi Xuyên cau mày, dùng cánh tay đỡ người ngồi dậy

Quần áo anh bị nước bùn làm ướt nhẹp, hoàn toàn không thấy sự sạch sẽ trước đó.

Bùi Xuyên mặt không biểu tình, cắn răng đứng lên từ trên mặt đất.

Cỏ dại ven đường làm xước da trong lòng bàn tay anh.

Anh cúi đầu, đôi mắt hạnh của Bối Dao đầy nước mắt, cô nức nở, không biết làm sao. Cô gái bé nhỏ như vậy, có lẽ cả đời cũng chỉ biết đánh nhau một lần.

Bùi Xuyên chậm rãi đi về phía trước.

Đi rất nhiều bước, cuối cùng vẫn không nhịn được mà quay đầu lại, cô vẫn ngồi xồm ở đó.

"Bối Dao." Lần đầu anh gọi tên cô, bình tĩnh nói, "Về nhà."

Bối Dao quay đầu lại, đôi mắt hồng hồng, giống như con thỏ con. Cô nức nở: "Ồ."

Sau đó cô run rẩy đứng lên, đi theo phía sau anh.

Chậm chạp đã đến hoàng hôn, anh không biết an ủi, cũng không lau nước mắt cho cô, nghe cô khóc một đường.

"Bùi Xuyên, tớ có chút sợ."

"Ừ."

"Tớ sẽ bị cô giáo phê bình đúng không?"

"..... Sẽ không."

"Tớ đau."

"Ừ."

Bàn tay mềm mại của cô xoa xoa đôi mắt: "Ngày mai bọn mình cùng về nhà nhé?"

Anh im lặng một lúc lâu: "Được."

Bây giờ Bối Dao còn chưa biết, cậu bé lạnh nhạt bên cạnh mình, tương lai sẽ dùng sự ấm áp bao dung khi còn bé của cô, đổi thành cả đời yêu thương si cuồng.

Lá rụng mùa thu.

Mái tóc mềm mại của Bối Dao dài hơn, từ lúc ban đầu qua vai bây giờ đã dài hơn nhiều. Đuôi tóc hơi vàng, cong nhẹ, rũ trước ngực. Bởi vì mỏng cho nên nhìn mềm mại hơn những cô bé khác nhiều.

Giọng nói non nớt của Bối Dao vẫn chưa chân chính rút đi.

Từ lớp 4 đến lớp 6, Bùi Xuyên đi học đều sử dụng chi giả. Ngay từ đầu chậm rì rì bước đi, đến cuối cùng có thể đi nhanh như những người bình thường. Nghỉ đông và nghỉ hè anh cũng không ở nhà, anh đeo găng tay, bắt đầu học quyền anh.

Tháng đầu tiên lớp 6, nghe nói Đinh Văn Tường bị một đám xã hội đen đánh vào bệnh viện.

Việc này không gây nên chút gợn sóng nào, làm câu chuyện nói hai ba ngày, đã bị phai nhạt trong trí nhớ mọi người.

Tháng 4 học kỳ 2 lớp 6, cô Thái đột nhiên thông báo: "Hoa lê và hoa đào đều nở rồi, ngày mai lớp chúng ta sẽ đi ra ngoài chơi xuân."

Những năm này còn chưa cấm hoạt động chơi xuân.

Trong phòng học im lặng một lát, bỗng nhiên nổ tung, tiếng reo hò hoan hô vang lên không dứt.

[Không nên có GIF hoặc video ở đây. Cập nhật ứng dụng ngay bây giờ để xem nó.]

Tự nhiên cảm thấy bài này hợp với cái chương này ghê!!!

THÂN NHIỆT CỦA ÁC MA

Đăng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Thật Ngoan

Edit: Ừ Ừ

"Hoàng Tứ Nương gia hoa mãn hễ, ngàn đóa vạn đóa giâm cành thấp.
Lưu luyến diễn điệp lúc nào cũng vũ, tự tại kiều oanh vừa lúc đề."

Tháng tư đầu xuân, cuối cùng đã đến.

Hoa đào nở rộ, mùa xuân cành liễu nhỏ dài, xanh biếc xanh miết, nhẹ nhàng lay động khi có gió nhẹ lướt qua. Hoa nở dọc theo con đường nhỏ, cánh hoa bay bay, Bối Dao ngẩng khuôn mặt nhỏ, cánh hoa dừng trên mái tóc cô.

Lúc sáng Bối Dao gọi đầu, mái tóc mềm mại vẫn đang xoa, cô đứng lại, giơ tay vén tóc buộc lên.

Lớp chia làm hai đội, nam một đội nữ một đội.

Hoa Đình không vui lắm, do cô ấy lùn nên phải đứng đầu tiên, phía sau là Phương Mẫn Quân, Bối Dao đứng thứ ba.

Phương Mẫn Quân và Bối Dao là hai người nhỏ tuổi nhất trong lớp, lùn hơn mọi người rất bình thường. Nhưng mà Hoa Đình lại không nhỏ, vóc dáng lại không cao. Nhưng chiều cao không tăng thì thôi, những nơi khác cũng đã phát triển, cô ấy dậy thì sớm hơn những cô bé khác một chút, bây giờ lại phát triển ở ngực, đã có đường cong của thiếu nữ.

Dậy thì sớm cũng không phải chuyện tốt, Hoa Đình cảm thấy ánh mắt mọi người nhìn mình làm cô ấy cảm thấy cực kỳ xấu hổ. Cô ấy cố gắng cúi người, làm mọi người không nhìn về phía ngực của mình.

Hoa Đình cúi đầu đi đường, hết sức uể oải.

Năm này Thường Tuyết nổi tiếng cả nước với một bộ phim, người người nhà nhà đều biết, chuyện này cũng làm Phương Mẫn Quân với cái tên "Ngọc Nữ" nhỏ nổi tiếng khắp trường.

Phương Mẫn Quân mười một tuổi, sắc mặt mang theo sự căng ngạo của thiếu nữ, mặc váy trắng, đội nam sinh có rất nhiều người đều đang nhìn cô ấy.

Hoa Đình đứng gần Phương Mẫn Quân, cực kỳ không tự nhiên, cô ấy cảm thấy những ánh mắt thưởng thức kia khi nhìn về phía cô ấy, lại biến thành tò mò. Hoa Đình lấy hết can đảm: "Phương Mẫn Quân, tớ có thể đổi chỗ với cậu không?" Cô ấy muốn nói chuyện với Bối Dao.

"Không được, theo chiều cao, lão sư đã sắp xếp." Phương Mẫn Quân từ chối, mình mới không cần đứng phía trước

Vì thế Hoa Đình một đường đi cực kỳ khó khăn, thật vất vả mới tới rừng hoa đào, các bạn học có thể tự do hoạt động, cô ấy mới nhẹ nhàng thở ra, ngồi xuống bên cạnh Bối Dao.

"Tớ không thích Phương Mẫn Quân chút nào." Hoa Đình thở dài, "Cái gì mà 'Ngọc Nữ' nhỏ, cũng không phải là Thường Tuyết."

Bối Dao an ủi cười gật gật đầu, chia kẹo cho Hoa Đình.

Bây giờ cô cũng đã mười một tuổi, cũng đã mặc áo trong, nhưng cô không dậy thì sớm như Hoa Đình, hiện tại cũng chỉ hơi hơi có độ cong.

"Cậu phải thẳng lưng mà đi." Bối Dao nhẹ giọng nói bên tai Hoa Đình, "Mẹ tớ nói cong lưng đi rất xấu, dậy thì là chuyện bình thường, không cần cảm thấy cảm thấy thẹn thùng."

Hoa Đình đỏ mặt gật gật đầu, tâm tình cuối cùng thả lỏng. Hai cô gái ăn cơm xong, Hoa Đình tới gần Bối Dao, đột nhiên ngạc nhiên nói: "A? Bối Dao."

Hoa Đình đuổi tay nhẹ nhàng nhéo nheo má Bối Dao: "Tớ phát hiện ra cậu thật xinh đẹp."

Bối Dao sửng sốt.

Hoa Đình nửa híp mắt, tinh tế đánh giá. Bối Dao mười một tuổi đôi mắt sáng trong trẻo, mũi nhỏ xinh, mang theo cảm giác ngốc nghếch đáng yêu.

Bối Dao còn chưa "dậy thì", gương mặt mang theo chút trẻ con, không phải nhìn một lần là thấy xinh đẹp, mà thuộc kiểu đáng yêu làm người muốn xoa xoa. Nhưng mà bởi vì trong lớp có một "Ngọc Nữ", lại đáng yêu ngoan ngoãn hơn nữa cũng không nổi bật.

Hoa Đình sáng mắt: "Nhìn kỹ, cậu còn xinh hơn Mẫn Quân kia nhiều, có phải sau này cậu còn xinh đẹp hơn cả Thường Tuyết không nha?"

Trong lòng Bối Dao lộp bộp. Từ phương diện nào đó mà nói, Hoa Đình nói đúng.

Bối Dao càng lớn, ký ức càng rõ ràng, ký ức của cô bây giờ đã tới năm lớp 9. Bối Dao biết Phương Mẫn Quân sẽ mất đi ánh sáng vào năm lớp 8, không hề giống Thường Tuyết, sau khi lớn lên lại giống Triệu Tú, gò má cao, gương mặt quá mức gầy ốm.

Trưởng thành rất kỳ diệu, nghỉ hè năm lớp 8, Bối Dao lại bỗng nhiên gầy xuống, trong trí nhớ cô sẽ trở nên rất xinh đẹp.

Nhưng mà những chuyện này không thể nói cho Hoa Đình biết, Bối Dao chỉ có thể hàm hàm hồ hồ lên tiếng: "Cảm ơn cậu đã cố vũ."

Bối Dao nhìn ra phía xa.

Thiếu niên một mình ngồi trên cục đá, Bùi Xuyên cầm theo một cái hộp cơm màu đen, ăn cơm xong thì đọc sách.

Mỗi người đều đeo một cái cặp sách, bên trong đựng sách có thể chỉ có một mình Bùi Xuyên. Đã sắp tốt nghiệp tiểu học, anh vẫn chưa có một người bạn nào.

Bây giờ tốc độ đi đường của anh đã bình thường, tư thế nếu nhìn kỹ sẽ có chút khác so với người thường.

Anh không thích cười, biểu tình không nhiều lắm, nói lại càng ít.

Bọn họ mỗi ngày cùng nhau tan học về nhà, Bùi Xuyên hiếm khi chủ động nói chuyện với Bối Dao.

Cô nhớ tới "bí mật" trong vở, trong lòng có chút sầu.

Đời trước mình không chú ý tới Bùi Xuyên, trong cuộc đời của cô anh không phải là người quan trọng. Bối Dao chỉ mơ hồ nhớ rõ khi mình lên lớp 8, năm mình bắt đầu trở nên thật xinh đẹp, Bùi Xuyên lớp 9 hoàn toàn thay đổi thành một người khác.

Anh trở thành học sinh hư, tất cả mọi người trong khu phố đều được cha mẹ cảnh cáo không được chơi với anh.

Bao gồm Trần Hổ, cũng sợ anh. Bùi Xuyên chơi với những tên lưu manh, anh có rất nhiều bạn.

Tại sao lại như vậy, Bối Dao nhìn bộ dáng im lặng đọc sách của anh, rõ ràng anh vẫn là một học sinh tốt a.

Bối Dao muốn biết chân tướng.

Bùi Xuyên ngẩng đầu, đối diện với đôi mắt cô, ời hơi híp híp mắt.

Đột nhiên, một nữ sinh bắt đầu hét chói tai.

Tất cả mọi người đều nhìn qua, nữ sinh kia sắc mặt tái nhợt: "Có rắn!" Nữ sinh này vốn dĩ định nhón chân ngắt hoa, không nghĩ tới có một con rắn đang bò đi kiếm ăn sau thời gian ngủ đông

Nữ sinh bị dọa sợ, chạy về phía mọi người.

Con rắn kia cũng bị mọi người làm ồn, bò lung tung mọi nơi.

Trong lúc nhất thời, nữ sinh trong lớp chạy loạn, liên tục hét to. Hoa Đình kéo Bối Dao, sắp bị dọa khóc: "Bối Dao, đi xa một chút! Nó tới đây rồi!"

Chủ nhiệm lớp Thái Thanh Vũ cũng sợ hãi, là một cô giáo dạy Văn, tự nhiên cũng sợ loại động vật lạnh lẽo này. Nhưng mà vì bảo vệ bọn nhỏ, mình không nên chạy, nhin sự hoảng hốt trong lòng xuống: "Bối Dao, Hoa Đình hai em tránh ra."

Cô Thái không biết loại rắn này, không biết nó có độc không, Thái Thanh Vũ hối hận, mình không nên dẫn học sinh tới chơi xuân.

Nam sinh trong lớp cũng sợ có độc, cũng không dám đi bắt.

Bối Dao mềm nhũn chân, cả hai đời cô đều sợ loại động vật này. Cô bị Hoa Đình lôi kéo chạy, khuôn mặt nhỏ tái nhợt.

Cho đến khi Hoa Đình kéo cô chạy tới bên cạnh Bùi Xuyên.

Bùi Xuyên mím môi, cong lưng hung hăng bóp chặt bảy tắc trên cơ thể con rắn, nó lập tức không còn sức giãy giụa. Bùi Xuyên nhặt một cục đá lên, đập vào đầu nó vài cái, nó không còn động đậy nữa.

Máu bắn ra, anh hơi dừng lại, ném nó ra xa, rắn còn chưa chết, chỉ ngất đi thôi.

Chỉ là ánh mắt mọi người nhìn qua làm Bùi Xuyên dừng tay, bọn họ dùng ánh mắt kinh dị, đáng sợ nhìn anh xử lý con rắn này. Bùi Xuyên nhảy bèn chú ý tới, ánh mắt bọn họ nhìn mình và nhìn rắn giống như nhau.

Đổi thành một nam sinh khác bắt được nó, có lẽ sẽ được khen ngợi như một vị anh hùng.

Nhưng bởi vì anh là Bùi Xuyên, nên khác biệt.

Anh quái gở không nói gì, xuống tay lại tàn nhẫn. Các bạn học giống như lần đầu tiên gặp anh, kinh nghi mà không dám đi tới, ngay cả cô Thái, đều nhìn con rắn trên mặt đất nhú mào

Giây tiếp theo cô Thái mới phản ứng lại, cười hòa hoãn bầu không khí: "Bùi Xuyên thật dũng cảm, mọi người phải cảm ơn bạn ấy nha."

Rừng đào im lặng, không ai nói chuyện.

Bùi Xuyên muốn cười lạnh.

Hoa Đình kéo Bối Dao, trên mặt do dự.

Bối Dao nhìn bóng dáng cô đơn của thiếu niên, anh đứng cùng chỗ với con rắn đã ngất đi, không ai dám đi qua

Bối Dao thoát khỏi bàn tay của Hoa Đình, cô lấy nước và khăn giấy từ trong cặp sách ra, dùng nước làm ướt khăn giấy, đi qua. Cô lùn hơn anh một chút, ngẩng khuôn mặt nhỏ lên: "Cảm ơn cậu, Bùi Xuyên."

Bùi Xuyên rũ mắt, cô đã trưởng thành, giọng nói ôn nhu như cơn gió tháng ba: "Bọn tớ đều sợ hãi, cảm ơn cậu đã bắt được nó. Lau tay đi."

Hoa Đình cũng lấy hết can đảm, lớn tiếng nói: "Cảm ơn cậu, Bùi Xuyên!"

Gió xuân thổi qua, mang đến mùi hương nhàn nhạt trên người cô.

Bùi Xuyên nhận khăn giấy, lau đi cảm giác lạnh lẽo trơn trượt này.

Các bạn học giống như vừa tỉnh ngủ, sôi nổi vỗ tay.

Có nữ sinh nói: "Cậu ấy thật lợi hại, còn dám bắt rắn."

Bùi Xuyên rũ mắt, lông mi đen dài che khuất cảm xúc.

Trần Hồ nghe thấy cực kỳ không phục, bụ bẫm mấy năm nay không hề gầy đi chút nào, hừ một tiếng: "Cái này là gì, tớ cũng dám bắt!"

"Trần Hồ chỉ biết khoác lác, vừa nãy tớ thấy, cậu cũng sợ đến nỗi chạy trốn đấy!"

"Tớ không trốn!"

"Cậu trốn!"

Trần Hồ tức giận đến đỏ mặt, cùng nữ sinh trong lớp tranh luận cái đề tài này.

Thân thể cứng đờ của Bùi Xuyên dần dần thả lỏng lại, Bối Dao cong mắt cười với anh. So với Phương Mẫn Quân, cô giống như một thiếu nữ non nớt ngây thơ, bởi vì chơi xuân nên mặc một cái váy màu vàng nhạt. Cô ngửa đầu nhìn anh, rất ngoan.

Bùi Xuyên dời mắt, nhàn nhạt nói: "Đứng sang chỗ khác, nó không chết."

Cô cứng người, mắt hạnh nhìn anh.

Bùi Xuyên trầm mặc hai giây, nhặt một cành cây lên, chủ động vút con rắn kia ra xa.

Tác giả có lời muốn nói:

Trần Hồ: Tớ dám bắt!

Nữ sinh: Cậu không dám!

Trần Hồ: Tớ dám!

Rắn bò tới

Trần Hồ:.....!!! Anh Xuyên cứu mạng QAQ

THÂN NHIỆT CỦA ÁC MA

Đăng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Thoát Khỏi Rời Sao

Edit: Ừ Ừ

Chuyện chơi xuân làm trường học chú ý, sau năm nay, trường học ra thông báo không cho giáo viên dẫn học sinh đi chơi xuân.

Trải qua chuyện này, nhân duyên của Bùi Xuyên trong lớp tốt hơn không ít.

Anh hàng năm lạnh mặt, lớp học không có ai dám nói chuyện với anh, mà bây giờ nam sinh ngồi sau đã dám mượn tẩy của anh.

"Tớ có thể mượn một chút không, dùng xong sẽ trả lại cho cậu." Bàn sau là một nam sinh đeo kính, khi nói câu này rất khẩn trương, không nhận được đẩy đẩy kính.

Lần đầu tiên Bùi Xuyên gặp phải tình huống này, anh không nhúc nhích, nhàn nhạt nhìn nam sinh kia. Nam sinh kia suýt toát mồ hôi: "Thôi. thôi....."

Bối Dao lướt qua cái vĩ tuyến 38 lúc nhỏ kia, lấy tẩy từ trong hộp bút của Bùi Xuyên ra, nhanh chóng đặt trên bàn của nam sinh kia.

Nam sinh kia khô khan nói: "Cảm ơn."

Bối Dao chống cằm nhìn Bùi Xuyên, trong mắt chứa ý cười, giống như bông hoa nở rộ mùa hè. Bùi Xuyên nhìn cô, trả lời nam sinh kia: "Không cần cảm ơn."

Đôi mắt cô sáng lên, cười trộm cả một tiết.

Sau khi nam sinh kia phát hiện Bùi Xuyên cũng không đáng sợ lắm, có đôi khi thậm chí còn hỏi bài Bùi Xuyên.

Bối Dao cũng nghe, thành tích bây giờ của cô có thể giữ vững trong top 3. Một là dựa vào ký ức mấy năm sau, hai là dựa vào nỗ lực. Cô thường làm bài tập ngay sau khi tan học.

Bối Dao phát hiện Bùi Xuyên rất thông minh, cực kỳ thông minh.

Một bài toán anh có thể giải bằng rất nhiều cách, khi giảng bài cho người khác, anh không thích nói chuyện, chỉ viết các bước cho người kia.

Nhưng mà bước đi đơn giản mà rõ ràng, làm người lập tức hiểu ra.

Bối Dao kinh ngạc cảm thán, sao Bùi Xuyên lại có thể thông minh như vậy nha!

Tốt nghiệp Tiểu học, Bùi Xuyên là người đứng đầu trường. Các thiếu niên thiếu nữ ngây ngô đứng dưới cây ngô đồng chụp một bức ảnh, kết thúc thời gian Tiểu học.

Nghỉ hè năm lớp 6 lâu dài mà bình tĩnh

Cả năm nay Triệu Chi Lan đều bị Triệu Tú khiêu khích, kiểu "Con gái cậu học giỏi thì sao, con gái tôi tinh tế động lòng người giống ' Thường Tuyết ' mới là ghê gớm".

Triệu Chi Lan tan làm về nhà, nhìn nhìn khuôn mặt của Bối Dao: "Dao Dao, mẹ con mở lớp dạy múa, nếu không mẹ cho con học múa nhé?"

Bối Dao lắc đầu: "Con đã quá tuổi học múa, bây giờ học cũng không tốt lắm."

Chủ yếu Bối Dao không thích người nợ khắc nghiệt của mình lắm, nhà chú vay tiền của nhà mình, hơn ba năm cũng chưa trả, ngày sau cũng sẽ không trả.

"Sao có thể ở trong nhà mãi, dù sao cũng phải vận động." Trong khu ít con gái, Phương Mẫn Quân cao lãnh, Bối Dao và Phương Mẫn Quân cũng không chơi cùng nhau, cho nên thời gian ở nhà tương đối nhiều.

"Vậy con tập nhảy theo đĩa được không ạ?"

"Được, ngày mai mẹ đi mua hai cái."

Khi đó internet chưa phát triển, nhà Bối Dao có một cái máy DVD, cho đĩa vào có thể xem video.

Nhà Bối Dao ở tầng ba, nhà Bùi Xuyên lại ở tầng bốn đối diện, đẩy cửa sổ là có thể nhìn thấy nhau.

Chẳng qua phòng Bùi Xuyên có một cái ban công nhỏ, năm anh chín tuổi đã dùng màn che, Bối Dao không nhìn thấy anh.

Ánh nắng tháng bảy chiếu xuống sàn nhà, Bùi Xuyên ngẫu nhiên đẩy ra cửa sổ, đã thấy cái chuông gió màu xanh trước phòng cô.

Phòng Bối Dao chỉ có một cái quạt cũ, cô nhảy nhảy lại cảm thấy hơi song, mở cửa sổ thông khí. Nhà Bùi Xuyên ở tầng cao hơn, anh lơ đãng rũ mắt, đã nhìn thấy Bối Dao đang nhảy.

Cô đang nhảy, mang theo vài phần non nớt và ươi nhã của thiếu nữ, hai tay giơ lên cao.

Bởi vì sợ nóng nên Bối Dao mặc một cái áo ba lỗ màu xanh.

Vì giơ tay lên cao nên để lộ ra một đoạn eo trắng, còn có cái rốn nhỏ đáng yêu. Vòng eo mềm mại nhỏ nhắn, đủ để anh...

Sắc mặt Bùi Xuyên thay đổi, "Xoát" một tiếng kéo màn.

Toàn bộ mùa hè, Bối Dao không nhìn thấy bức màn kia kéo ra lần nào nữa.

~

Nhảy theo video cũng không có hiệu quả, thiếu nữ vẫn trưởng thành theo quỹ đạo cũ.

Tuy Triệu Chi Lan cũng thất vọng, nhưng lại hiểu có những chuyện không thể cưỡng cầu. Tháng 9 bắt đầu vào cấp 2, trường cấp 2 thành phố C có hơi xa nhà, đi mất hơn bốn mươi phút, cũng không cùng hướng với tiểu học

Chuyện làm Bối Dao vui mừng là, cô và Bùi Xuyên vẫn học cùng lớp.

Hai người học lớp chuyên.

Chuyện này làm người quen giảm đi không ít, bởi vì lớp này dựa theo kết quả kỳ thi cuối năm của lớp 6 để sắp xếp, lớp thứ 7, 8 đều là lớp chuyên, còn lại đều là lớp thường.

Trần Hồ quang vinh vào lớp thứ 6, cậu vẫn ngồi chiếm chệ ở vị trí đếm ngược từ dưới lên trên.

Lớp thứ 7 cũng có không ít người quen, Phương Mẫn Quân, Hoa Đình, còn có Lý Đạt. Tất cả mọi người đều là bạn cùng lớp.

Trần Hồ vì thế mà suýt khóc, tất cả mọi người đều vào lớp chuyên, ngoại trừ cậu.

Cậu lại bị cha Trần đánh một trận

Ngày đầu tiên, các bạn học có thể chọn chỗ ngồi của mình.

Hoa Đình vui mừng ôm cánh tay Bối Dao, ngồi bên cạnh Bối Dao. Bối Dao lại nhìn Bùi Xuyên, không biết từ lúc nào đã có một cô bé tóc ngắn váy dài ngồi xuống bên cạnh anh.

Bối Dao ngẩn người, trong lòng khó tránh khỏi có chút buồn bã, đảo mắt lại nghĩ, cô nên cảm thấy vui cho Bùi Xuyên mới đúng.

Cô không biết Bùi Xuyên có muốn ngồi cùng bàn với mình nữa không, nhưng "vĩ tuyến 38" trong 6 năm tiểu học, làm cô vẫn luôn cảm thấy chắc Bùi Xuyên cũng không thích mình lắm.

Bùi Xuyên vừa vào Tiểu học đã ngồi xe lăn, tất cả mọi người đều biết anh không có chân. Mà tới một hoàn cảnh mới, cũng không có Trần Hồ, Bùi Xuyên tự nhiên có người thân cận.

Sau khi lắp chi giả nhìn anh cao cao gầy gầy, khí chất lạnh lùng, trong đám người tổng có thể liếc mắt một cái là nhìn thấy anh.

Những bạn mới trong lớp, không ai biết Bùi Xuyên không có chân, anh có thể ở chung với mọi người như người bình thường. Một khi có một sự khởi đầu tốt, vậy sẽ càng ngày càng tốt.

Bối Dao nghĩ nghĩ, cũng cảm thấy vui vui.

Cô bé ngồi với Bùi Xuyên tên Trác Doanh Tĩnh, là thành phố bên cạnh tới, tuy Trác Doanh Tĩnh có chút ngượng ngùng, nhưng vẫn ngồi xuống bên cạnh Bùi Xuyên.

"Chào cậu, tớ là Trác Doanh Tĩnh, còn cậu?"

Bùi Xuyên trầm khuôn mặt, anh quay đầu lại nhìn thoáng qua, rõ ràng anh đã ngồi xuống bàn đầu tiên cạnh cửa sổ, nhưng Bối Dao lại không hề đi tới.

Là cảm thấy cuối cùng cũng thoát khỏi một kẻ tàn phế như anh à?

Tâm trạng Bùi Xuyên không tốt, cũng không muốn quan tâm tới người ngồi bên cạnh mình, Trác Doanh Tĩnh không xinh đẹp, thẳng ở thanh tú, mái tóc ngắn thoải mái. Bùi Xuyên không trả lời, cô ấy có chút xấu hổ.

Cho đến khi phát sách xong, Bùi Xuyên viết tên xong, Trác Doanh Tĩnh mới phát ra tiếng cảm thán: "Cậu là Bùi Xuyên! Tớ đã thấy thành tích của cậu, siêu cấp lợi hại, chỉ có Ngữ Văn bị trừ một điểm."

Anh khép sách lại, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Mưa thu mang theo hơi lạnh, cây ngô đồng xanh biếc cũng có vài lá bắt đầu úa vàng.

Trong lòng Bùi Xuyên giống như có một cục đá đang đè ép, làm anh muốn phát giận. Mùa hè còn chưa qua, thành phố C khô ráo, bây giờ anh cũng không nhịn uống nước, nhưng ly nước là để dành cho Bối Dao, phảng phất đã thành thói quen.

Đang lúc hoàng hôn, anh đột nhiên mở nắp ra, ngửa đầu một ngụm uống sạch sẽ.

Lúc tan học Bối Dao không đi cùng Hoa Đình. Động tác của cô khá chậm, bóng dáng của Bùi Xuyên đã biến mất ngoài cửa phòng học.

"Ai? Bùi Xuyên....."

Bình thường anh đều chờ mình, hôm nay lại không quay đầu lại, đã đi xa.

Bối Dao hoảng loạn cất sách bài tập và hộp bút vào, đeo cặp sách đuổi theo anh. Gấu trúc nhỏ vung vung, bút trong hộp cũng va chạm phát ra âm thanh lách cách.

Bùi Xuyên nghe thấy tiếng bước chân phía sau, khước môi nhấp ra một tia không vui và lạnh lẽo, buồn đầu đi về phía trước.

"Bùi Xuyên." Giọng nói ngọt ngào của thiếu nữ, cô thở hồng hộc, "Cậu đợi tớ một chút."

Hoàng hôn kéo dài bóng dáng của họ, Bối Dao cũng đã đến bên cạnh anh.

"Cậu làm sao vậy? Không phải sẽ về nhà cùng nhau à?"

Anh lãnh đạm nói: "Cậu về cùng Hoa Đình."

Bối Dao khó hiểu: "Nhà của Hoa Đình không ở phía này."

Anh càng tức giận: "Đừng đi theo tôi, cậu có thấy phiền không."

Bối Dao có chút khổ sở, cô không biết vì sao Bùi Xuyên lại tức giận: "Nhà của tớ ở hướng này."

Từ nhỏ Bùi Xuyên chỉ có hai loại cảm xúc, hoặc là lãnh đạm, hoặc là hung dữ.

Bây giờ anh đang ở trong trạng thái hung dữ, anh cũng không đi được nhanh, nhưng hôm nay giống như đang giận dữ, bước nhanh về phía trước.

Trên đường khi đi qua Lý Đạt và Trần Hồ, Trần Hồ ngoái. Ngạo tào cái người đang đi nhanh như gió này là Bùi Xuyên?

Mãi cho đến khi khai giảng, Bùi Xuyên và Bối Dao cũng chưa làm hòa.

Thứ sáu chiều hôm đó, tổ đầu tiên trực nhật, trong đó có bàn của Bùi Xuyên.

Trên bàn Bùi Xuyên, sách đặt hơi hỗn loạn, mắt Trác Doanh Tĩnh sáng lên, giúp người bạn ngồi cùng bàn lạnh lùng của mình sắp xếp lại.

Giữa hai người cũng không có cái vĩ tuyết 38 kia.

Bùi Xuyên cầm cây lau nhà đi về, sắc mặt lập tức lạnh xuống: "Ai cho cậu chạm vào đồ của tôi!"

Đôi mắt đen nhìn chăm chăm, khi không cười có chút đáng sợ. Trác Doanh Tĩnh bị dọa sợ: "Tớ chỉ giúp cậu....."

"Không cần." Anh nói.

"Sao cậu lại như vậy!" Trác Doanh Tĩnh cũng chỉ là một cô bé, mấy ngày nay cô ấy đã cảm thấy rất buồn với chuyện Bùi Xuyên lúc nào cũng lạnh mặt, "Tớ có lòng tốt, tớ chỉ muốn làm bạn với cậu."

Các bạn học đều ở phía sau cầm chổi, trong phòng học im lặng.

Vài cái lá trên cây ngô đồng rơi xuống, gió thu cũng thổi tới.

Anh cong cong môi, khuôn mặt lạnh băng mang theo vài phần trào phúng: "Làm bạn? Cậu muốn làm bạn với một người tàn phế không có chân à?"

THÂN NHIỆT CỦA ÁC MA

Đăng La Vi Chi

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Hoa Hậu Giảng Đường

Edit: Ừ Ừ

Trác Doanh Tĩnh hoàn toàn ngây ngẩn cả người, hướng ánh nhìn về phía đôi chân của thiếu niên.

Cô ấy nghĩ Bùi Xuyên chỉ đang đùa mình thôi, giống như những trò đùa của nam sinh khác.

"Cậu cho rằng tôi đang nói đùa?" Bùi Xuyên trầm giọng xuống, "Chân của tôi đã bị chặt đứt từ lúc bốn tuổi, bây giờ chỉ còn lại hai phần chân bị cụt và chân giả, có muốn nhìn không?"

Tiếng nói ồn ào của người trong lớp đã đi xa, sắc mặt Trác Doanh Tĩnh trở nên trắng bệch lùi về phía sau một bước khi bị ngữ khí ép buộc mà lại trào phúng này hỏi, cũng không dám nhìn Bùi Xuyên mà lao đảo chạy vào phòng dụng cụ của trường lấy khăn.

Trác Doanh Tĩnh run rẩy lau cửa sổ, cô ấy đứng ngoài ban công nhìn Bùi Xuyên qua tấm kính cửa sổ.

Thiếu niên đang cong eo lau nhà cùng các bạn trong lớp.

Phòng học đầy bụi, anh không giống những người khác vừa lau vừa nói cười mà im lặng lặp lại những động tác đơn điệu, giống như những lời nói cực đoan ác ý lúc này không phải nói về bản thân mình. Trác Doanh Tĩnh cảm thấy vừa hoang đường vừa đáng sợ.

Cô ấy lau cửa sổ với khuôn mặt tái nhợt, đến cuối cùng vẫn không nhìn được muốn nghiệm chứng câu nói kia không phải là một trò đùa.

Trác Doanh Tĩnh kéo một nữ sinh vừa đi ra từ WC rồi thấp giọng hỏi: "Cậu có biết chuyện chân của Bùi Xuyên lớp mình....."

Nữ sinh kia kinh ngạc nhìn Trác Doanh Tĩnh. Sau khi nhớ tới cô ấy là bạn ngồi cùng bàn với Bùi Xuyên thì ánh mắt trở nên hơi không được tự nhiên, giống như đồng tình lại giống như thờ dãi nhìn Trác Doanh Tĩnh, rồi mới nhỏ giọng nói: "Cậu ấy à, không có chân mà chỉ sử dụng chi giả thôi. Cậu thử nhìn cách cậu ấy đi đường là biết, hơi khác so với người bình thường."

Trác Doanh Tĩnh giống như bị sét đánh, cô ấy không nghĩ tới thiếu niên lạnh lùng kia lại bị tàn tật.

~

Con đường đi qua trường cấp hai có một sân bóng rổ, khi Bùi Xuyên đeo cặp sách vừa đi qua thì thấy một quả bóng rổ đang bay tới.

Anh giơ tay lên cầm lấy quả bóng kia một cách vững vàng.

Mấy thiếu niên bên kia đổ mồ hôi lạnh, một thiếu niên đi ra nhặt bóng nói: "Xin lỗi cậu xin lỗi cậu! Bọn tớ không cố ý, cậu có sao không?"

"Không sao."

"Phản ứng của cậu rất nhanh, nếu rảnh thì chơi bóng với bọn tớ nhé."

Lần đầu tiên Bùi Xuyên nghe được lời khen như vậy, cảm thấy vừa châm chọc vừa buồn cười. Anh không trả lời mà đeo cặp sách đi qua sân bóng rổ.

Bùi Xuyên đang rất không vui.

Thật ra anh cũng không nghĩ tới có một ngày mình sẽ nói thẳng chuyện mình không có chân với người khác. Nhưng mà anh vẫn rất bình tĩnh, anh cũng có thể đoán được Trách Doanh Tĩnh sẽ làm gì, cậu ta sẽ đi hỏi những người khác rồi dần dần xa lánh mình.

Nếu nghiêm trọng hơn.....

Nếu nghiêm trọng hơn, cậu ta sẽ nói với giáo viên muốn đổi bàn.

Vòng qua con đường nhỏ ngoằn ngoèo là vài cọng hoa thạch lựu. Chúng nó đã qua mùa nở hoa nên có vài phần điêu tàn trong mùa thu se lạnh này.

Nhưng ở đó lại có Bối Dao ôm đầu gối ngồi trên một cục đá, còn cặp sách được cô ôm vào trong ngực.

Cô vừa thấy Bùi Xuyên đi qua đã nhanh chóng đuổi theo.

"Bùi Xuyên." Cô ôm cặp sách, "Bài toán cuối cùng cô Tần giảng hôm nay tớ không hiểu lắm, cậu có hiểu không?"

Anh im lặng không nhìn cô: "Không."

"Vậy tớ về đọc sách, khi nào hiểu thì tớ giảng cho cậu được không."

"Không cần."

"Cậu đang giận tớ à?"

"Không."

Cô cắn môi, không nhin được mà nở nụ cười: "Bùi Xuyên, cậu có thể đổi tên thành ' Bùi không vui ' được đó."

Bùi Xuyên rất tức giận nhưng lại không biết mình đang giận chuyện gì. "Bùi không vui" lạnh mặt rồi dùng đôi mắt đen nhánh nhìn cô.

Bối Dao nói: "Cậu đừng giận nữa, tớ tặng cừu liên hoàn(*) của tớ tặng cho cậu nhé."

Cô cúi đầu lấy một cái cừu liên hoàn nho nhỏ từ trong cặp sách ra, đây là Bối Lập Tài mua tặng cho cô, nghe nói rất khó. Bối Dao còn không nỡ chơi.

Cô cười lắc lắc cừu liên hoàn làm nó phát ra âm thanh vui tai.

Bùi Xuyên lạnh mặt cầm lấy tháo cừu liên hoàn trong đôi mắt đầy kinh ngạc của cô. Toàn bộ quá trình chưa đầy hai phút.

Anh im lặng nhét cừu liên hoàn vào trong tay cô rồi đi về phía trước.

Bối Dao hơi sững sốt cầm cửa liên hoàn đã được giải rồi nhanh chóng đuổi theo. Gió thu làm mái tóc của thiếu niên hơi bay bay, còn cô thì chơi chơi cừu liên hoàn.

Bối Dao giải thử nhưng làm cách nào cũng không giải được.

Bối Dao cũng không giận, cô đến đi bên cạnh anh nhẹ nhàng hát. Bài cô đang hát là một bài trong album 《Tôi kiêu ngạo》 của Dung Tổ Nhi.

"Pride in your eyes

Vì tôi viết lại nửa đời sau....."

Giọng nói của cô vừa nhẹ nhàng vừa mềm mại nên lúc hát nghe rất êm tai.

Bùi Xuyên đi chậm lại sóng vai với cô. Rõ ràng đã tới mùa thu, nhưng bước chân của cô lại mang theo sự ôn nhu và tràn đầy sức sống của mùa

xuân.

"Bùi Xuyên, cậu có thấy cô giáo dạy Văn xinh không?"

Bùi Xuyên hơi dừng lại: "Xấu."

"Ồ." Bối Dao hơi thất vọng, cô giáo dạy Văn là kiểu người thanh thuần. Bối Dao nhớ hình như lúc cô gầy đi cũng hơi giống vậy. Vậy chắc hẳn sau này Bùi Xuyên sẽ thấy mình xấu.

"Bùi Xuyên, bọn mình làm lành nhé."

Anh mím môi.

"Con chó nhỏ nhà bà nội Chu hể gặp tớ là sủa, mấy ngày hôm nay tớ rất sợ."

Bùi Xuyên đột nhiên xoay người, rũ mắt nhìn cô rồi gằn từng chữ một: "Cho nên tác dụng của tôi chỉ là đuổi chó giúp cậu thôi."

Đôi mắt của cô chiếu lại bộ dáng lúc này của anh, sau đó đôi mắt đó chậm chậm cong lên giống như cả một bầu trời đầy sao: "Không phải, có cậu tớ sẽ không thấy sợ, nếu nó xông ra thì tớ sẽ bảo vệ cậu."

Về đến nhà, cô do dự hỏi anh: "Bùi Xuyên, bọn mình làm lành chưa?"

Anh nói: "Im lặng, về nhà."

Bối Dao hiểu ý của anh, cô cười vui vẻ.

~

Bùi Xuyên cảm thấy mình cực kỳ không biết cố gắng, rõ ràng không định tha thứ Bối Dao một cách dễ dàng như vậy, nhưng không hiểu sao hai người đã làm lành rồi.

Trác Doanh Tĩnh tìm giáo viên muốn đổi chỗ nhưng lại ấp úng không dám nói nguyên nhân, vì thế cũng không đổi được.

Mùa xuân học kỳ sau, tiểu khu đã xảy ra một chuyện lớn -- Gia đình Phương Mẫn Quân mua nhà ở trong thành phố, hết năm nay sẽ dọn đi, chuyện này giống y như trong trí nhớ của Bối Dao, gia đình Phương Mẫn Quân sẽ giàu hơn vì hai năm nữa giá nhà sẽ tăng lên.

Một đám thiếu niên lưu luyến nhìn Phương Mẫn Quân ngồi trên xe máy, Bối Dao cũng đi tạm biệt cô ấy.

Lúc này Bối Dao vẫn còn chưa cao lắm nên chỉ có thể đứng sau đoàn người. Cô tiết kiệm tiền tiêu vặt của mình mua cho Phương Mẫn Quân một cái túi đựng tiền hình con thỏ.

Phương Mẫn Quân cao ngạo nhận quà chia tay của mọi người rồi nâng cằm gật gật đầu.

Bùi Xuyên đứng phía xa lạnh lùng nhìn. Anh biết chuyện Bối Dao tiết kiệm tiền tiêu vặt, vì cả tháng nay cô không mua một cái kẹo hay chai nước ngọt nào.

Bối Dao dùng sức vẫy vẫy tay: "Mẫn Mẫn, phải về đây chơi nhé!"

Phương Mẫn Quân nhìn các bạn đứng phía sau, trong lòng ngoại trừ niềm vui khi dọn đến nhà mới cũng có một tia buồn bã. Cô ấy cầm cái túi tiền hình con thỏ nhìn Bối Dao, cô ấy bị so với Bối Dao mười năm nên cũng không thích cô, nhưng mà cũng không có cách nào ghét cô.

Bối Dao giống như ánh trăng nhu hòa mềm mại.

Nhưng mà khi nhìn thấy khuôn mặt tinh xảo lại có chút trẻ con của Bối Dao thì Phương Mẫn Quân lại có cảm giác không ổn.

Bây giờ Bối Dao vẫn là một cô bé ngây ngô, nhưng nếu như có một ngày cô biến thành một thiếu nữ xinh đẹp thì sao? Vậy điểm duy nhất để mình so sánh với cô vẫn không còn.

"Có gì đâu, tớ vẫn học cùng trường với mọi người mà." Phương Mẫn Quân xua xua tay, ngồi trên xe đi.

Cuối mùa xuân Trần Hồ và Lý Đạt đang đào tổ kiến, Bùi Xuyên vừa đi xuống vứt rác.

Lý Đạt cười hì hì nói: "Trần Hồ, mấy ngày nay tớ thấy cậu không vui lắm, có phải là do Phương Mẫn Quân chuyển đi không đấy?"

"Không phải."

"Không phải gì chứ, có phải cậu thích cậu ấy không?"

Hai tai Trần Hồ đỏ bừng: "Đánh, đánh rắm, không, không phải."

"Nếu thích cậu ấy thì phải nói chứ, hoặc là tan học đưa cậu ấy về nhà."

Trần Hồ buồn buồn nói: "Tớ cũng muốn lắm chứ, nhưng chị họ của tớ nói ' khoảng cách tạo nên vẻ đẹp '. Con gái đều không thích những ai hay dính với mình, thân thiết quá người ta sẽ coi mình thành anh trai. Khi nào tớ vừa cao vừa đẹp trai tớ sẽ đi tìm Mẫn Mẫn."

Bùi Xuyên nắm chặt túi, chờ bọn họ đi rồi anh mới đi vứt rác.

Ngày hôm sau tan học, Bối Dao phát hiện Bùi Xuyên lại không chờ cô mà đi trước.

Gần đây Bối Dao có cảm giác không ổn, bởi vì trong trí nhớ của cô, năm Bùi Xuyên học lớp 8 thì cha mẹ ly hôn mà bây giờ vẫn không sao cả.

Năm lớp 8 sắp tới rồi, đây là năm xảy ra rất nhiều chuyện.

Ví dụ như tính cách của Bùi Xuyên sẽ thay đổi hoàn toàn.

Ví dụ như khuôn mặt của Phương Mẫn Quân bắt đầu thay đổi, Thường Tuyết bị mắng chửi vì chen chân vào gia đình người khác.

Mà Bối Dao..... Có kỷ ức của năm lớp 10.

Cô nhìn khuôn mặt trắng nõn mềm mại của mình trong gương.

Trong trí nhớ, qua mùa đông năm nay..... Cô sẽ bắt đầu lột xác.

Kỷ ức quá mơ hồ xa xăm, Bối Dao thậm chí còn nghi ngờ, mình thật sự sẽ trở thành hoa hậu giảng đường của trường cấp ba à?

(*) Cờ liên hoàn: Đây là một trò chơi thường gặp lưu truyền trong dân gian Trung Quốc, cũng là một trò chơi rất kỳ diệu được cả thế giới công nhận.

Phải tháo được tất cả các thanh dọc trên thanh ngang kia xuống.

THÂN NHIỆT CỦA ÁC MA

Đăng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Bảo Vệ

Edit: Ừ Ừ

Mùa đông năm 2003, tuyết rơi phủ kín khu phố nhỏ.

Các loại tin tức trên TV đều nói đến Thường Tuyết .

"' Ngọc Nữ ' ngày xưa biến thành người thứ ba, đại gia Hongkong bỏ vợ vì cô ta."

"Thường Tuyết bị lên án, hình tượng cao lãnh tan vỡ."

"Bộ phim mới của Thường Tuyết tràn ngập nguy cơ."

.....

Các loại tin tức có ảnh hưởng rất lớn, mọi người ăn cơm tối xong cũng chỉ ngồi trên ghế xem tin tức hàng ngày. Các fan của Thường Tuyết cũng không dám tin tưởng tin tức này, vẫn còn đang điều tra nhưng người trong cuộc - Thường Tuyết vẫn luôn không lộ diện.

Không biết ai chinh Thường Tuyết, cuối cùng không dè xuống được mà phun trào như núi lửa, tin Thường Tuyết làm người thứ ba tràn đầy các ngõ nhỏ. Nhân thiết "Ngọc Nữ" hơn mười năm không còn tồn tại, từ đây Thường Tuyết rời khỏi giới giải trí.

Triệu Chi Lan ghen hòng trần trối nhìn tin tức và báo chí, không nhịn được cảm thán nói: "Cuộc sống a, có đôi khi đúng là không đoán trước được."

Thường Tuyết xuống dốc, nghĩa là sự kiêu ngạo duy nhất của Triệu Tú đã không còn, ngược lại dưới những tin tức ngày mà tình hình càng ngày càng xấu.

Triệu Tú vẫn luôn đắm nện hình tượng của Phương Mẫn Quân giống với Thường Tuyết, nhưng bây giờ Thường Tuyết đã bị bắt rời khỏi giới giải trí, phỏng chừng Triệu Tú không bao giờ muốn Phương Mẫn Quân liên quan tới Thường Tuyết nữa.

Bối Dao nhìn những tin tức này, nhúu mày trầm tư, nếu cuối cùng Phương Mẫn Quân dậy thì không giống Thường Tuyết, đối với cậu ấy mà nói chưa chắc đã không phải là một chuyện không tốt.

Nhưng Phương Mẫn Quân đã dọn khỏi khu phố nhỏ, bây giờ lại là nghỉ đông, không biết Phương Mẫn Quân thế nào rồi

Bối Dao có chút lo lắng, tuy rằng Phương Mẫn Quân có chút cao lãnh, nhưng cũng không phải là người xấu tội ác tày trời. Cô nhớ nhà Bùi Xuyên có di động và điện thoại.

Ngoài trời tuyết đang rơi, Bối Dao ôm bài tập nghỉ đông của mình đi tới nhà Bùi Xuyên.

Bùi Hạo Bân mở cửa, khuôn mặt giãn ra: "Là Bối Dao sao, cháu vào đi, bên ngoài rất lạnh đấy."

"Cảm ơn chú Bùi."

"Tiểu Xuyên ở trong phòng, để chú đi gọi thằng bé. Dì Tường không có nhà, cháu cứ ngồi ở đây một lát."

Bối Dao liên tục nói cảm ơn.

Nhà Bùi Xuyên sạch sẽ ngăn nắp, Bùi Hạo Bản đã từng làm lính nên mọi thứ rất chỉnh tề. Đây là lần thứ hai Bối Dao đến nhà Bùi Xuyên.

Bùi Xuyên cũng không thích có người vào phòng anh cho nên Bối Dao vẫn luôn tôn trọng.

Nhưng Bùi Hạo Bản lại không nghĩ nhiều như vậy. Cửa phòng đột nhiên bị mở ra, Bối Dao vừa quay đầu đã nhìn thấy Bùi Xuyên.

Ngoài cửa sổ tuyết đang bay, anh đang ngồi trên bàn học lắp ráp thứ gì đó mà cô không hiểu.

Thân hình anh vẫn cô đơn như vậy, ngồi ở trên xe lăn, trên đùi phủ một tấm thảm dài màu đen.

Anh quay đầu, nhìn thấy Bối Dao đang ôm sách.

Không khí im lặng trong chớp mắt.

Lần đầu tiên Bối Dao biết lúc ở nhà anh sẽ không đeo chi giả. Bùi Xuyên vĩnh viễn đeo chi giả ở trước mặt người khác vậy nên làm người ta quên mất anh sẽ có lúc mệt mỏi.

Đồ vật trong tay Bùi Xuyên tích tích hai tiếng, anh rũ mắt nắm chặt tay, nó vỡ vụn.

Bùi Hạo Bản nói: "Tiểu Xuyên, Bối Dao tới chơi, hai đứa cứ nói chuyện đi, ba có việc phải ra ngoài."

Bùi Hạo Bản không kịp thay quần áo đã vội vàng ra ngoài

"Thất thần làm gì, lại đây."

Bối Dao cực kỳ xấu hổ, giống khi còn nhỏ, sau khi đi vào phòng anh thì không dám thở mạnh.

"Không biết làm bài tập à?"

"Không phải." Bối Dao ôm chặt 《 Bài tập nghỉ đông 》 , hỏi anh, "Cậu có thể liên lạc với Phương Mẫn Quân không?"

Bùi Xuyên nâng mắt, lạnh như băng đọc từng chữ: "Xen vào việc người khác."

"Cậu ấy lớn lên với chúng ta mà, cậu không lo lắng cho cậu ấy à?"

Bùi Xuyên hơi dừng lại, anh cảm thấy có chút buồn cười. Bối Dao nghĩ về anh quá tốt rồi, Phương Mẫn Quân là ai, vì sao anh phải để ý sự sống chết của cậu ta? Nhưng trong ánh mắt nghiêm túc của cô, anh lại không muốn để cô nghe thấy những lời này.

"Cậu có số điện thoại của cậu ta không?"

"Không có."

"Địa chỉ thì sao?"

Bối Dao cúi đầu, mặt hồng hồng: "Không có."

Bùi Xuyên liếc nhìn cô một cái, cô giống như một con chim cú nhỏ đang hận không thể vùi mình xuống dưới cát.

Anh chuyển động xe lăn, đi tới máy bàn trong phòng khách.

Bối Dao đi theo phía sau anh.

Ngón tay anh bấm bấm mấy cái, quay đầu lại đã đối diện với đôi mắt to đầy chờ mong của cô. Anh dời mắt, thấp giọng nói: "Em chào cô, em là Bùi Xuyên. Cô có thể cho em số điện thoại của bạn Phương Mẫn Quân không ạ?"

"Vì sao ạ? Lần trước nhà bạn ấy chuyển nhà, có đồ quên ở nhà em nên em muốn trả lại."

"Vâng, cảm ơn cô, em đã nhớ rồi ạ."

Anh cúp máy, sau đó lại bấm bấm mấy cái rồi đưa cho Bối Dao.

Bối Dao cầm điện thoại, đầu bên kia nghe máy rất nhanh. Là giọng nói của Triệu Tú thanh âm: "Alo? Tìm ai?"

"Dì Tú, cháu là Bối Dao, cháu có thể nói chuyện với Mẫn Mẫn không ạ?"

"Đợi một chút, dì đi gọi con bé,"

Qua thật lâu, Bối Dao có chút bất an thì đầu bên kia mới truyền đến một giọng nói khàn khàn: "Alo."

"Mẫn Mẫn, tớ là Bối Dao."

Bùi Xuyên dùng đôi mắt đen nhìn cô gái nhỏ đang gọi điện thoại.

Mái tóc dài rối tung xõa sau lưng, mặc một bộ quần áo màu xanh nhạt. Cô đang nắm chặt khóa áp, có vẻ hơi lo lắng. Bùi Xuyên nghe cô nói: "Mẫn Mẫn, cây hoa mai trong khu đã nở rồi, rất thơm đó. Lạp xưởng mẹ tớ làm rất ngon, khai giảng tớ mang tới cho cậu nhé?"

"...Chúng ta tới công viên chơi nhé, nghe nói thành phố C có một cái công viên rất lớn, từ nhỏ tới lớn tớ chưa được tới công viên lần nào, cậu đi với tớ nhé?"

"Đừng khóc." Cô ôn nhu nói, "Cậu là Phương Mẫn Quân mà, không phải Thường Tuyết."

Khuôn mặt lạnh lùng của cô gái đầu bên kia điện thoại đã sớm cuồng loạn khóc, trong túi áo của cô ấy còn đang giấu một con dao gọt hoa quả. Lúc Bối Dao gọi tới, thật ra cô ấy đã muốn cắt cổ tay.

Cái tên Phương Mẫn Quân này, mười mấy năm vinh nhục, tất cả đều liên quan tới Thường Tuyết. Bây giờ mọi thứ đã sụp đổ, Phương Mẫn Quân khó chịu không thể thở nổi.

Nhưng cuộc điện thoại này làm cô ấy có thể thoải mái khóc to.

Đúng vậy, cô ấy mới mười hai tuổi, còn chưa được tới công viên chơi, không chưa nhìn thấy cây hoa mai chưa bao giờ nở trong khu phố nở rộ. Cô ấy sợ đau, cô ấy cũng luyến tiếc. Cô ấy mong có một người có thể cứu rỗi mình, nhưng cô ấy không nghĩ tới người này sẽ là Bối Dao, người từ nhỏ đến lớn đều bị cô đè nặng vì Thường Tuyết.

Phương Mẫn Quân dần dần được an ủi.

Bối Dao cúp điện thoại mới thấy ánh mắt lạnh nhạt hơn trước kia rất nhiều của Bùi Xuyên.

Cô sờ sờ túi áo mình, nhẹ giọng nói: "Tớ, tớ xin lỗi, dùng điện thoại nhà cậu lâu như vậy, tớ trả tiền cho cậu."

Cô lấy một tờ năm mươi khối ra, đây là tất cả tài sản của cô rồi.

Bùi Xuyên cười lạnh: "Cậu đúng là hào phóng."

Anh cầm tờ tiền kia thưởng thức nói: "Phương Mẫn Quân là gì của cậu, đây là tất cả tiền của cậu đúng không? Hay là, cậu đối xử với ai cũng như vậy?"

Bối Dao cảm thấy không thể hiểu được.

Phương Mẫn Quân không phải là người nào của cô nhưng cô cũng đã suy nghĩ rất lâu, nếu cô là Phương Mẫn Quân thì tâm trạng sẽ hỏng mất. Nếu chuyện này cứ tiếp tục sẽ rất nguy hiểm. Nếu không nghiêm trọng thì cô cũng sẽ không muốn quan tâm tới đâu.

Bùi Xuyên cầm tờ tiền nhẹ nhàng dùng sức. Nó rơi xuống thùng rác.

Bối Dao theo bản năng "A" một tiếng ngồi xuống nhặt ra. Nhưng anh đã quay xe lăn đi vào trong phòng.

"Bùi Xuyên, Bùi Xuyên....."

Cửa phòng rầm một tiếng đóng lại trước mặt cô

Bối Dao nhìn cánh cửa đóng chặt trước mặt, lần đầu tiên cảm thấy uất ức. Cô cũng chỉ mới mười hai tuổi, vẫn còn trong độ tuổi cần người dỗ dành. Cô thường không hiểu vì sao Bùi Xuyên lại tức giận, cũng không hiểu cô phải làm gì để anh vui vẻ.

Bối Dao đã cố gắng lùi bước và cho anh tất cả những thứ cô nghĩ là đồ tốt. Nhưng mấy thứ này có lẽ giống như tờ tiền này vậy, nếu anh khinh thường sẽ ném vào trong thùng rác.

Cô chớp chớp mắt, có chút muốn khóc, cuối cùng cũng không gõ cửa phòng anh, rời khỏi nhà họ Bùi, cũng đóng cửa nhà cho anh.

Bối Dao đạp trên nền tuyết, một bước là một dấu chân nhỏ nhắn đáng yêu.

Tầng sau tấm rèm, Bùi Xuyên rũ mắt nhìn cô

Không còn kiên nhẫn với anh nữa sao?

Cho nên anh, Phương Mẫn Quân, cũng hoặc là Trần Hồ Lý Đạt, ở trong lòng Bối Dao không khác gì nhau cả.

Bùi Xuyên nghe thấy cô an ủi Phương Mẫn Quân. Trời cao cho cô một giọng nói mềm mại ngọt ngào, khi an ủi làm người ta cảm thấy trái tim mình mềm nhũn. Cô đã an ủi anh như thế nào thì hôm nay cũng an ủi Phương Mẫn Quân như vậy, tương lai có lẽ sẽ là Trần Hồ, Lý Đạt, bất cứ người nào.

Anh biết mình tức giận là không đúng, thậm chí là có vẻ bị điên, nhưng anh không khống chế được cảm xúc trong lòng.

Giống như có người đang nói, nhìn đi, Bùi Xuyên, trong mắt cô ấy mà cũng chỉ là một thằng nhóc đáng thương thôi.

Bùi Xuyên rõ ràng không nên tức giận, anh nên là một kẻ tàn phế không bạn bè. Nhưng từ hôm nghe thấy cuộc nói chuyện của Trần Hồ và Lý Đạt, nội tâm đã lặng yên không một tiếng động gieo một hạt giống.

Nam sinh thường không trưởng thành sớm như nữ sinh, nhưng Bùi Xuyên lại ngây thơ mà ngây ngô hiểu ngầm, Bối Dao không giống những người khác.

Mà cô lại không biết, không biết gì cả.

Anh nhìn dấu chân trên tuyết càng ngày, ngón tay tái nhợt nắm chặt xe lăn.

~

Bối Dao mở quyển sách bí mật của mình ra.

Cô trong tương lai, hy vọng tốt với Bùi Xuyên một chút, lại tốt một chút. Bối Dao biết đạo lý ân tình nhớ ngàn năm, cô cất quyển sách nhỏ vào trong hòm khóa lại, như vậy sẽ không có ai nhìn thấy

Không bao lâu đã tới đầu xuân, thành phố C lạnh nhanh ấm cũng nhanh, Bối Dao nhanh chóng cất áo bông đi thay một bộ quần áo mát mẻ.

Đầu xuân cũng là lúc Hoa Đình vui nhất, cô ấy vui mừng phát hiện nữ sinh trong lớp bắt đầu giống như mình. Đứng trước dần dần phòng lên, cô ấy không còn là người đặc biệt nhất nữa, lúc này không cần Bối Dao nói thì Hoa Đình cũng thẳng lưng đi.

Bối Dao cũng vừa bắt đầu phát dục, bánh bao nhỏ cũng hay đau nhức. Cô cũng rất cẩn thận không chạm vào chúng nó.

Hoa Đình đỏ mặt nhỏ giọng hỏi bên tai cô: "Dao Dao, cậu có cái ỉa chưa?"

"Chưa."

"Đột trước tớ mới bị thiếu chút nữa dọa khóc, còn tưởng mình bị bệnh nan y."

"Sẽ không, đó là do cậu đã trưởng thành."

Hoa Đình hỏi cô: "Cậu đang làm gì vậy? Xuyên nhiều hạt châu như vậy."

"Làm bùa bình an." Khuôn mặt thiếu nữ hồn nhiên ôn nhu, giọng nói mang theo ý cười, "Sắp tới sinh nhật Bùi Xuyên rồi."

Cuối mùa xuân là sinh nhật của Bùi Xuyên, tuy rằng gần đây anh rất kỳ quái, tan học cũng không muốn về nhà với cô, lần trước tức giận cũng không làm hòa với cô, nhưng cô không chấp

"Bùi không vui" đã "Keo kiệt" như thế, nếu cô còn keo kiệt nữ thì phải làm sao!

Hoa Đình hừ một tiếng: "Sao cậu lại tốt với cậu ta như vậy, cậu ta cũng đâu có tốt với cậu." Cũng chưa thấy Bùi Xuyên quan tâm Bối Dao lần nào.

Bối Dao vẫn xuyên hạt châu: "Cậu ấy trưởng thành sẽ tốt thôi."

"Nói giống như cậu biết sau này cậu ta thế nào vậy."

Cô không biết, nhưng điều này không liên quan tới chuyện cô tốt với anh.

Nữ sinh trong lớp đều thay đổi, Phương Mẫn Quân lại đột nhiên gầy xuống. Dáng vẻ bây giờ của Phương Mẫn Quân giống như trong trí nhớ của cô, gầy ốm, xương gò má cao, chỉ là một mùa đông trôi qua mà Phương Mẫn Quân đột nhiên không giống Thường Tuyết nữa.

Xung quanh Phương Mẫn Quân trở nên khá xấu hổ, ngược lại là Phương Mẫn Quân cũng giả vờ không thèm để ý.

Hoa Đình chống cằm: "Trước kia không thích cậu ta, nhưng bây giờ cậu ta rất đáng thương. Thường Tuyết làm sai chứ cậu ta không làm gì sai cả."

Bối Dao gật gật đầu.

"Cậu biết không, trước kia còn có người thảo luận hoa hậu giảng đường là Phương Mẫn Quân hay là Thượng Mộng Nhân, học kỳ này Phương Mẫn Quân như vậy thì hoa hậu giảng đường chính là Thượng Mộng Nhân, Phương Mẫn Quân làm gì còn bộ dáng của hoa hậu giảng đường."

Thượng Mộng Nhân? Bối Dao cảm thấy tên này rất quen tai.

Bồi Dao học sớm một năm, rất nhiều người và rất nhiều chuyện đều không giống như trong trí nhớ. Cô vắt hết óc nhớ lại, mới phát hiện thật sự có người này.

Đời trước cô nhỏ hơn Thượng Mộng Nhàn hai lớp.

Chờ tới khi cô học lớp 9 trở nên xinh đẹp, có người lặng lẽ nói cho cô biết: Nếu lúc đó có cậu thì chắc hẳn hoa hậu giảng đường không tới lượt Thượng Mộng Nhàn!

Nhưng mà Bồi Dao thờ dài, đẹp hay không không quan trọng, trước tiên cứ phải tặng quà sinh nhật cho Bùi không vui đã.

~

Cuối mùa xuân đầu mùa hạ, Thượng Mộng Nhàn được tôn làm hoa hậu giảng đường.

Cô gái mười bốn tuổi, tư dung thanh lệ hơn bạn cùng lứa tuổi. Phương Mẫn Quân xuống dốc, được lợi nhiều nhất chính là Thượng Mộng Nhàn, gần đây gần bàn tràn ngập thư tình.

"Thượng Mộng Nhàn, tớ nói mà, Phương Mẫn Quân kia là gì chứ, còn không phải là có điểm giống người nổi tiếng, bây giờ Phương Mẫn Quân gầy đến da bọc xương xấu muốn chết. Cát Bác lúc trước thích cậu ta bây giờ lại giả vờ không quen biết, ha ha ha đúng là buồn cười."

Thượng Mộng Nhàn buông gương xuống, cũng cười.

"Nhưng mà." Bạn tốt nói, "Cát Bác nói với tớ, trước kia tất cả người trong lớp đều thích Phương Mẫn Quân, nhưng có một người không quan tâm tới Phương Mẫn Quân, vẫn luôn lạnh mặt."

Thượng Mộng Nhàn có chút hứng thú: "Ồ? Ai thế?"

"Bùi Xuyên lớp họ, tớ nghe nói nam sinh đó không có chân, cẳng chân là chi giả. Cậu biết chi giả không? Nó giống y như chân thật và có thể đi đường."

Thượng Mộng Nhân lộ ra một tia ghét bỏ

"Một người tàn phế như cậu ta mà không thích Phương Mẫn Quân, cậu có thấy buồn cười không? Cậu nói xem, cậu ta khinh thường hay là không dám thích?"

Đề tài mà nữ sinh hứng thú đã chuyển từ đồ ăn vặt và trò chơi sang chuyện ai thích ai, ai không thích ai rồi.

Thượng Mộng Nhân khinh miệt nói: "Chắc chắn là bởi vì mị lực của Phương Mẫn Quân không đủ, tớ muốn Bùi Xuyên tỏ tình với tớ."

Bạn tốt che miệng cười nói: "Chắc chắn sẽ thành công, cậu là hoa hậu giảng đường mà. Nhưng nếu nam sinh tàn tật kia muốn chết muốn sống thì phải làm sao?"

Thượng Mộng Nhân cũng nở nụ cười, buổi chiều tan học cô ta không về nhà mà đợi trên con đường Bùi Xuyên hay đi qua.

Vòng qua trường đi tới nơi hoa thạch lựu nở, Bùi Xuyên nhìn về phía tảng đá Bối Dao hay ngồi.

Xung quanh hoa nở khắp nơi, anh nhìn thấy một bóng dáng lấp ló sau bụi hoa.

Bùi Xuyên bước chậm lại, anh đi qua chờ cô đuổi theo.

"Cậu là Bùi Xuyên đúng không?" Ngừ khí nhẹ nhàng nghịch ngợm truyền đến.

Anh nhúu máy lại mới phát hiện người nọ là một người mình không quen.

Thượng Mộng Nhân đi theo, ánh mắt mịt mờ mà lướt qua cẳng chân Bùi Xuyên, giấu đi cảm xúc trong mắt.

"Tớ là Thượng Mộng Nhân, lớp 8, nghe nói gần nhà cậu có một cái công viên nhỏ phải không? Cậu có thể dẫn tớ tới đó không?"

"Không."

Nụ cười trên mặt Thượng Mộng Nhân cứng đờ, trong mắt khinh thường, nhưng nghĩ tới đây là người từng khinh thường Phương Mẫn Quân mà sau này sẽ lấy lòng mình giống như chó Nhật, nên cô ta nhịn sự không kiên nhẫn trong lòng xuống.

"Không sao cả, tớ tự đi cũng được." Cô ta cố ý vô tình đi phía trước anh.

Mùa hè, cô ta mặc một cái váy ngắn lộ ra hai chân thon dài.

Thượng Mộng Nhân mặc một chiếc áo ngắn tay màu đỏ, lộ ra nửa bả vai. Thượng Mộng Nhân chắc chắn anh sẽ bị cô ta hấp dẫn, bước chân ưu nhã lại không chút để ý.

Trên khuôn mặt vô biểu tình của Bùi Xuyên xuất hiện một tia trào phúng cực nhạt.

~

Tan học, Bối Dao tới quầy bán quà vặt trong trường trước, bùa bình an mà cô làm thật xinh đẹp, nhưng mà cứ đơn giản như vậy thì không tốt lắm, cô nghĩ tới nghĩ lui lại mua một cái túi quà, cẩn thận đặt bùa bình an vào bên trong.

Khi Bối Dao chạy tới bụi hoa thạch lưu thì đã không còn bóng dáng Bùi Xuyên nữa.

"Vẫn không đợi tớ." Cô khẽ thở dài, đeo cặp sách nhỏ nhanh chóng về nhà.

Trên đường hoa dại nở rực rỡ, dưới ánh mặt trời mùa hè, Bối Dao dùng tay nhỏ quạt quạt. Cô vội vàng bước tới, ngược mắt đã thấy bóng dáng của Bùi Xuyên.

Nhưng bên cạnh anh đang có một cô gái. Bối Dao ngẩn người, cánh tay ôm túi quà cũng dừng lại. Bối Dao lau mồ hôi trên trán, ngồi xuống một tảng đá dưới gốc cây

Cô nhìn bọn họ đi xa.

Bùa bình an được cô ôm vào lòng, lần đầu tiên Bối Dao nghi ngờ câu chuyện trong quyển sách nhỏ?

Bùi Xuyên lạnh như băng sẽ yêu cô sao? Tâm trí của cô mới mười hai tuổi, tuy rằng có mấy năm ký ức nhưng cũng chưa đến tuổi biết yêu, Bùi Xuyên lại có người bạn mới, thoát nhìn là một người rất xinh đẹp, cô vui mừng thay cho anh.

Bối Dao nghỉ đủ rồi mới chậm rãi đi về nhà.

Bùi Xuyên cũng không biết Bối Dao ở phía sau, anh cho rằng cô đã về nhà từ lâu.

Thượng Mộng Nhân vẫn còn đang nói chuyện: "Cô Trương lớp cậu có phải bla bla không? Âm cuối sẽ cao lên?"

Bùi Xuyên nhìn khu nhà cách đó không xa, nhàn nhạt "Ờ" một tiếng.

Ngón tay anh lơ đãng khảy khóa cửa sắt, cánh cửa sắt nhanh chóng mở ra, cửa sắt đing linh rung động.

Một đường không thấy anh mở miệng, đột nhiên nghe thấy anh trả lời, Thượng Mộng Nhân cực kỳ vui mừng vậy nên cũng không phát hiện động tác của Bùi Xuyên. Cô ta đặc ý nghĩ, giả vờ lạnh lùng cái gì? Phỏng chừng từ này đến giờ đều trộm ngắm cô ta. Thượng Mộng Nhân cười, vừa định nói chuyện thì một con chó hung dữ đột nhiên lao ra.

Con chó này căn loạn lung tung, đảo mắt đã chạy tới cửa sắt.

Nếu cửa đóng lại còn tốt, đáng tiếc cửa đã bị Bùi Xuyên "vô ý thức" mở ra, con chó kia lao tới ngẩng đầu rít gào.

Thượng Mộng Nhân sợ tới mức thét chói tai: "Tránh ra, con chó điên, tránh ra."

Cô ta vừa kêu vừa chạy tới sau lưng Bùi Xuyên. Muốn đẩy anh ra chặn con chó kia.

Trong mắt Bùi Xuyên hiện lên một tia lạnh lẽo, vừa định xoay người lại đã nhìn thấy Bối Dao đang ôm túi quà.

Anh đột nhiên cứng người lại.

Con đường này là con đường về nhà của anh và Bối Dao, Bối Dao vẫn luôn sợ hãi con chó hung dữ này. Bà nội Chu yêu quý Bối Dao, vì thế còn đặc biệt khóa cửa sắt lại.

Bà đã dặn mấy đứa nhỏ trong khu không được mở cửa sắt ra vì con chó này rất hung dữ.

Nhưng mà Bùi Xuyên lại mở nó ra.

Anh không biết Bối Dao đã nhìn thấy những gì nhưng vẫn cảm thấy lạnh lẽo. Bùi Xuyên che dấu sự ti tiện của mình, nhưng anh không thể không thừa nhận, từ lúc còn rất nhỏ anh đã không có loại phẩm chất gọi là lương thiện này.

Sự lương thiện và chính nghĩa của cha, đổi lấy một đôi chân của anh.

Con chó kia kêu lên hai tiếng rồi nhào tới, Thượng Mộng Nhân hoảng loạn hét chói tai, tháng năm đầu hạ, anh lại lạnh lẽo giống như đang ngâm trong hầm băng, không dám quay đầu nhìn cô.

Bối Dao chạy về phía bọn họ.

Cô cầm một hòn đá lên ném về phía con chó kia: "Tránh ra, không được cắn người."

Bàn tay cô vẫn đang run rẩy, ném trúng con chó kia, nó gâu một tiếng sủa như điên.

Bối Dao lại nhặt một cục đá lên liều mạng ném về phía con chó đó không cần biết có trúng không.

Cô đứng phía trước anh, run rẩy quát: "Không được cắn người!"

Con chó kia cuối cùng cũng kẹp đuôi chạy vào bên trong.

Bối Dao không cao bằng Bùi Xuyên, cô với chân khóa cửa sắt lại.

"Bùi Xuyên." Giọng nói lo lắng, "Nó có cắn cậu không? Có đau ở đâu không?"

Bùi Xuyên chăm chú nhìn cô. Một lúc sau mới thấp giọng nói: "Không."

Bối Dao nhíu mày nhìn cô gái phía sau lưng anh, thoạt nhìn có chút quen mắt, Thượng Mộng Nhân sao? Bối Dao có chút tức giận, cô vừa đi tới đã nhìn thấy Thượng Mộng Nhân đẩy Bùi Xuyên tới gần con chó kia, tuy cô biết Thượng Mộng Nhân sợ hãi nhưng cô không thể tha thứ cho hành vi này.

Thượng Mộng Nhân cũng đang bực mình, cô ta định dụ dỗ tên tàn phế này rồi đá đi, nhưng ai nghĩ tới sẽ có một con chó điên lao ra? Nghĩ tới hình tượng của mình, Thượng Mộng Nhân muốn đâm đầu vào tường cho xong.

Cô ta nhanh chóng nói: "Hôm nay ta về trước gia."

Bối Dao và Bùi Xuyên cùng nhau về nhà. Cô không vui, đôi mắt hạnh rũ xuống không nhìn anh, Bùi Xuyên rũ mắt nhìn túi quà cô đang cầm, hỏi cô, "Cậu đang cầm cái gì?"

"Cái này là quà sinh nhật của cậu, Bùi Xuyên, sinh nhật vui vẻ, chúc mừng cậu lại thêm một tuổi!"

Anh cầm lấy, thấy cô không có biểu tình khác thường mới biết lúc nãy cô không nhìn thấy gì.

Bối Dao có chút do dự: "Bùi Xuyên, người bạn mới của cậu không tốt, cậu ấy muốn đẩy cậu ra để chặn."

Anh không tỏ ý kiến: "Ừm."

"Cậu đừng chơi với cậu ta được không?" Lúc nói câu này cô cũng rất thấp thỏm, bởi vì người này là hoa hậu gián đường Thượng Mộng Nhân. Tuy rằng một hai năm sau cô sẽ xinh hơn Thượng Mộng Nhân, nhưng bây giờ cô vẫn còn một cô gái với khuôn mặt trẻ con.

Bùi Xuyên thấp giọng nói: "Được."

Cô cho rằng mình "xúi giục" anh, mang theo một chút ngượng ngùng nhẹ nhàng ho khan.

Hoàng hôn kéo dài bóng dáng của cô, cô hơi trẻ con dầm dẫm bóng cây.

Bùi Xuyên dứt tay vào túi nhìn bóng dáng cô.

Nếu anh không nói thì cả đời này cô cũng không biết anh là một con rắn độc mà không phải là một con dê. Cô ghét những người có tâm tư ác độc như vậy, nếu có một ngày cô biết anh và Thượng Mộng Nhân không khác nhau, thậm chí còn ác độc hơn, cô sẽ làm gì?

THÂN NHIỆT CỦA ÁC MA

Đăng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Không Xứng

Edit: Ừ Ừ

Nhiệt độ mùa hè làm lòng người hoảng hốt, bạn thân hỏi Thượng Mộng Nhân: "Sao rồi?"

Thượng Mộng Nhân không thể nói chuyện mình bị chó cắn ra được, cô ta khinh miệt nói: "Chắc, tớ đi với cậu ta một đoạn đường là cậu ta chủ động bắt chuyện với tớ."

Bạn thân cũng không kinh ngạc: "Có lẽ cậu là người đẹp nhất cậu ta từng nhìn thấy đó, cả đời này chắc chắn sẽ không có ai thích cậu ta nên kích động một chút là bình thường."

Thượng Mộng Nhân há miệng thở dốc, lại ngậm lại. Sao cô ta có thể nói là người kia rất lạnh nhạt, nhưng nghĩ nghĩ, giống bạn thân nói, khẳng định cậu ta cũng sẽ không gặp được người nào xinh đẹp hơn mình, mê luyến lấy lòng mình khẳng định là chuyện sớm muộn.

Cô ta không thiếu người yêu thầm nhưng mà một người tàn tật yêu cô ta, nghe là biết đầy tính khiêu chiến.

Bị người như vậy thích thì làm anh biến thành chó Nhật lấy lòng mình cũng có thể. Nhưng mà anh cũng không tệ lắm, thanh thanh lãnh lãnh, dung nhan kiên nghị, nếu không Thượng Mộng Nhân cũng sẽ không chịu đựng ghê tởm tới gần anh. Huống chi cô ta nghe nói anh là người đứng đầu khối.

Thượng Mộng Nhân biết loại người này cực kỳ thiếu tình yêu, cô lấy số cô la nhập khẩu của những nam sinh khác tặng trong ngăn bàn ra, thừa dịp buổi chiều còn không đi học mang xuống lớp Bùi Xuyên.

Thượng Mộng Nhân ngăn lại một người trong lớp: "Có thể gọi Bùi Xuyên lớp cậu ta giúp tớ không?"

Nam sinh kia biết cô ta là hoa hậu giảng đường nên đỏ đỏ mặt đồng ý.

Bùi Xuyên nghe nói bên ngoài có người tìm anh bèn thả sách xuống bàn rồi đi ra ngoài.

Bùi Xuyên đi ra ngoài nhìn thấy Thượng Mộng Nhân thì biểu tình cũng không thay đổi: "Có chuyện gì không?"

"Đây là số cô là mà bạn mẹ tớ gửi từ nước ngoài về, ngon lắm đấy, cảm ơn lúc trước cậu đã dẫn đường."

Bùi Xuyên quét mắt nhìn số cô la trong tay cô ta, cái kia nhà anh cũng có, đồng nghiệp của Tưởng Văn Quyên mang tặng, chẳng qua là anh không thích ăn nên đều cho Bối Dao.

Anh không ngu, ngữ khí của Thượng Mộng Nhân lơ đãng là để lộ ra khinh miệt giống như cả đời này anh chưa từng nhìn thấy những thứ này vậy.

Bùi Xuyên lạnh mặt, cũng không cầm lấy mà xoay người vào phòng học.

Khuôn mặt Thượng Mộng Nhân đều đỏ lên, đây là lần đầu tiên cô ta bị từ chối trước mặt mọi người. Cô ta không còn mặt mũi nào nhưng vẫn phải nặn ra một nụ cười bao dung rồi quay về lớp.

Bùi Xuyên về phòng học nhìn Bối Dao đang ghé vào trên bàn ngủ. Hàng mi của cô dài đen nhánh, cuốn cuốn rũ xuống, giống hai mảnh cánh bướm không có trọng lượng.

Anh thu hồi tầm mắt bắt đầu đọc sách Vật Lý mà lớp 9 mới học.

Chuyện này Bùi Xuyên không để trong lòng nhưng lại không biết đã lên men từ lúc nào.

Chờ đến khi Bối Dao nghe thấy tin này thì chuyện Thượng Mộng Nhân tặng sô cô la cho Bùi Xuyên đã rất bất lợi với anh.

Bùi Xuyên cực cực khổ khổ mới thoát khỏi những ánh mắt đồng tình ở tiểu học thì bây giờ lại lâm vào hoàn cảnh càng khó khăn hơn.

Nam sinh đang xếp hàng đợi đi WC nói: "Tớ còn tưởng Bùi Xuyên thế nào, kết quả ngẫm đi lấy lòng Thượng Mộng Nhân, còn dẫn người ta đi dạo công viên mới."

Một nam sinh khác kéo khóa quần đồng tình nói tiếp: "Cậu ta cũng không biết nhìn lại bản thân, cóc mà đòi ăn thịt thiên nga. Thượng Mộng Nhân thương hại cậu ta mới tặng sô cô la cho cậu ta thế mà còn không nhận."

"Thượng Mộng Nhân có thể coi trọng cậu ta à? Cậu ta cũng chỉ là kẻ tàn phế không có hai chân mà thôi, đừng nói là Thượng Mộng Nhân, ngay cả chúng ta Trần Tiểu Mai lớp tớ còn không thích cậu ta....." Trần Tiểu Mai là một nữ sinh bị răng hô.

Hai chữ tàn phế kia thật nhẹ, vừa ra khỏi miệng thù đã có một nam sinh khác ra hiệu.

Nam sinh nói "Tàn phế" vừa quay đầu lại đã nhìn thấy Bùi Xuyên.

Bùi Xuyên không biểu tình đi ngang qua bọn họ, vắn vỏi nước rửa tay. Tiếng nước xôn xao chảy, trong lúc nhất thời, WC nam chỉ có âm thanh này. mấy câu nói tàn nhẫn kia bị chính chủ nghe thấy, mấy nam sinh cuối cùng cũng không dám mở miệng nói thêm gì.

Bùi Xuyên vẫn rất bình tĩnh, chỉ là lúc rửa tay hơi dùng sức làm ngón tay thon dài tái nhợt đỏ vả lên. Chờ Bùi Xuyên đi thì mấy nam sinh kia mới nhìn nhau.

"Cậu ta nghe thấy rồi à?"

"Nghe thấy, cậu ta lại không bị điếc, WC thì chỉ có như vậy."

"Nghe thấy thì vì sao không có phản ứng gì."

"Ai mà biết..... Cậu sợ cái gì, bọn mình cũng chẳng nói sai."

Có lẽ là bởi vì ghen ghét Thượng Mộng Nhân chú ý tới Bùi Xuyên, có lẽ là khó chịu Bùi Xuyên đứng nhất khối và tính cách lạnh nhạt của anh, tóm lại chuyện này càng truyền càng thay đổi.

Có vài người trong lớp nói cực kỳ khó nghe.

Cũng may phần lớn học sinh cảm thấy những lời này quá tàn nhẫn, cũng không tôn trọng người khác nên không nói. Phương Mẫn Quân ngược lại thành một người trong "phần lớn học sinh" này.

Khuôn mặt gầy ốm của cô ấy có vẻ có chút khắc nghiệt: "Mấy người cả ngày chỉ biết đi phỏng đoán người khác, tôi thấy mấy người mới là người ghê tởm nhất, Bùi Xuyên làm sao chứ? Người tốt tính cách cũng được, cũng sẽ không bao giờ nói xấu sau lưng người khác."

Nam sinh kia đỏ cả mặt: "Tôi, ĐM Phương Mẫn Quân cậu ghen ghét Thượng Mộng Nhân nên mới nói giúp Bùi Xuyên chứ gì. "

Phượng Mẫn Quân cười lạnh: "Tôi ghen ghét cái gì, người đẹp hơn Thượng Mộng Nhân còn có rất nhiều."

"Người đẹp hơn Thượng Mộng Nhân thì chắc sẽ chẳng bao giờ coi trọng Bùi Xuyên đâu." Nam sinh kia cười to, sức chiến đấu của Phượng Mẫn Quân không bằng cậu ta.

Bối Dao nghe thấy lời đồn lập tức thay đổi sắc mặt.

Ngày đó giữa trưa cô đang ngủ nên không nhìn thấy Thượng Mộng Nhân tới tìm Bùi Xuyên, không nghĩ tới mọi chuyện sẽ trở nên như vậy. Rõ ràng lúc khai giảng mọi người đã biết phải tránh không nên nói đến nỗi đau của người khác, không nghĩ tới chỉ vì Thượng Mộng Nhân mà làm tình cảnh của Bùi Xuyên trở nên như vậy.

Con dê ngàn dặm sụp vì tổ kiến.

Bối Dao ngoại trừ lo lắng trạng thái của Bùi Xuyên trạng thái thì cô còn sợ anh thật sự thích Thượng Mộng Nhân. Trong mắt cô Thượng Mộng Nhân không tốt chút nào. Bùi không vui cố chấp như vậy, nếu thích thật thì ai cũng không khuyên được.

Tiết cuối cùng là tiết Tiếng Anh, Bối Dao đã dọn đồ từ sớm, tiếng chuông vừa vang lên, thiếu niên ra phòng học, Bối Dao lập tức đi theo.

Bùi Xuyên gần 14 tuổi có khuôn mặt sạch sẽ, cô vừa tới gần thì bỗng nhiên Bùi Xuyên quay đầu lại: "Cậu đi theo tôi làm gì?"

Bối Dao biết anh đang tức giận, cô nhẹ giọng nói: "Cậu đừng nghe bọn họ nói linh tinh, mẹ tớ nói nếu nói bậy thì lớn lên sẽ xấu xí. Người xấu như bọn họ sau này đều sẽ xấu xí."

Ánh nắng mặt trời chiếu xuống mái tóc mềm mại của cô tạo thành một màu vàng nhạt ấm áp đáng yêu. Cảm xúc đang đè xuống bỗng nhiên bùng

nổ: "Bọn họ không nói linh tinh, nên nói cậu ngu ngốc hay là cậu ngây thơ, rõ ràng cậu cũng biết đó là sự thật. Nữ sinh kia cũng chỉ muốn chơi chơi mà thôi, còn cậu thì sao, cậu đi theo tôi để làm gì?"

Bối Dao nhìn anh, có chút khổ sở: "Tôi không muốn làm gì."

Cô đã đổi cặp sách, nhưng gấu trúc nhỏ vẫn được trên bên trên. Nó đáng thương đang đưa theo cơn gió mùa hè.

"Chẳng lẽ cậu còn có thể....."

Đôi mắt cô tràn đầy buồn bã, anh muốn nói ra những lời tàn nhẫn hơn nữa nhưng mà cuối cùng cũng không thể nói nên lời.

Bùi Xuyên biết những người đó nói tuy khó nghe nhưng đều là sự thật.

Đôi mắt của anh đã nhùn quen sự lạnh nhạt và thương hại trên đời, bao gồm cả thái độ dửng dưng của Thượng Mộng Nhân. Mỗi ngày nay, bọn họ đã dạy cho anh một bài học, nói rõ cho anh biết cả đời này anh sẽ không được yêu.

Thích, yêu thầm, rung động đều là những chuyện không thể xảy ra.

Khi còn là bạn bè không không sao, mọi người sẽ thương hại mà quan tâm anh. Nhưng mà khi liên quan tới chuyện tình cảm thì anh sẽ là thứ dơ bẩn mà mọi người né tránh.

Trên đời này sẽ không có người con gái nào không chút để ý tiếp nhận sự tàn khốc của anh.

Huống chi lại là một cô gái xinh đẹp.

Đôi mắt đen của anh nhìn Bối Dao, lớn lên cô sẽ thế nào? Sẽ là một cô gái xinh đẹp tỏa sáng.

~

Đầu sở gây tội là Thượng Mộng Nhân, nhưng mà Thượng Mộng Nhân không nghĩ tới mọi chuyện sẽ trở nên như vậy, nhưng cô ta lại nghĩ, bây giờ Bùi Xuyên đang bị nghìn người mắng, nếu cô ta quan tâm anh một chút thì chắc chắn anh sẽ thích cô ta.

Mấy ngày nay Bối Dao nghĩ rất nhiều cách làm Bùi Xuyên thoát khỏi tình cảnh này. Cô cũng nghĩ đến Thượng Mộng Nhân, nếu Thượng Mộng Nhân có thể nói chuyện giúp anh thì sẽ tốt hơn rất nhiều.

Bối Dao lên tìm người thì vừa lúc nhìn thấy Thượng Mộng Nhân đang cười đùa với bạn.

"Thượng học tử, em có thể nói chuyện với chị một lát không?"

Thượng Mộng Nhân nhìn về phía Bối Dao.

Cô bé trước mặt còn đang ở giữa thiếu nữ và trẻ con, gương mặt nhìn qua rất mềm mại tinh xảo đáng yêu. Thượng Mộng Nhân nhíu nhíu mày: "Được rồi, em muốn nói gì?"

Bọn họ đi vào khu rừng hoa anh đào trong trường, Bối Dao mở miệng trước: "Chị còn nhớ em không? Ngày đó em là người đuổi con chó đó đi."

Thượng Mộng Nhân không tình nguyện nói: "Nhớ."

"Học tử, bây giờ Bùi Xuyên đang bị rất nhiều người mắng, chị có thể giải thích với mọi người chuyện lúc trước được không?"

Thượng Mộng Nhân nói: "Có gì mà giải thích, tôi cũng không phải người tung tin."

"Nhưng mà chị là người muốn đi theo Bùi Xuyên về nhà, sau đó lại tặng sô cô la cho cậu ấy, hoài bích có tội, bây giờ cậu ấy rất khó chịu." Bối

Dao thấy Thượng Mộng Nhân không phản bác thì biết mình đã đoán đúng, quả nhiên là Thượng Mộng Nhân chủ động tìm tới Bùi Xuyên.

"Đâu liên quan tới tôi? Chính cậu ta cũng không tìm tôi, cô là gì của cậu ta mà lại tới đây tìm tôi nói mấy lời này."

Thượng Mộng Nhân có thể đoán được cô bé này là bạn của Bùi Xuyên, ngày đó cô sợ hãi nhưng vẫn đứng phía trước che chở cho Bùi Xuyên. Nhưng Thượng Mộng Nhân cũng chắc chắn cô bé này không có quan hệ gì khác với Bùi Xuyên, người như vậy thì ai muốn chứ?

Nhưng cô ta lại không nghĩ tới Bối Dao sẽ trầm mặt xuống ngẩng đầu lên nghiêm túc nói từng chữ: "Cậu ấy là người em bảo về gần mười năm." Cậu ấy không phải đồ chơi cũng không phải là phế vật, cậu ấy là người em dễ dàng lớn lên. Em hy vọng cậu ấy cả đời bình an, giống như lúc trước, cho dù tính cách lạnh nhạt không làm người khác yêu mến vẫn vui vẻ lớn lên.

~

Bối Dao không nói được với cô ta nhưng cũng không nhụt chí, chuyện cô có thể làm rất ít, Thượng Mộng Nhân từ chối giải thích thì cô sẽ giải thích với từng người. Cũng may ngày đó nói chuyện có một chuyện tốt--Thượng Mộng Nhân không đi tìm Bùi Xuyên nữa.

Hiệu quả mỏng manh này vẫn được cô kiên trì thật lâu cho đến khi lên lớp tám bị mọi người dần dần quên đi, Thượng Mộng Nhân có bạn trai, mọi người mới hoàn toàn buông tha Bùi Xuyên.

Mà Bùi Xuyên chỉ bùng nổ một lần đó.

Tin Thượng Mộng Nhân học lớp chín có bạn trai được lan truyền khắp nơi nhưng giáo viên lại không biết. Giống như đời trước, yêu sớm là mảnh

đất chết mà học sinh không thể đựng vào, các thiếu niên vừa hâm mộ người được cô ta yêu vừa bội phục dũng khí của cô ta.

Có một ngày bạn trai Thượng Mộng Nhân tới trường học tặng hoa hồng cho cô ta, nam sinh kia đeo kính râm nhuộm tóc vàng, còn ôm cô ta ngoài cổng trường.

Học sinh trong lớp cô ta hưng phấn điên rồi, sôi nổi huyết sáo ồn ào.

Bạn trai Thượng Mộng Nhân không học cùng trường, nghe nói lớn hơn Thượng Mộng Nhân hai tuổi. Bối Dao cũng bị Hoa Đình kéo ra ngoài xem náo nhiệt, chẳng qua cô thấy người kia khá quen mắt, nhưng mà là ai thì cô lại không nhớ rõ.

Bối Dao biết trí nhớ của Bùi Xuyên rất tốt, tan học cô hỏi anh: "Tớ cảm thấy nam sinh kia rất quen mắt, lúc đó cậu cũng ở đấy mà. Cậu có ấn tượng gì không?"

Bùi Xuyên mắt nhìn thẳng: "Không có."

Bối Dao đá đá hòn đá dưới chân. Là không nhìn thấy hay là không có ấn tượng?

Anh nhìn thoáng qua cô: "Đừng quan tâm tới chuyện của người khác, tập trung ôn thi." Anh dừng một chút rồi hỏi cô, "Muốn thi vào trường cấp ba nào?"

Thành phố C có ba trường cao trung nổi tiếng, phân biệt là Nhất Trung, Tam Trung, Lục Trung.

Bối Dao hứng thú, đời trước cô cũng rất cố gắng học nhưng không thông minh bằng người ta nên chỉ thi đỗ Lục Trung, bầu không khí trong trường cũng tương đối nhẹ nhàng: "Tớ muốn học Lục Trung, Lục Trung gần nhà hơn."

"Ừm." Anh trả lời, nhớ kỹ trong lòng.

Thành tích của anh muốn học trường nào cũng được, Bùi Xuyên không kiểm tra IQ của mình nhưng anh cảm thấy mình học nhanh hơn người khác quá nhiều, anh hoàn toàn có thể nhảy lớp, nhưng mà anh không nhảy mà từng bước một lên lớp, quy củ mà bướng bỉnh mà lớn lên.

Bùi Xuyên về đến nhà, đầu tiên là đi tắm.

Thời gian này nhà anh không có ai vì ba mẹ đều đang đi làm. Bùi Xuyên bình tĩnh đi về phòng lấy một tờ giấy trong ngăn bàn ra, bên trên viết số điện thoại của Đinh Văn Tường.

Đinh Văn Tường là người muốn kéo ống quần để nhìn chi giả của anh năm đó, tay phải của cậu ta thiếu hai ngón tay, bây giờ cũng không học nữa mà chơi với mấy đám lưu manh. Người này không xuất sắc nhưng giả làm người giàu thì lại cực giỏi.

Bạn trai bây giờ của Thượng Mộng Nhân là Đinh Văn Tường. Cô ta không biết Đinh Văn Tường không có tiền mà chỉ là thằng lưu manh, hai người đều có suy tính của riêng mình.

Bối Dao cho rằng sau cuộc nói chuyện đó Thượng Mộng Nhân sẽ buông tha Bùi Xuyên, thật ra không phải.

Sau ngày đó Thượng Mộng Nhân còn chưa chết tâm, Bùi Xuyên tức giận.

Thượng Mộng Nhân rời xa anh là bởi vì anh làm vài chuyện. Hoặc có thể nói là thủ đoạn đê tiện.

Bùi Xuyên ném tờ giấy vào trong bồn cầu, ấn xả nước, tờ giấy kia đã biến mất sạch sẽ.

Cảm ơn Thượng Mộng Nhân đã dạy anh một điều, cả đời này anh không đáng được yêu.

Bởi vì anh không xứng.

THÂN NHIỆT CỦA ÁC MA

Đăng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Búi Không Vui

Edit: Ừ Ừ

Mùa xuân tháng ba, Bối Dao đi bên cạnh Búi Xuyên nhỏ giọng nói với anh: "Tớ nói cho cậu một bí mật nhé."

"Ừ."

"Mẹ tớ sẽ sinh cho tớ một em trai nhỏ."

Búi Xuyên có chút kinh ngạc mà nhìn cô một cái.

Bước chân của cô vẫn vui vẻ, chỉ nói khẽ: "Muộn nhất là trong tháng này em trai tớ sẽ sinh ra."

Năm 2004 quốc gia còn chưa có chính sách được sinh hai con, đang thực hành kế hoạch hóa gia đình nên chỉ được sinh một con. Phổ lớn nhỏ dán khẩu hiệu "Thực hiện tốt kế hoạch hóa gia đình."

Triệu Chi Lan hơn ba mươi mới mang thai đứa thứ hai, vốn dĩ rất ngưỡng chừng nhưng khi nhìn thấy sự vui vẻ của con gái mình thì mẹ Triệu cũng yên tâm lại, cảm nhận sự vui mừng khi được làm mẹ.

Triệu Chi Lan đã từng âm thầm nói chuyện với Bối Lập Tài: "Dao Dao có thể không vui không anh?"

"Anh thấy là không." Bối Lập Tài sờ sờ bụng vợ mình, "Đứa nhỏ này trưởng thành cũng có thể chia sẻ rất nhiều áp lực cho chị gái nó."

Hai vợ chồng thuê một cái phòng ở bên ngoài, nói với mọi người là Triệu Chi Lan về nhà mẹ đẻ thăm người thân, chờ đến khi sinh ra lại thêm vào hộ khẩu, nên bị phạt tiền thì sẽ chịu.

Đã mang thai nên cũng không đành lòng xoá sạch nó. Tháng ba năm này là ngày Bối Quân nhỏ sinh ra.

Bùi Xuyên hỏi Bối Dao: "Sao cậu biết là em trai? Lỡ như là em gái thì sao?"

Bối Dao nghĩ thầm cô biết chứ: "Tớ nằm mơ thấy, dù là em gái thì tớ vẫn sẽ yêu thương."

"Cậu hy vọng nó sinh ra?"

Bối Dao dùng sức gật gật đầu, trong mắt cô tràn đầy ôn nhu và mong chờ, Bùi Xuyên nhíu mày.

"Không sợ nó lấy đi tình thương của cha mẹ à?"

"Không sợ." Cô mỉm cười trả lời, "Hai chị em tớ là người thân mà." Cô nhớ tới bộ dáng đáng yêu của Bối Quân là mềm lòng.

Thiếu nữ vui sướng hỏi anh: "Bùi Xuyên, cậu có muốn có em trai hay em gái không?"

Bối Dao hỏi câu này mà mang theo chút thấp thỏm, bởi vì cô biết khi lên cấp ba cha mẹ Bùi Xuyên đã sớm ly hôn cha Bùi Xuyên lại tìm mẹ kế cho anh, mẹ kế cũng dẫn theo một cô em gái vào nhà anh.

Đời trước Bối Dao không thân với Bùi Xuyên nên không biết Bùi Xuyên sẽ có thái độ gì với cô em gái này.

"Không muốn." Anh nhàn nhạt mà trả lời.

"Ừm." Bối Dao trong lòng lo lắng, vậy sau này anh sẽ rất khó chịu rồi.

Bối Dao vừa về đến nhà là nhìn thấy cha đang cầm ít đồ ra bên ngoài.

Bối Lập Tài: "Dao Dao đã trở về, ba đi xem mẹ con thế nào nhé."

"Con có thể đi thăm mẹ không ba? Con đã làm xong bài tập rồi."

"Đi thôi, để ba đóng cửa lại."

Bối Lập Tài cũng đã mua xe máy vào hai năm trước, mà chiếc xe máy nhà Bùi Xuyên đã trở thành một chiếc xe hơi.

Bối Dao ngồi trên xe máy, cơn gió nhẹ nhàng lướt qua, hôm nay là ngày 24 tháng 3, thứ sáu. Ngày mai là ngày Bối Quân sinh ra. Tuy Bối Dao biết những chuyện này nhưng cũng không nhận được mà khẩn trương.

Triệu Chi Lan thấy con gái mình tới thì ôn nhu xoa đầu cô.

Người một nhà ăn cơm tối xong, Triệu Chi Lan nhú mày: "Vỡ nước ối rồi."

Bối Lập Tài lập tức nói: "Anh đưa em tới bệnh viện."

Cũng may là mang thai lần hai nên Triệu Chi Lan cũng không hoảng hốt: "Anh đưa Dao Dao về trước đi, bây giờ còn chưa đau." Mẹ Bối lại quay đầu nhìn Bối Dao, "Trở về ngủ một giấc rồi ngày mai tới bệnh viện thăm mẹ và em nhé. Buổi tối ở nhà một mình con có sợ không?"

Bối Dao lắc đầu cố vũ cầm tay Triệu Chi Lan.

Đêm nay Triệu Chi Lan sinh, Bối Dao ở trong phòng cầu nguyện mọi chuyện thuận lợi.

~

Ban đêm trời mưa, nước mưa đánh vào cửa sổ, thỉnh thoảng còn có tiếng sấm vang lên.

Tầng bốn của khu nhà đối diện lại đang trình diễn một vở kịch.

Một tuần trước, trong túi xách của Tưởng Văn Quyên xuất hiện một thỏi son giá trị xa xỉ.

Bùi Xuyên là người đầu tiên nhìn thấy, thỏi son kia rơi ra ngoài, Tưởng Văn Quyên luống cuống nhặt lên trong ánh mắt bình tĩnh của con trai mình rồi cất vào bên trong

"Đồng nghiệp của mẹ tặng."

Rõ ràng anh không nói gì nhưng Tưởng Văn Quyên đã chột dạ giải thích.

Bùi Xuyên không nói chuyện, trên đời này hiếm có người có thể nói dối trước mặt anh ngoại trừ chuyện anh muốn bao dung cho lời nói dối này.

Anh nhẹ nhàng "ạ" một tiếng rồi đẩy xe lăn rời đi. Cho tới bây giờ anh vẫn muốn một gia đình hoàn chỉnh.

Nhưng mà giấy không thể gói được lửa, không bao lâu sau, Tưởng Văn Quyên đã nói rõ mọi chuyện với Bùi Hạo Bân.

Đèn trong phòng ngủ chính được bật lên, Tưởng Văn Quyên nói: "Ly hôn đi, tôi đã yêu người khác rồi, anh ấy là bác sĩ trong bệnh viện của tôi."

Bùi Hạo Bân làm một người cảnh sát xuất sắc nhưng cũng sụp đổ kia vợ mình ngoại tình: "Tưởng Văn Quyên! Sao cô có thể làm như vậy, cô có xứng làm một người vợ một người mẹ không? Nếu không phải tôi phát hiện tin nhắn trong di động của cô thì có phải cô sẽ để tôi đội nón xanh cả đời không!"

Tưởng Văn Quyên che mặt khóc: "Tôi biết tôi là người có lỗi với anh, có lỗi với Tiểu Xuyên, nhưng mà....." Bà hơi dừng lại, nước mắt chảy xuống, "Nhưng tất cả mọi chuyện là do ai? Từ năm đó, tôi ngủ cạnh anh là mơ thấy ác mộng. Trong mộng toàn là máu chảy đầm đìa, tôi ôm đôi chân chặt đứt mà khóc đến mù mắt. Mà anh thì sao."

Mưa to giàn giụa, sắc mặt Bùi Xuyên tái nhợt nghe hai người nói chuyện.

"Bọn họ chặt chân của Tiểu Xuyên ngay trước mặt tôi....." Bà che miệng khóc thành tiếng, "Anh thành toàn sự nghiệp của anh, tôi đã mơ thấy ác mộng rất nhiều năm rồi. Anh là một người cảnh sát tốt nhưng anh không phải một người cha tốt."

Tưởng Văn Quyên cười lạnh: "Tôi tuyệt vọng, tôi vừa nhìn thấy Tiểu Xuyên là nhớ đến người cha tàn nhẫn máu lạnh của thằng bé, anh vì hãn quốc gia mà không cần cả vợ và con. Tôi đã mơ thấy rất nhiều chuyện, lần đầu tiên là tôi bị chém hai bàn tay, lần thứ hai là cắt lỗ tai. Chỉ cần vừa nhìn thấy phần chân bị cụt của Tiểu Xuyên..... Tôi....."

Bà vừa khóc ừa cười, áp lực trong bao nhiêu năm tích góp cuối cùng cũng bùng nổ.

"Tôi thậm chí..... thậm chí sợ hãi khi nhìn thấy thằng bé, nhưng thằng bé là Tiểu Xuyên của tôi!" Tưởng Văn Quyên đầy mặt nước mắt, "Nhiều năm như vậy chỉ có bác sĩ Tống giúp đỡ tôi, anh nói tôi không có trách nhiệm cũng được, nói tôi là hạ tiện cũng được, nhưng tôi không muốn sống trong những ngày tháng mơ thấy ác mộng như vậy nữa."

Gió to thổi rơi bông hoa ngoài cửa, tiếng động vang lên trong ban đêm cực kì dọa người.

Bùi Hạo Ân suy sụp ngồi bên cửa sổ, những giọt ngón tay chảy qua khe hở của ngón tay: "Thật xin lỗi."

Tưởng Văn Quyên gào khóc, bà dùng chân che lại tiếng khóc của mình, sợ tiếng khóc truyền ra làm con trai biết chuyện.

Bùi Xuyên ngồi trong bóng tối cầm một cốc trà pha cho Tưởng Văn Quyên, nhưng bây giờ nó đã nguội lạnh.

Đôi mắt anh không có cảm xúc, một lúc sau mới đẩy xe lăn đi về phòng.

Bùi Xuyên cũng không bật đèn.

Anh sờ soạng bò lên giường, nghe tiếng sấm bên ngoài cửa sổ.

Hóa ra người không giữ được thì vĩnh viễn sẽ không giữ được. Chẳng sợ anh đã nói với bản thân mình phải tha thứ cho mẹ, tất cả sẽ tốt hơn.

Nhưng mẹ sợ hãi.....

Anh nhắm mắt lại, hóa ra là mình.

Chỉ cần ngày nào anh còn tồn tại thì mẹ vẫn sẽ mơ thấy ác mộng. Thật buồn cười.

Bùi Xuyên cảm thấy lạnh, tàn khuyết của anh thành cơn ác mộng của mẹ, ngược lại là do lúc đó anh còn nhỏ nên không nhớ sự đau đớn lúc đó.

Anh cho rằng mất đi hai chân, anh nỗ lực đọc sách, nghe lời hiểu chuyện, tương lai dựa vào đôi tay để cống hiến cho xã hội, là có thể giống con nhà người ta, trở thành kiêu ngạo của cha mẹ.

Nhưng hóa ra tất cả đều vô dụng. Chỉ cần anh còn tồn tại thì anh mãi mãi là huy chương sỉ nhục của cha và là ác mộng đáng sợ của mẹ.

Gió to mãnh liệt giống như đang hét lên trong đa đốn. Cành cây hoa mai mới mở trong khu phố bị gió to thổi gãy, rơi xuống vũng bùn.

~

Ngày 25 tháng ba, một đứa trẻ gần bảy cân nằm trong tã lót.

Bối Dao chờ đợi một đêm, sáng sớm đã được Bối Lập Tài đưa tới bệnh viện. Bối Lập Tài vui tươi hơn hở nói: "Con đoán đúng rồi, là một thằng nhóc." Lại sợ con gái hiểu lầm trong nhà trọng nam khinh nữ nên nhanh chóng nói, "Sau này thằng nhóc này trưởng thành thì để nó làm bảo tiêu cho Dao Dao."

Tiếng cười đùa thanh thúy văng lên.

Tiểu Bối Quân đã được mặc quần áo ấm chuẩn bị từ trước. Triệu Chi Lan đang nằm trên giường, cười ngâm ngâm nói: "Dao Dao đến xem em trai à, thằng bé đang ngủ đây này."

Bối Dao cúi người nhìn, trẻ con mới sinh mặt đỏ rực nhăn rúm rỏ, gương mặt chỉ to bằng nửa bàn tay, nhìn không ra có đáng yêu không

Bối Dao cười ôn nhu nhìn em trai.

"Mẹ ơi, em trai tên là gì vậy?"

"Tên là Bối Quân. Con có muốn lấy nhũ danh cho em không?"

Bối Dao cong mắt: "Nhũ danh là Quân Quân."

Triệu Chi Lan cười nói: "Mẹ cũng nghĩ như vậy."

Trong nhà có thêm một người là chuyện vui nhưng cũng có thêm áp lực. Bà ngoại Bối Dao tới giúp chăm cháu và giặt tã, phòng bệnh nho nhỏ, người một nhà vây quanh bận rộn liên tục

Năm 2004 còn rất ít gia đình có thể dùng tã giấy, mà tiền của nhà Bối Dao cũng đã đổ hết vào nhà chú mà cũng không biết bao giờ có thể lấy lại.

Tiểu Bối Quân chỉ có thể mặc tã, giặt rồi dùng lại, dùng nước ấm để giặt, giặt sạch cầm đi phơi nắng tiêu độc rồi dùng tiếp.

Sữa của Triệu Chi Lan không nhiều lắm, chờ Bối Quân lớn chút nữa phòng chừng còn phải uống sữa bột.

Bối Dao cũng giúp chăm sóc em trai, mấy ngày sau Triệu Chi Lan ra viện về căn phòng đang thuê.

Triệu Chi Lan và Bối Lập Tài đều cân nhắc chờ đứa bé lớn hơn một chút lại dời hộ khẩu về nhà.

Có hai con sẽ bị phạt vài vạn đồng tiền, bởi vậy cũng rất khó khăn.

Bối Lập Tài áy náy nói: "Dao Dao, mùa hè năm nay không thể mua quần áo mới cho con, chờ mùa hè năm sau ba có tiền lương rồi mua cho con được không?"

Bối Dao đeo cặp sách cười lắc đầu: "Không phải chị họ Tiểu Thương có vài bộ quần áo cũ sao? Đều khá xinh đẹp, cũng rất mới, con mặc của chị ấy là được. Em trai còn nhỏ nên mặc đồ mới, đúng rồi, mùa hè sắp tới còn phải mua thêm quần rôm."

Bối Lập Tài thương tiếc mà vỗ vỗ vai cô.

Bối Dao biết cha mẹ không phải người trọng nam khinh nữ cho nên cũng không sao. Cô bước nhẹ đi học muốn chia sẻ tin này với bạn thân.

Bối Dao vào lớp học, Bùi Xuyên đã tới từ sớm.

Nắng sớm chiếu xuống khuôn mặt tái nhợt của anh. Bối Dao còn chưa nói chuyện nhưng cô cũng đã cảm nhận được hơi thở lạnh lẽo trên người anh. Giống như một người đứng trong tuyết, lạnh băng không có một chút hơi thở.

Bối Dao thấy anh mặc quần áo rất mỏng thì mở cặp sách lấy cốc nước màu hồng nhạt của mình ra đặt lên bàn anh.

Bùi Xuyên và Bối Dao đều là người chăm chỉ, lúc hai người đến lớp thì trong lớp cũng chỉ có vài người.

Bùi Xuyên nghe thấy tiếng vang mới nâng mắt nhìn về phía cô.

Bối Dao cũng không biết anh có chuyện gì: "Còn chưa tới mùa hè đâu, buổi sáng phải mặc ấm một chút. Cái cốc có nước sôi để làm ấm tay."

Anh ngây người cầm lấy cốc nước màu hồng nhạt kia.

Nhiệt độ từ đầu ngón tay lan ra xung quanh, ngón tay lạnh băng đã có tri giác. Trên cái cốc của cô có hình mặt cười, anh nhìn nó, nhẹ giọng hỏi Bối Dao: "Em trai cậu sinh ra chưa?"

"Rồi!" Cô nhỏ giọng nói bên tai anh, "Tớ không đoán sai, là em trai chứ không phải em gái."

Giọng nói của cô tràn đầy vui mừng, hơi thở ngọt ngào mang theo mùi sữa bò và mùi hương nào đó anh không biết.

"Bùi Xuyên, tan học cậu có muốn đi thăm em trai với tớ không?"

"Không được." Anh thấp giọng nói, "Cái này cho thằng bé."

Bùi Xuyên thả một cái vòng tay vào trong tay cô.

Bối Dao ngơ ngác nhìn vòng tay bạc nhỏ nhỏ này, đây là một cái vòng tay của trẻ con, bên trên còn có hai cái chuông bạc nhỏ.

Nếu không phải thấy nặng thì Bối Dao còn tưởng rằng là đồ chơi trong quầy bán quà vặt.

Bối Dao cảm thấy bỏng tay, đây là lần đầu tiên cô thấy thứ đáng giá như vậy nên lắp bắp nói: "Cậu, cậu lấy đâu ra tiền mua cái này?"

"Cậu quan tâm nhiều như vậy làm gì?" Anh nhàn nhạt nói, "Cho em trai cậu." Không phải cậu rất mong ngày thằng bé sinh ra sao.

Bối Dao không dám nhận. Ở thời đại một gói que cay 5 mao tiền, một que kem cũng 5 mao tiền thì cái vòng bạc này có bao nhiêu đắt đỏ?

Bùi Xuyên thấy cô như vậy mới nhàn nhạt nói: "Cậu nói với cha mẹ cậu là cha tôi mua là được."

"Tớ không cần cái này, Bùi Xuyên, cậu cầm lấy đi."

"Không cần thì vứt đi." Anh thả cốc nước của cô xuống, ngữ khí không hề phập phồng. Phảng phất đó không phải là một cái vòng tay đắt đỏ mà là rác rưởi.

Bối Dao nào dám vứt đi, cô về chỗ, khuôn mặt nhỏ âu sầu cầm cái vòng tay trong túi áo..

Bùi Xuyên không quay đầu lại nhìn cô, anh mở sách ra rồi lại gấp lại.

Công việc của cha mẹ anh rất có mặt mũi, đồng nghiệp đều là người có gia cảnh khá tốt. Bởi vậy mỗi năm Bùi Xuyên đều có rất nhiều tiền tiêu vặt, tích cóp gần mười năm lại không biết dùng tiền làm gì.

Nhưng mà anh chưa từng tặng gì cho Bối Dao.

Anh im lặng rũ mắt. Từ lúc anh năm tuổi cũng đã chưa bao giờ tặng quà cho cô.

Khi còn nhỏ là bởi vì không hiểu chuyện, trưởng thành là hiểu nhưng không tặng, chỉ cần có gì mờ ám liên quan tới cái tên Bùi Xuyên này thì đều trở nên dơ bẩn không chịu được.

Năm nào Bối Dao cũng tặng quà cho anh, có đôi khi là bùa bình an, có đôi khi là súng đồ chơi, cũng có gói ôm do cô tự làm.

Nguyên bản là tích góp để mua quà cho cô, cuối cùng biến thành một cái vòng tay tặng cho em trai cô.

Một cái vòng tay tặng cho em trai sẽ không làm người phê bình bần tán, cũng sẽ không làm bẩn thanh danh của cô. Thậm chí ngay cả cô cũng sẽ không nghĩ nhiều.

Tan học Bùi Xuyên vẫn không đợi Bối Dao mà về trước.

Bối Dao nhìn bóng dáng càng lúc càng xa của thiếu niên. Từng năm trưởng thành, "Bùi không vui" cũng biến thành "Bùi thâm trầm" làm người khó hiểu. Cô thậm chí không biết anh nghĩ gì để an ủi.

Bối Dao về nhà nghĩ nghĩ, lấy ra cái thiệp nhỏ chị họ tặng rồi viết

"Unhappy Pei,

Are you sure you're okay?

Anything on your mind?"

(Bùi không vui, cậu có sao không? Cậu có tâm sự gì sao?)

Bối Dao viết tên Bùi Xuyên lên bì rồi đặt vào trong hòm thư của nhà Bùi Xuyên.

Sau khi chuyện về Thượng Mộng Nhân xảy ra, dù Bùi Xuyên có cảm xúc gì đều sẽ không thể hiện trước mặt cô. Giống như anh đã trưởng thành nhưng thiếu nữ bảo vệ anh vẫn còn chưa trưởng thành.

Bối Dao sợ hấn khổ sở mà cô thì lại không biết, chỉ có thể nghĩ cách tới gần anh. Nếu anh không muốn trả lời thì có thể coi như bức thư này là

một trò chơi luyện tập tiếng Anh, sẽ không làm anh khó xử. Bối Dao hy vọng có thể nhận được thư trả lời của anh, cô biết ngày nào anh cũng tới hòm thư lấy sữa bò.

Nhưng mà cho đến khi mùa xuân trôi qua Bối Dao vẫn chưa nhận được thư trả lời của Bùi Xuyên. Ngược lại là tiểu Bối Quân nẩy nở, không hề đỏ rục nhả dùm dó mà trở nên hồng hồng đáng yêu.

~

Lá thư kia được Bùi Xuyên cất đi khóa vào trong tủ, trong rương có các loại đồ vật kỳ quái, từ con chuồn chuồn trúc tới bức thư, tất cả đều bị anh đè dưới đáy hòm.

Tuy Tưởng Văn Quyên và Bùi Hạo Bân còn chưa ly hôn nhưng quan hệ đã trở nên lạnh băng

Có rất nhiều lần Tưởng Văn Quyên nhìn thấy Bùi Xuyên, mở miệng muốn nói nhưng cuối cùng lại vẫn không nói gì mà hỏi anh trong trường thế nào, muốn vào trường cấp ba nào.

Tuy Bùi Xuyên không biết kết quả của cuộc nói chuyện hôm đó nhưng cũng rất dễ đoán, bọn họ chờ anh thi chuyển cấp xong rồi mới nói tới chuyện này.

Thật buồn cười.

Một người cha lòng mang áy náy, một người mẹ nhìn thấy anh sẽ mơ thấy ác mộng. Tất cả mọi người đều đang cố gắng diễn vậy thì Bùi Xuyên cũng phối hợp diễn cùng bọn họ.

Chỉ có anh biết, trái tim anh đã trở nên lạnh lẽo, lạnh thành một cái vực sâu không thấy đáy.

Tháng 8, Tưởng Văn Quyên dọn đi ra ngoài ở, bà vén tóc ra sau tai nói với anh: "Mẹ phải đi công tác, một thời gian nữa sẽ trở về, con có muốn quà gì không?"

"Không có, lên đường bình an."

Tưởng Văn Quyên có chút hoảng loạn khi nhìn vào ánh mắt bình tĩnh của anh nhưng giả vờ như không có gì rồi đi.

Bùi Xuyên biết bà đã gấp không chờ nổi mà muốn đi tới "Hạnh phúc" của mình.

Chờ Tưởng Văn Quyên đi một lúc Bùi Xuyên mới đi về phòng. Anh ấn vào một cái nút màu đỏ trong lòng bàn tay.

Giọng nói đầy ý cười của một người đàn ông truyền đến: "Sao bây giờ mới đến?"

Tưởng Văn Quyên trả lời: "Nói chuyện với con em một lát, em nói em đi công tác mấy ngày."

"Nhưng như vậy cũng không được, dù sao cũng phải nói sự thật cho thằng bé biết chứ."

"Em biết, nhưng thằng bé sắp thi chuyển cấp rồi, em và Bùi Hạo Ân thương lượng sau khi thi rồi nói cho thằng bé biết."

"VẬY....." Giọng nói của người đàn ông kia có chút do dự, "Hai người ly hôn thì thằng bé ở với ai?"

Bên kia im lặng một lúc lâu

Bùi Xuyên lạnh lùng ấn nút, sau đó anh tiêu hủy cái nút nghe trộm này đi. Lần đầu tiên anh hận vì mình lại hiểu biết những thứ này, hắn ôm một

tia hy vọng cuối cùng, hy vọng Tưởng Văn Quyên đi công tác. Nhưng mẹ của anh vẫn quyết định bỏ đi.

Phần chân bị cụt mang lại lại ác mộng cho người khác này, đời này sẽ không bao giờ cho bất cứ người nào thấy.

THÂN NHIỆT CỦA ÁC MA

Đăng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Xinh Đẹp

Edit: Ừ Ừ

Tháng 1 năm 2005, mùa đông lạnh thấu xương đã tới, giáo viên trên bục giảng đẩy đẩy mắt kính nghiêm túc nói: "Các bạn học, năm nay là năm cuối cùng của cấp hai, học kỳ sau các em tới trường là học kỳ cuối cùng của năm lớp 9. Cô hy vọng có thể nhìn thấy diện mạo hoàn toàn mới của mọi người, kỳ nghỉ ở nhà chăm chỉ ôn tập, hy vọng năm nay cô có thể nhận được tin mọi người đều thi đỗ Nhất Trung, Tam Trung, Lục Trung."

"Mọi người chú ý an toàn, không nên chơi ở những nơi nguy hiểm, chúc các em năm mới vui vẻ!"

"Chúc mừng năm mới cô giáo!" Tiếng hoan hô vang lên, giáo viên cười lắc đầu, đều là những thiếu niên thiếu nữ rồi.

Hoa Đình đeo cặp sách đi cùng Bối Dao: "Dao Dao cậu học giỏi thật đấy, đứng thứ ba lớp."

Bối Dao cười cười, Bùi Xuyên mới là người giỏi nhất. Nếu không học cùng lớp với anh thì cô cũng không biết người luôn đứng đầu khối là Bùi Xuyên.

Hai thiếu nữ chia tay ở ngã rẽ, Hoa Đình dùng sức vẫy vẫy tay: "Bái bai!"

"Bai bai!"

Bối Dao vừa về đến nhà thì có tuyết rơi.

"Dao Dao nhìn gì vậy, mau vào nhà đi con!"

"Mẹ." Bối Dao quay đầu lại, thấy Triệu Chi Lan đang ôm em trai.

Tiểu Bối Quân mới được mười tháng, đôi mắt tròn xoe tò mò nhìn khắp nơi. Thấy chị về thì tay nhỏ mừng rỡ quơ quơ.

Triệu Chi Lan bị bàn tay nhỏ kia đánh đánh, dở khóc dở cười nói: "Thích chị gái đúng không? Nhìn thấy ba ba cũng không vui mừng như vậy."

Em bé Bối Quân nghe thấy hai chữ tỷ tỷ, ê ê a a lặp lại: "Chi, chi chi."

Bối Dao dùng chóp mũi cọ cọ mặt bé, cười sửa đúng: "Là chị gái."

"Chi chi."

Từ đầu tiên mà Tiểu Bối Quân học được không phải là ba mẹ, mà là chị.

Triệu Chi Lan nói: "Buổi tối con về nhà sắp xếp đồ, năm nay nhà mình ăn Tết ở bên ngoại." Bởi vì con có Bối Quân nên tới nhà bà ngoại còn có thể giúp đỡ trông cháu, nghĩ thế nào cũng là lựa chọn tốt nhất.

Bối Dao gật gật đầu, buổi tối đi theo Bối Lập Tài về nhà lấy đồ.

"Ba ba, con xuống dưới tầng một lát."

"Được, về sớm một chút."

"Vâng."

Bối Dao xuống tầng, vừa lúc gặp Bùi Xuyên đang đi ra ngoài.

Thiếu niên mặc một cái áo lông vũ màu xanh biển, khuôn mặt không biểu tình.

Hai người vừa nhìn thấy nhau đều dừng bước lại. Hạ tuyết nhỏ dừng trên lông mi cô, Bối Dao nở nụ cười: "Bùi Xuyên, cậu đi ra ngoài làm gì vậy?"

"Lấy thư giúp ba tôi."

Bối Dao đi theo phía anh, thấy anh lấy một xấp thư dày ra.

Bùi Xuyên quay đầu lại thì đối diện với đôi mắt ngập nước của cô. Anh dừng bước: "Đi theo tôi làm gì?"

"Năm nay tớ sang nhà bà ngoại ăn Tết, Bùi Xuyên, chúc mừng năm mới!"

"Ừ." Anh nhẹ giọng nói, "Chúc mừng năm mới."

"Lần đầu tiên tới đi xa lâu như vậy." Mũi chân bất an mà đá đá bồn hoa, "Cũng không được gặp cậu, Bùi Xuyên, cậu phải nhớ uống nhiều nước, ăn tết không được ở trong nhà, có thể đi đốt pháo với Trần Hổ."

Bùi Xuyên nhìn đôi mắt cô, cũng không từ chối: "Ừm."

Cô cười nhón mũi chân, đôi mắt nhu hòa như ánh trăng: "Bùi Xuyên, chờ lúc tớ về chắc chắn sẽ cao hơn. Bây giờ tớ lùn hơn cậu khá nhiều."

Cô thử so sánh, Bối Dao nhớ rõ sau này mình sẽ cao 165cm, mà Bùi Xuyên đeo chi giả, chi giả căn cứ chiều cao của anh mà điều chỉnh, bây giờ Bùi Xuyên nhìn qua tầm 175 cm. Trong trí nhớ của cô lúc anh trưởng thành cũng phải cao tầm 186cm.

Anh vốn rất cao

Bùi Xuyên nhìn bông tuyết trắng xóa rơi trên mái tóc mềm mại của Bối Dao, nhàn nhạt lên tiếng hỏi cô: "Khi nào về?"

"Mẹ tới nói là tháng hai, chắc là về trước khai giảng. Lúc về sẽ mang quà cho cậu!" Ngữ khí của cô ôn nhu thanh thúy, không biết cô đã rút đi giọng nói trẻ con từ lúc nào, giọng nói trở nên ngọt ngào, rồi lại ôn nhu như cơn gió tháng ba.

Mà Bùi Xuyên còn đang trong thời kỳ vỡ giọng, giọng nói thô ráp khó nghe, anh nhỏ giọng lên tiếng, Bối Dao lưu luyến mỗi bước đi về nhà.

Cô đi lên cầu thang rồi mà vẫn còn quay đầu lại nói: "Cậu chờ tớ về nhé --"

Không nghĩ tới khi gặp lại nhau, hai người đã khác xưa.

~

Bối Dao đeo khăn quàng cổ màu đỏ ngồi bên cửa gỗ, bên người có một con dê nhỏ đang cúi đầu ngửi ngửi.

Cô ôm tiểu Bối Quân, cậu bé đang nhìn con dê nhỏ không chớp mắt, Bối Dao không nhịn được mà cười cười. Bối Quân lúc nhỏ rất ngoan ngoãn, trưởng thành bướng bỉnh một chút, nhìn thấy thứ gì mới mẻ có thể ề ề a a vừa nói vừa nhìn nửa ngày

Mặt trời ấm áp treo trên cao nhưng tuyết đọng trên đỉnh núi vẫn không tan.

Mấy con gà mái trong sân cao ngạo bước tới bước lui.

Nhà bà ngoại của Bối Dao ở nông thôn, trong nhà có một đồng nhà trệt. Trong sân thì nuôi dê và gà, thời trẻ bà ngoại còn nuôi cả heo nhưng mấy năm nay không nuôi nữa. Thôn Triệu gia là quê của Triệu Chi Lan và

Triệu Tú, bởi vì vẫn còn đang trong kỳ nghỉ nên nên có rất nhiều đứa trẻ đang chơi pháo bên ngoài.

Buổi sáng Triệu Chi Lan và bà ngoại Bối Dao đi họp chợ, chỉ chốc lát sau bọn họ đã quay về cùng mấy người phụ nữ trong thôn.

Nhìn từ xa thấy Bối Dao đang ôm em trai.

Thím Trương nói nói: "Đó là Dao Dao à, lúc nhỏ gặp hai lần, đúng là xinh đẹp."

Triệu Chi Lan cười nói: "Con bé cũng lớn rất nhanh."

Cùng đi với bọn họ còn có một người mới lấy chồng tên là Trần Lan Lan. Trần Lan Lan vốn dĩ cho rằng đây chỉ là lời khách sáo nên cũng chỉ cười không quan tâm lắm.

Kết quả Trần Lan Lan ngẩng đầu nhìn thấy cô gái đứng ngoài cửa thì ngây người một phút!

Tết Nguyên Tiêu đã sớm qua, cô mặc một chiếc áo khoác màu trắng, đeo khăn quàng cổ màu đỏ, mái tóc dài mềm mại xõa tung, đuôi tóc hơi xoắn. Làn da trắng nõn, mắt hạnh xinh đẹp, môi anh đào tinh xảo. Đặc biệt là đôi mắt đen nhánh ngập nước, lại bởi vì tuổi còn nhỏ mà làm người yêu thương.

Đừng nói là mấy người không quen thân, ngay cả Triệu Chi Lan nhìn thấy con gái nhà mình cũng thất thần.

Sau khi tới nhà bà ngoại, Bối Dao mới bắt đầu thay đổi.

Hai má dần dần rút đi sự ngây thơ của trẻ con thay vào đó là sự hồn nhiên của thiếu nữ. Eo nhỏ thon thon, phía trước lại phình phình. Sau trận

tuyết lớn mùa đông trôi qua, một thiếu nữ tinh xảo ngây thơ động lòng người được điêu khắc.

Bối Dao trưởng thành.

Triệu Chi Lan đột nhiên cảm thấy có chút buồn cười khi lúc nhỏ Bối Dao bị lấy ra để so sánh, nếu Triệu Tú nhìn thấy Bối Dao, phỏng chừng so cũng không dám so. Phương Mẫn Quân dựa vào khuôn mặt có vài phần giống Thường Tuyết, mà Bối Dao thiên nhiên động lòng người như vẽ trong tranh.

Bà ngoại Bối Dao đeo sọt ôm cháu trai đang nằm trong lòng chị, nói với cô: "Đi nghỉ đi, để bà ngoại và mẹ con chăm cho. Hôm nay mua bánh mật ăn."

Bối Dao cười gật đầu.

Bà ngoại quay đầu lại nói với Triệu Chi Lan: "Con nói có phải đồ ăn không ngon không mà sao Dao Dao lại gầy xuống nhiều như vậy?"

Triệu Chi Lan xoa xoa tay, cũng không quản con trai, để bé cho bà ngoại ôm mà bắt đầu chia đồ ăn: "Không phải, trưởng thành sẽ khác đi chứ mẹ. Không phải lúc trước con cũng vậy sao, đột nhiên gầy đi."

Bà ngoại nói: "Con gầy nhưng cũng không giống như biến thành người khác giống Dao Dao."

"....."

Bà ngoại vui tươi hơn hử nói: "Dao Dao thật xinh đẹp, mẹ thấy còn xinh hơn cả những người nổi tiếng trong TV."

"Mẹ!" Triệu Chi Lan vội vàng nói, "Đừng quá rêu rao, chuyện của Mẫn Mẫn nhà Triệu Tú còn chưa đủ sao? Đừng lấy đứa nhỏ so sánh với

người nổi tiếng, lớn lên bình an khỏe mạnh là được."

Bà ngoại nghĩ đến Phương Mẫn Quân, trong lòng cũng là đồng ý. Cứ việc cảm thấy đứa cháu ngoại gái này đẹp đến kỳ cục nhưng cũng sẽ không nói ra bên ngoài.

Tháng sau là tiểu Bối Quân một tuổi, Triệu Chi Lan nói: "Lập Tài nói bên kia đã giả quyết xong nên mai con sẽ dẫn hai đứa về nhà."

Bà ngoại có chút luyến tiếc nhưng biết Bối Dao phải về đi học, năm nay thì trung cấp nên mọi người đều khẩn trương. Nhưng điều làm mọi người kiêu ngạo là thành tích của Bối Dao vẫn luôn rất tốt

"Mang thêm ít đặc sản về, đậu phộng, trà....." Bà ngoại bắt đầu lải nhải, Bối Dao cũng giúp đỡ, cô nhớ mình đã hứa mang đặc sản về cho mọi người.

Ngồi trên xe lửa về nhà có rất nhiều người nhìn Bối Dao.

Cô gái mười bốn mười năm tuổi cực kỳ bắt mắt trong đám người. Cô còn đổi một kiểu tóc khác theo lời Triệu Chi Lan, nháy mắt lại ngây thơ vài phần.

Lông mi Bối Dao vừa dài vừa cong như cánh bướm uyển chuyển nhẹ nhàng, cô chỉ cần chớp chớp mắt đã xinh xắn động lòng người.

Bối Dao còn không quá quen khi được nhiều người nhìn, cô bắt an sờ sờ tóc mình: "Con thay đổi rất nhiều hả mẹ? Như vậy có kỳ quái lắm không ạ."

Triệu Chi Lan nhìn cô con gái rõ ràng như tiên nữ mà lại thấy mình kỳ quái mà cười suýt sặc hông: "Trưởng thành vẫn ngốc như vậy."

"Mẹ ơi, thế Bùi Xuyên và Hoa Đình còn nhận ra con không?"

"Con tin lời bà ngoại con à, chỉ là thay đổi hơi nhiều thôi, vẫn nhận ra được."

Cô nhớ có lần cô hỏi Bùi Xuyên cô giáo dạy Anh có đẹp không, lúc ấy Bùi Xuyên lạnh như băng nói xấu xí. Bối Dao thấy cô cũng là loại hình ngây thơ động lòng người này, có phải Bùi Xuyên cũng thấy cô xấu xí?

Tính tình của anh vốn đã quái quái, chẳng lẽ thẩm mỹ cũng quái quái?

Xe lửa đi tới trưa mới tới thành phố C.

Vừa đi vào khu phố nhỏ thì đã thấy một thiếu niên mập mạp lao tới, cậu đang cười lớn chạy phía trước, đằng sau là tiếng pháo nổ bùm bùm.

Thiếu niên mập mạp kia đến gần thì Triệu Chi Lan mới nhận ra đây là Trần Hồ.

Mẹ Bối che chở Bối Quân không kịp né tránh, Bối Dao lại phản ứng rất nhanh, kéo mũ áo của Trần Hồ lại.

Trần Hồ cao xấp xỉ Bối Dao, cậu vừa ngẩng đầu thì đã nhìn thấy một thiếu nữ xinh đẹp..

Trần Hồ ngây người một lúc vẫn không biết tiên nữ nhỏ này là ai. Cho đến khi tiên nữ cười, lấy đặc sản từ trong túi ra đưa cho họ: "Trần Hồ, Lý Đạt, Vinh Vinh, đây là đặc sản tớ mang từ quê lên cho các cậu, ăn rất ngon."

Sau đó từ một mình Trần Hồ sững sốt, kéo dài tới mọi người.

Vẫn là Lý Đạt không thể tin tưởng mà lên tiếng: "Bối, Bối Dao?"

Bối Dao ngượng ngùng nói: "Là tớ, tớ thay đổi rất nhiều à?"

Trần Hồ: "....." Má ơi! Đây đây đây.....

Đúng là một câu chuyện xưa, trong khu phố có hai cô bé, một cô bé xinh xắn giống người nổi tiếng, một cô bé đáng yêu. Sau đó hai người trưởng thành, cô bé giống người nổi tiếng kia lại trở nên bình thường, mà cô bé đáng yêu kia đột nhiên biến thành tiên nữ nhỏ.

Lỗi tai Trần Hồ đỏ bừng không dám nhìn Bối Dao mà quay sang xin lỗi Triệu Chi Lan: "Xin lỗi dì Triệu, cháu chạy nhanh nên không nhìn thấy dì, dì có sao không ạ."

Triệu Chi Lan sao lại so đo với đám nhỏ, bèn cười nói không sao

"Dao Dao, mang đồ về nhà trước rồi ra ngoài chơi với các bạn."

"Vâng."

Chờ Bối Dao đi theo Triệu Chi Lan về nhà, một đám thiếu niên mới quay sang nhìn nhau.

Lý Đạt khụ khụ: "Trần Hồ, cậu đỏ mặt."

Trần Hồ nổi trận lôi đình: "Cậu cũng không biết xấu hổ mà nói tở, cậu cũng đỏ mặt!"

Chẳng được bao lâu Bối Dao đã đi xuống, cô xách theo một cái túi, kinh ngạc vì mấy thiếu niên vẫn chưa đi.

Bọn họ động tác nhất trí nhìn về phía mình, Bối Dao có chút không được tự nhiên: "Các cậu biết Bùi Xuyên ở đâu không?"

Vừa nói xong thì sắc mặt mọi người đều kỳ lạ.

Trong lòng Bối Dao trầm xuống, có một loại sự cảm xấu.

Rõ ràng mùa xuân đã tới nhưng tuyết vẫn chưa tan nên mạng theo sự lạnh lẽo của mùa đông.

Trần Hồ nhú mào: "Cha mẹ cậu ấy ly hôn, người trong khu đều biết hết."

Lý Đạt nhỏ giọng bổ sung: "Tết năm nay Chú Bùi bị thương trong lúc làm nhiệm vụ, Bùi Xuyên ở bệnh viện chăm sóc. Sau, sau này cậu ấy sống với chú Bùi."

Đầu mùa xuân năm 2005, cuối cùng cha mẹ Bùi Xuyên vẫn ly hôn.

Bùi Hạo Bân bị thương trong lúc làm nhiệm vụ, anh trải qua chuyện cha mẹ ly hôn và sau này anh sẽ sống với cha, sau đó lại biết tin cha anh có thể vĩnh viễn sẽ không tỉnh lại.

Ba chương bạo mà nó dài hơn cả 5 chương bình thường, ứ hự

THÂN NHIỆT CỦA ÁC MA

Đăng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Lây Dính Cô (1)

Edit: Ừ Ừ

Bùi Xuyên đóng cửa sổ nhìn đồng nghiệp của cha vợ vàng bước đi, phòng bệnh còn mang theo mùi hoa trộn lẫn với mùi thuốc sát trùng, tạo thành một mùi hương buồn buồn.

Một người đàn ông trung niên hùng hổ bước vào: "Cái thời tiết quý quái này, đầu xuân rồi mà còn lạnh như vậy."

Ông ta nhìn thấy cha anh đang nằm trên giường cũng không quan tâm mà cầm lấy một quả chuối bóc ăn: "Dù sao mấy người đó cũng là người có tiền, sao lại keo kiệt như vậy, có phong bì không?"

Bùi Xuyên dùng đôi mắt đen nhánh nhìn chăm chăm ông ta, cuối cùng ông ta mới không tự nhiên lăm ngòi dậy.

Một lát sau có một người phụ nữ cầm hộp cơm đi vào, Bùi Xuân Lệ năm nay ba mươi lăm tuổi, khuôn mặt lại tiều tụy giống như đã bốn mươi lăm. Bà vừa đi vào đã vợ vàng nói: "Chắc Tiểu Xuyên đói rồi, cô đã nấu cơm rồi, tới đây ăn đi."

Bùi Xuyên đi qua, bà mở hai hộp cơm ra, đều là nấu cho Bùi Xuyên. Thiếu niên im lặng một lát rồi cầm lấy đũa ăn cơ, khàn khàn nói: "Cảm ơn cô."

"Người một nhà đừng nói cảm ơn, để cô trông ba cho."

Lúc này trời cũng đã tối, Bùi Xuyên ăn cơm xong thì chủ động đi rửa sạch.

Tuy Bùi Xuân Lệ nói sẽ chăm Bùi Hạo Bản nhưng Bùi Xuyên ăn xong vẫn đi lấy một chậu nước ấm tới lau tay và lau mặt cho cha.

Bùi Hạo Bản nằm trên giường bệnh, sắc mặt tái nhợt.

Phòng bệnh im lặng, Bùi Xuyên nhìn khuôn mặt kiên nghị của Bùi Hạo Bản, nhẹ giọng nói: "Ba, ba xem ba vì xã hội mà suýt nữa mất mạng. Mà người ba bảo vệ sẽ làm được gì cho ba?"

Bùi Hạo Bản không thể trả lời anh.

Bùi Xuyên lạnh lùng cong cong môi: "Làm người tốt đúng là..... không đáng giá."

Vì thế mà anh trở thành tàn phế, mẹ đi theo người khác, cha có thể sẽ thành người thực vật cả đời. Bùi Xuyên đã không nhớ được cảm giác ấm áp của gia đình là như thế nào nữa rồi.

Cách một bức tường, Bùi Xuân Lệ và Lưu Đông đang đi lên.

Lưu Đông bắt đầu bắt măn: "Tôi cảnh cáo cô một lần cuối cùng, không được có suy nghĩ này, ông nuôi con trai ông còn chưa đủ tiền thì lấy tiền đâu ra nuôi thằng bé tàn phế này, có thêm một cái miệng cô có biết tốn thêm bao nhiêu tiền không?"

Bùi Xuân Lệ bị chồng mắng cũng không dám cãi lại, nhúu chặt mày: "Anh nhỏ giọng một chút đừng để Tiểu Xuyên nghe thấy."

"Nghe thấy thì làm sao! Tóm lại cô nghĩ cũng đừng nghĩ nữa."

"Bây giờ anh trai đã như vậy..... Tiểu Xuyên còn không chưa thành niên, dù sao cũng phải có người chăm sóc cho thằng bé chứ."

"Được thôi, cô vĩ đại, cô muốn chăm thì cứ chăm đi, cùng lắm thì ly hôn! Nó trưởng thành thì có thể làm được cái gì? Nó không có cha thì còn có người mẹ ruột của nó nữa, một người cô như cô lo nhiều thế làm gì?"

"Sao anh lại không có lương tâm như vậy, trước kia anh trai tôi giúp đỡ anh thế nào? Công việc này của anh là do anh ấy giới thiệu, bây giờ Tiểu Xuyên chỉ có một mình, giúp anh tôi chăm sóc thằng bé một chút thì làm sao?"

"Làm sao à!" Lưu Đông hét to, "Không có tiền không nuôi thằng tàn phế này được! Lại lải nhải nữa thì ly hôn."

Cơ thể Bùi Xuân Lệ không tốt nên không thể đi làm, cũng bởi vậy mà không có tiếng nói trong gia đình. Trước kia Bùi Hạo Bân sợ em gái mình sống không tốt còn chủ động tìm việc cho em rể, nhưng mà cũng vì thế nên làm Lưu Đông càng thêm ngang ngược.

Hai người cãi cọ ầm ĩ làm rất nhiều người chú ý, Bùi Xuân Lệ da mặt mỏng nên áy náy nhưng vẫn không cãi lại.

~

Bối Dao về nhà nói với mẹ chuyện cô muốn đi thăm chú Bùi, Triệu Chi Lan thờ dài nói: "Cảnh sát Bùi là người tốt, gia đình nhà họ cũng không dễ dàng."

Nói trắng ra là Bùi Hạo Bân đột nhiên ly hôn với Tưởng Văn Quyên làm hàng xóm cực kỳ ngạc nhiên.

Triệu Chi Lan nhìn sắc trời khuyên cô: "Hôm nay không đi được, tới đây phải ngồi xe buýt hai tiếng mà sau mười giờ tối sẽ không có xe về nữa. Ngày mai con còn phải đi học, sau khi tan học thì đi thăm chú Bùi, sáng mai mẹ sẽ chuẩn bị đồ."

Tuy Bối Dao lo lắng nhưng cô cũng hiểu bây giờ không thể đi thăm anh.

Cũng may tuy cô khá mơ hồ về chuyện chú Búi xảy ra tai nạn nhưng lại biết Búi Hạo Bân nhất định sẽ tỉnh lại. Bởi vì lúc cô lên lớp mười một thì Búi Hạo Bân kết hôn, người phụ nữ kết hôn với chú Búi còn dẫn theo con gái của mình, từ đây Búi Xuyên rất ít về nhà.

Ngày hôm sau Bối Dao tới trường, cô về hơi muộn nên tất cả học sinh trong lớp đã tới báo danh, nên Bối Dao một mình đi tới văn phòng giáo viên để nộp tiền học.

Triệu Chi Lan đếm tiền học phí hai lần rồi để vào trong túi áo Bối Dao: "Đừng làm mất đấy."

"Vâng ạ."

Bối Dao đi vào trong trường, nhìn mấy cô bé mới vào trường lùn hơn mình mà có cảm giác đã lên lớp chín.

Bối Dao đi tới nộp tiền, lúc này vẫn còn sớm, giáo viên thu tiền ngáp một cái rồi nói: "Tên là gì? Học lớp nào? Tiền bảo hiểm ba mươi còn tiền học phí thì nộp cho giáo viên chủ nhiệm."

Bối Dao nộp tiền bảo hiểm xong thì về lớp cất cặp sách, trong phòng học chỉ có một nam sinh đang chăm chỉ học bài, là lớp trưởng lớp cô, tuy cực kỳ chăm chỉ nhưng lúc thi vẫn không được tốt lắm.

Lớp trưởng đắm chìm trong thế giới của chính mình nên không phát hiện Bối Dao đã tới lớp.

Bối Dao không quấy rầy cậu mà đi vào văn phòng giáo viên, nhưng cửa phòng vẫn chưa mở. Văn phòng ở tầng hai, cây ngô đồng rút ra chồi non, xinh xắn giăng ra giữa sáng sớm

Bối Dao cúi đầu nhìn đồng hồ, chắc thầy cũng sắp tới rồi nên cô không về lớp mà đứng ngoài đây đợi luôn.

Quả nhiên vài phút sau có một thầy giáo cầm túi đi lên tầng

"Thầy Tùng."

Tùng Minh nhìn lại, một thiếu nữ mười bốn mười năm tuổi mặc áo khoác màu xanh lá cây, phía dưới mặc một cái quần jean, làn gió thổi qua mái tóc cô làm cô có một loại vẻ đẹp nhu hòa.

Ông kinh ngạc nói: "Bối Dao?"

Bối Dao cười cũng không được mà khóc cũng không được, người nào nhìn thấy cô cũng có phản ứng này. Đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó đầu óc chậm chạp phản ứng.

"Thầy Tùng, em tới nộp học phí."

"Chờ một chút để thầy mở cửa, em đi vào đi."

Thầy Tùng dạy môn Văn, thích nói chuyện: "Bối Dao, học kỳ một em thi không tồi, thầy thấy nếu giữ vững thành tích thì muốn thi vào ba trường kia đều tương đối ổn, chủ yếu là thoải mái không cần áp lực quá, còn có môn Địa của em không tốt lắm, thỉnh thoảng có thể hỏi các bạn."

"Cảm ơn thầy."

Bối Dao biết, cô đứng thứ ba lớp nhưng kém hơn Bùi Xuyên đứng nhất gần 60 điểm.

Cái tên Bùi Xuyên đã quá nổi tiếng, anh luôn luôn đứng đầu khối, khoa học tự nhiên được điểm tối đa, tổng thành tích hơn người đứng thứ hai hơn 40 điểm. Bối Dao có bàn tay vàng cũng lực bất tòng tâm.

Chờ Bối Dao đi, thầy Tùng mới rút ra một tấm chứng minh thư, nhúu nhúu mảy

~

Bảy rưỡi, người trong lớp cũng lục tục tới.

Hoa Đình buồn ngủ đi vào lớp, phát hiện tất cả mọi người đều đang nhìn bàn thứ ba -- đó là chỗ của mình và Bối Dao.

Vậy nên Hoa Đình cũng mơ màng nhìn về phía đó: ".....!"

Tháng hai đầu mùa xuân, vạn vật thức tỉnh, thiếu nữ ngồi ở bàn thứ ba cúi đầu đọc sách tiếng Anh. Hàng mi dài nhẹ rũ, đôi môi mướt mà đáng yêu. Làn da trắng nõn tràn đầy sức sống mà lại ấm áp.

Phản ứng đầu tiên của Hoa Đình là, đây là tiểu tiên nữ ở đâu đến.

Sau đó tỉnh lại

Đây là bạn ngồi cùng bàn của cô ấy, ngũ quan vẫn như cũ chỉ là hoàn toàn rút đi sự trẻ con, hoàn toàn biến thành thiếu nữ.

Bối Dao vén vén tóc mái, ngược mắt nhìn Hoa Đình đang há miệng. Cô hơi hơi mỉm cười: "Hoa Đình, chào buổi sáng."

Nội tâm Hoa Đình đang bị spam bởi câu 'tiên nữ cười với mình', lắp bắp trả lời: "Chào, chào buổi sáng."

Hoa Đình ngồi xuống, dùng ánh mắt không thể tưởng tượng nổi mà nhìn Bối Dao: "Cậu là Bối Dao thật à?"

Bối Dao bị nhiều người nhìn như vậy cũng đã thấy quen, cô cười hỏi: "Không giống à?"

"Giống thì vẫn giống, chỉ là..... Cái loại cảm giác này hoàn toàn không giống." Hoa Đình kinh ngạc cảm thán nói, "Ánh mắt hồi tiểu học của tớ quả nhiên không sai, cậu còn xinh hơn cả Thường Tuyết."

Hoa Đình vốn không được tự nhiên lắm với phản ứng ngây ngô của mình nhưng sau khi nhìn thấy những người khác, nghi hoặc, ngây người, kinh ngạc, Hoa Đình ngược lại hết sức vui mừng.

Phản ứng không kịp không chỉ có một mình mình thì chẳng có gì mất mặt cả.

Hoa Đình loáng thoáng nghe thấy hai nữ sinh phía sau nói chuyện: "Bối Dao gầy xuống thì trở nên thật xinh."

"Đúng vậy, da của cậu ấy vốn trắng, chân cũng nhỏ, làm tớ cũng muốn gầy theo."

Phương Mẫn Quân lấy ra một quyển sách, trong lòng có chút không thoải mái, nhưng cũng không quá để ý giống như trong tưởng tượng. Lúc trước khi cô ấy nhìn ngũ quan của Bối Dao cũng đã lo lắng sẽ có một ngày như vậy, nhưng ngày đó thật sự đến, Phương Mẫn Quân lại cảm thấy, trời cao cho một cô gái như Bối Dao vẻ đẹp như vậy mới là công bằng.

Người như Thượng Mộng Nhân lớn lên đẹp lại không làm gì tốt mới làm người lo lắng.

~

Bùi Xuyên đi vào trong trường, còn chưa vào lớp đã nghe thấy nam sinh đi WC nói tới tên Bối Dao

"Tớ cảm thấy cậu ấy còn xinh hơn cả Thượng Mộng Nhân....."

"Tớ cũng thấy vậy."

Các nam sinh vừa nhìn thấy Bùi Xuyên là lập tức im lặng, không khí im lặng trong chớp mắt. Bùi Xuyên đi thẳng vào trong lớp.

Lúc Bùi Xuyên đi tới cửa còn nghe thấy bọn họ nói --

"Cậu ta là hàng xóm của Bối Dao đúng không? Hình như rất thân thiết?"

"Đừng nghĩ đáng khinh như vậy, Thượng Mộng Nhân còn không thích cậu ta, càng đừng nói là Bối Dao."

Bùi Xuyên nhàn nhạt nhìn từ ngoài cửa lớp vào bên trong.

Lúc đó ánh sáng mặt trời treo nhẹ ở chân trời, Bối Dao chống cằm đọc sách, trong phòng học im lặng, mà cô chỉ cần ngồi đọc sách thôi cũng đã động lòng người hơn cả cảnh xuân bên ngoài.

THÂN NHIỆT CỦA ÁC MA

Đăng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Lây Dính Cô (2)

Edit: Ừ Ừ

Năm nay mùa xuân tới muộn, có lẽ là bảy phần sắc xuân đều đã lặng lẽ tới bên cạnh thiếu nữ. Cô dường như có cảm giác mà nhìn về phía anh...

Đôi mắt kia vừa nhìn thấy anh là nở nụ cười, mang theo trong trẻo và sự ôn nhu.

Bùi Xuyên.

Chúc mừng năm mới.

Một lúc sau Bùi Xuyên mới rũ mắt xuống, đôi môi tái nhợt đi hai phần. Anh đi về chỗ nhẹ nhàng nhắm mắt lại, trong lòng không hiểu sao lại cảm thấy chua xót và buồn bã.

Cô trưởng thành, tốt đẹp hơn rất nhiều trong tưởng tượng, trong giấc mơ của anh.

Cô trưởng thành, không còn là cô gái nhỏ đau là muốn khóc, mà anh vẫn là Bùi Xuyên năm đó. Tâm địa lãnh ngạnh, tàn phế cuộn tròn ở nơi âm u.

Cô rực rỡ, mà anh đã sớm chìm xuống vực sâu không thấy đáy.

Cả buổi học Bùi Xuyên không đọc sách, nhưng anh cũng không thất thần nhìn Bối Dao như những người khác.

Chuông tan học vang lên, anh gấp sách lại đi xuống tầng.

Trong văn phòng, Tùng Minh đang soạn bài.

"Thầy Tùng."

"Là Bùi Xuyên à."

Bùi Xuyên bình tĩnh nói: "Lúc nghỉ thầy có gọi điện cho em hỏi em có muốn đi Tam Trung học không, lúc ấy nhà em có việc nên từ chối, sau đó em suy nghĩ, không thể phụ tâm ý của trường học, em còn có cơ hội được đi không ạ?"

Tùng Minh ngẩn người, lúc ấy ông gọi điện thoại cho Bùi Xuyên thì cậu đã lập tức cự tuyệt, ông còn tưởng rằng cậu có trường mà mình muốn vào, không nghĩ tới là do trong nhà có chuyện nên chưa suy nghĩ kỹ.

"Đương nhiên có thể, đơn đăng ký vẫn còn ở đây, em quyết định muốn tới Tam Trung à?"

"Vâng."

Bàn tay thon dài cầm lấy đơn đăng ký: "Cảm ơn thầy." Anh dừng một chút rồi nói, "Thưa thầy, bây giờ cha của em đang bị thương vẫn chưa tỉnh lại, nếu đã được cử đi học thì em có thể không đi học mà tới chăm sóc cha em không?"

"Thầy, em muốn nhờ thầy một chuyện cuối cùng, đừng nói cho mọi người trong lớp biết em học ở Tam Trung."

Bùi Xuyên đi ra văn phòng, rũ mắt nhìn đơn đăng ký trong tay. Hoa thủy tiên đang nở rộ, rất đẹp.

Anh nhớ năm trước Bối Dao nói cô muốn thi vào Lục Trung, bởi vì Lục Trung gần nhà, bầu không khí cũng tốt.

Bùi Xuyên cầm đơn đăng ký, cũng không về lớp mà đi ra cổng trường.

Thật tiếc nuối, chỉ sợ anh không thể tiếp tục dính lấy cô.

Chỉ sợ ngay cả cô cũng không biết bản thân có bao nhiêu nổi bật, anh không nên kéo cô cùng xuống địa ngục với mình.

Cô gái tốt đẹp như cô, dù sau này ở bên cạnh ai chắc chắn con sẽ được yêu thương.

~

Bối Dao phát hiện anh không về lớp, cô hoang mang nhúu mày, cô mới quay về còn chưa chào Bùi Xuyên cơ mà.

Cũng may buổi chiều tan học Triệu Chi Lan đã đợi cô ngoài cổng trường.

Lúc này mới tầm năm giờ, Triệu Chi Lan xách theo các loại trái cây, nặng trĩu, Bối Dao vội vàng giúp bà.

"Đi thăm chú Bùi trước rồi về nhà ăn tối sau, muộn lại không đuổi kịp xe."

Bối Dao đương nhiên không có ý kiến.

Lúc hai mẹ con đến bệnh viện thì Bùi Xuyên đang đọc sách bên cửa sổ.

Là mấy quyển sách mà người khác để lại, anh cầm tùy tiện lật lật,

Giọng nói vui vẻ của thiếu nữ: "Bùi Xuyên!"

Không khí đều lay dính loại hơi thở ngọt ngào này, anh nhìn về phía ngoài cửa. Bối Dao mặc một cái áo khoác màu xanh lá cây, giống như chồi

non mùa xuân, "Tớ và mẹ tới thăm chú Bùi."

Anh dời mắt, dừng trên người Triệu Chi Lan: "Chào dì Triệu." Sau đó cầm lấy đồ trên tay hai mẹ con, khi cầm lấy quả táo trên tay Bối Dao, ánh mắt dừng trên đầu ngón tay của cô trong chớp mắt, sau đó tránh không chạm vào tay cô mà cầm lấy quả táo.

"Haiz." Triệu Chi Lan lên tiếng, sau đó nói, "Hôm qua dì về mới biết được chuyện này, cháu đừng lo lắng, cha cháu sẽ tỉnh lại nhanh thôi. Ông trời có mắt, ai là người tốt ai là người xấu đều biết, cảnh sát Bùi vì nước vì dân nhất định sẽ bình an."

Bùi Xuyên bình tĩnh nói: "Cảm ơn dì Triệu."

"Bùi Xuyên." Bối Dao lấy ra một cái bùa bình an, nhẹ giọng nói, "Đây là bùa mà tớ đi cầu trên miếu với bà, nghe nói rất linh, hy vọng chú Bùi sớm tỉnh lại."

Anh không nhìn vào mắt cô nhưng vẫn không từ chối mà cầm lấy.

Bối Dao có rất nhiều chuyện muốn hỏi, ví dụ như sao hôm nay cậu không ở lại học, nhưng mà có mẹ ở nên cũng không thể hỏi.

Triệu Chi Lan nhìn thấy Bùi Xuyên có chút mềm lòng: "Bùi Xuyên, dì không có chuyện gì có thể giúp cháu, nếu cháu về nhà thì cứ sang nhà dì ăn cơm, không thì dì để Dao Dao đưa tới bệnh viện."

Bùi Xuyên lắc lắc đầu: "Cảm ơn dì Triệu, nhưng có cô cháu nấu cơm rồi ạ."

Triệu Chi Lan cũng chỉ là hàng xóm nên cũng không bằng cô ruột, lại nói thêm vài câu an ủi rồi dẫn Bối Dao về.

Bùi Xuyên nhìn theo bóng dáng hai người rời đi.

Thiếu nữ đi được vài bước rồi quay đầu lại, ánh mắt anh dừng trên con gấu trúc nhỏ trên cặp sách của cô mà không nhìn vào đôi mắt của cô.

Chờ bọn họ đi xa, anh mới rút tay từ trong túi áo ra, phía trên là bùa bình an mà Bối Dao tặng, nó còn sót lại hơi ấm trên tay cô.

Bùi Xuyên đặt lên mép giường của Bùi Hạo Bân.

Cha, mau tỉnh lại đi

Cha không biết, con trai cha đã trải qua những ngày tháng như thế nào, và đã từ bỏ điều gì.

~

Lớp 9 trở nên bận rộn, Bối Dao phát hiện từ sau ngày hôm đó Bùi Xuyên đã không tới trường nữa. Thầy Tùng cũng đã giải thích với mọi người: "Bùi Xuyên có thành tích xuất sắc nên được tuyển thẳng vào cấp ba."

Hoa Đình cũng nói: "Cậu ấy học giỏi như vậy chắc chắn sẽ vào Nhất, Tam hoặc Lục Trung. Người thì sút đầu mẻ trán người thì nhẹ nhàng, thi cũng chẳng cần thi, thật hâm mộ."

Bối Dao cũng không biết Bùi Xuyên học trường nào, trong trí nhớ của cô thì Bùi Xuyên học ở Lục Trung, lần này phỏng chừng cũng là Lục Trung đúng không?

Đầu tháng sáu, mùa hè đến -- Bùi Hạo Bân tỉnh lại.

Ông nằm trên giường bốn tháng, lúc bác sĩ cảm thấy không còn hy vọng nào nữa thì ông lại tỉnh.

Bùi Hạo Bân tỉnh lại, Bùi Xuyên về nhà lấy quần áo tắm rửa. Dù cho không muốn thừa nhận nhưng chỉ cần liếc mắt là anh có thể nhìn thấy Bối

Dao.

Cũng không biết bàn đầu là ý tưởng của ai, trồng một vườn hoa trước khu phố, sau đó lại bắt đầu trồng cả hành gừng tỏi, Bối Dao đang được Triệu Chi Lan nhờ xuống dưới vật hành.

Cô mặc một chiếc váy trắng, váy có hơi to làm đôi chân của cô càng thêm trắng nõn.

Mắt cá chân nhỏ xinh tinh xảo, ngày tháng sau thành phố C đã rất nóng, cô vật hành xong, nhìn thấy Bùi Xuyên vui vẻ chào.

"Bùi Xuyên! Cậu đã về rồi à, tớ nghe nói chú Bùi tỉnh lại."

"Ừm." Anh rũ mắt, rồi lại không thể tránh né nhìn thấy đôi xăng đan của cô bị dính bùn.

Thiếu nữ đeo một đôi xăng đan màu vàng nhạt lộ ra đôi chân nhỏ đáng yêu. Đáng thương đáng yêu, làm người thậm chí muốn ngồi xổm xuống lau bùn trên ngón chân cô.

Anh nhú mày, cuối cùng không thể không nhìn về phía cô.

Từ nhỏ tới lớn cô vẫn luôn ngây ngốc, không nhìn ra thiếu niên đang bực bội, ngược lại vui vẻ nói: "Tớ nghe thầy Tùng nói cậu được tuyển thẳng vào cấp ba, chúc mừng nhé, cậu được tuyển thẳng vào Lục Trung à?"

Thầy Tùng không nói cho mọi người biết anh vào Tam Trung.

Mà anh đi tới gần nhìn khuôn mặt nhỏ ngây thơ của cô, bình tĩnh nói dối: "Đúng vậy."

Cô vui sướng nói: "Tớ muốn học cùng một trường với cậu, đến lúc đó tớ cũng đi Lục Trung, chúng ta lại có làm bạn cùng trường, nói không chừng còn có thể được học cùng lớp!"

"Ừ."

"Bùi Xuyên." Cô lau mồ hôi trên trán, lại không biết đã lau bùn lên mặt, "Mẹ tớ trông hành này, cậu có lấy một ít không?"

"Không cần."

"Vậy khi nào thi xong tớ sẽ tới thăm cậu và chú Bùi."

Bùi Xuyên cầm chìa khóa nhà xoay người rời đi, cho đến khi mùi đình hương của thiếu nữ không còn nữa, cơ bắp căng thẳng của anh mới thả lỏng lại.

Không phải anh chưa từng lừa gạt cô, nhưng đây là lần đầu tiên nói dối cô một chuyện lớn.

Bối Dao đầy vui sướng cho rằng anh cũng tới Lục Trung, nhưng mà không lâu nữa cô sẽ biết anh lừa cô. Anh ở Tam Trung, mà cô ở Lục Trung, sau này cô sẽ vui vẻ ở nơi tràn đầy ánh sáng, Thượng Mộng Nhàn còn có thể làm hoa hậu giảng đường, anh không cần nghĩ cũng biết sau này cô sẽ được rất nhiều người yêu mến.

Mà anh sẽ không cần cố kỵ tiếp tục sinh trưởng trong bóng tối âm u.

Bùi Xuyên cầm chìa khóa mở cửa.

Sau khi cô biết mình bị lừa, chắc sẽ không bao giờ muốn nhìn thấy anh nữa đúng không. Nếu chú định không chiếm được, thì ngay từ đầu không cần suy nghĩ.

Ngày mười ba tháng sáu, ngày thi chuyển cấp.

Mặt trời lên cao, năm này còn chưa lấp điều hòa, các thí sinh mồ hôi ướt đẫm, lại chăm chú làm bài.

Ngày mười bốn thi xong, các thí sinh được phát một tờ đơn đăng ký, mỗi người viết một trường mà mình có thể thi vào.

Bối Dao thi không tồi, dưới ngòi bút nhẹ nhàng cô nghiêm túc viết nguyện vọng -- thành phố C Lục Trung.

THÂN NHIỆT CỦA ÁC MA

Đăng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Ác Ma Mới Bắt Đầu

Edit: Ừ Ừ

Điểm thi nhanh chóng được công bố, ngày hai mươi tám tháng sáu, thời tiết sáng sủa, bầu trời không mây.

Triệu Chi Lan biết hôm nay đã có điểm, tính tính thời gian rồi nhanh chóng gửi tin nhắn xem điểm cho Bối Dao

Bối Dao đang đổi giày ngoài cửa: "Mẹ, dùng di động tra sẽ mất tiền đó, năm đồng một môn, mà con thi chín môn nên sẽ mất bốn mươi lăm đồng. Dù gì hai ngày nữa thầy cũng sẽ gửi điểm về, cái này không cần mất tiền."

Triệu Chi Lan nhìn con gái nhà mình.

Bối Dao gần mười năm tuổi mặc một cái váy liền áo màu trắng, đai lưng còn buộc hình nơ bướm ở phía sau, cái váy này là cái váy cũ của chị họ, làn váy còn có vài chỗ bị bẩn không giặt sạch.

Tiểu Thương hơi béo nên khi Bối Dao mặc có hơi rộng. Cánh tay thiếu nữ tinh tế nhỏ xinh nên cũng vì thế mà có vài phần thanh lệ.

Triệu Chi Lan có chút đau lòng, bây giờ Bối Quân mới hơn một tuổi nên tốn rất nhiều tiền, con gái lại ngoan ngoãn hiểu chuyện, chưa từng đòi hỏi gì mà lại còn giúp hai người tiết kiệm tiền.

Lúc trước Tiểu Thương đưa quần áo tới Bối Dao còn cười nói: "Lúc nhỏ còn chưa được mặc váy trắng bao giờ, váy của chị họ thật xinh đẹp."

Ai cũng không xinh đẹp như con gái nhà mình nhưng ai cũng ăn mặc đẹp hơn con bé.

Triệu Chi Lan giận cười nói: "Nhà của chúng ta còn chưa nghèo đến nỗi vậy, phải tra điểm của con thì mẹ mới yên tâm."

Bối Dao cũng hiểu nên nhẹ giọng trả lời: "Vâng, con cũng tính qua điểm rồi, hẳn là có thể vào Lục Trung."

Đối với chuyện Bối Dao muốn vào Lục Trung, Triệu Chi Lan cũng duy trì.

Bối Dao vốn đi học sớm so với người cùng tuổi, trong lòng Triệu Chi Lan thì cô vẫn là một đứa bé, Lục Trung là trường gần nhà nhất, cuối tuần về nhà ăn cơm cũng dễ dàng. Nếu rảnh thì còn có thể dùng xe máy chở Bối Dao đi ăn ngon.

Không bao lâu sau Triệu Chi Lan đã tra được điểm của Bối Dao.

Cô thi rất khá, khẳng định có thể vào Lục Trung nên mọi người đều rất vui mừng.

Triệu Chi Lan cũng rất kích động, con gái của bà bây giờ cũng đã lên cấp ba rồi.

Buổi tối bà nằm trên giường nói chuyện với Bối Lập Tài: "Dao Dao lên cấp ba rồi, tới trường sẽ mất một tiếng rưỡi, còn phải học tiết tự học buổi tối nên cũng không thể ngày nào cũng về nhà, chúng ta mua cho con bé một cái di động đi."

Bối Lập Tài không có ý kiến.

Triệu Chi Lan nói làm là làm, sáng mai đã mua cho Bối Dao một chiếc di động xinh đẹp.

Di động mới màu hồng nhạt, cầm ở trong tay còn trơn bóng. Triệu Chi Lan cười nói: "Người bán nói màu này là màu mà con gái thích nhất, con xem xem có thích không?"

Bối Dao biết tâm ý của cha mẹ, cười nói thích.

Bối Lập Tài dặn dò nói: "Mua di động cũng đừng chậm trễ việc học, di động là để gọi điện thoại, đừng để thành tích trượt xuống."

Bối Dao còn chưa trả lời thì Triệu Chi Lan đã lườm Bối Lập Tài một cái: "Anh còn không biết xấu hổ nói Dao Dao, con bé là người tự chủ tốt nhất nhà đấy, hôm trước ai nói không xem ti vi và nửa đêm lại bò dậy xem vậy."

"....." Không phải hôm đó có bóng đá sao.

"Tóm lại em tin tưởng Dao Dao, con bé sẽ không chậm trễ học tập."

Thật ra điều ông lo lắng nhất không phải thành tích của Bối Dao mà là chuyện yêu sớm. Con bé quá xinh, ở cái tuổi này chắc chắn sẽ có người mơ ước con gái của ông, nhưng mà lời này ông cũng ngại nói, mà Triệu Chi Lan lại bênh con gái nên lại càng khó nói hơn.

Mấy ngày sau trường gửi thông báo đến, Bối Dao quả nhiên được Lục Trung chọn.

Giữa hè tháng bảy, Bối Dao mở di động mới lưu số điện thoại của Hoa Đình vào, lại tìm ra số di động của Bùi Xuyên.

Số di động của anh cô đã biết từ lâu, là chú Bùi cho cô. Nhưng do cái di động kia là do Tưởng Văn Quyên mua nên anh không dùng nhiều. Cô

cũng không xác định anh có nghe máy không nhưng vẫn gọi.

Gió đêm thổi tung bức màn, chậu hoa bên cửa sổ của cô đã đổi thành tường vi. Bông hoa nhẹ nhàng lắc lư, trong điện thoại truyền đến tiếng "Tút tut tut....."

Anh nghe máy: "Alo? Ai vậy?"

Thời kỳ vỡ giọng của thiếu niên đã qua đi, bây giờ giọng nói trầm thấp như đàn cello. Bối Dao cúi chân nằm trên giường, đã lâu cô không gặp Bùi Xuyên, nhẹ giọng nói: "Tớ là Bối Dao."

Đầu điện thoại bên kia, bàn tay đang lau tóc của Bùi Xuyên cứng đờ.

Khăn lông còn ở trên mái tóc màu đen, anh hoảng hốt lặp lại theo bản năng: "Bối Dao."

"Ừ!" Cô cười cười trả lời..

Giọng nói ngọt ngào của thiếu nữ truyền tới từ đầu bên kia, anh không còn tâm tư lau tóc, khuôn mặt mang theo ba phần nóng nảy.

Anh không biết là bất đắc dĩ hay là cảm xúc nào khác mà lại nói một câu: "Cậu lại làm sao vậy?"

Câu nói không kiên nhẫn như vậy nhưng cô vẫn nhẹ giọng nói: "Tớ muốn nói với cậu một tin vui, tớ đỗ Lục Trung rồi! Đây là di động mới của tớ."

Chút ảm áp trong mắt anh lại bị câu nói này đánh nát.

Lục Trung à.....

"Bùi Xuyên, sao cậu không nói gì vậy, cậu có nghe thấy không?"

"Có." Anh nhàn nhạt nói, "Chúc mừng cậu."

Bối Dao không hề cảm thấy khác thường: "Khai giảng chúng ta cùng đi học nhé."

Anh há miệng thở dốc nhưng lại không thể nói được gì, cuối cùng khó khăn nói một câu: "Tôi đi ngủ."

Bùi Xuyên cúp điện thoại rồi qua loa lau tóc, từng bước tháo chi giả, nhìn phần chân tay bị cụt xấu xí của mình, trên mặt lộ ra vài phần lạnh lẽo, sau đó kéo chăn mỏng lên che đi.

Cô vẫn không biết anh không học cùng trường với cô.

Bùi Xuyên không ngủ, anh lấy di động tra tìm bản đồ của thành phố C. Tam Trung và Lục Trung cách nhau mười phút đi xe, nói gần không gần, nói xa cũng không xa.

Trên di động chỉ là một khoảng cách chưa tới một đốt ngón tay, nhưng hiện thực lại là một khoảng cách tàn nhẫn.

Anh tắt máy đi, cưỡng ép bản thân đi ngủ.

~

Giữa tháng tám, ngày nóng nhất mùa hè, Triệu Chi Lan đánh mặt chườm với Triệu Tú xong về nhà thở dài.

Bối Lập Tài chăm Bối Quân cả một ngày, bị thằng nhóc này làm cho không biết làm sao, thấy Triệu Chi Lan đã trở lại bèn vội vàng nhét cậu vào trong lòng bà.

Bối Quân vào trong lòng mẹ lại không gây chuyện mà ngoan ngoan ngoãn ngoãn, Bối Lập Tài nhìn càng tức giận.

Triệu Chi Lan không để ý tới hai cha con, bà nói: "Hôm nay đi đánh bài mới biết một chuyện, Triệu Tú nói hai hôm trước đi dạo thấy cảnh sát Bùi đi dạo phố với một người phụ nữ. Hai người còn nắm tay rất thân thiết, người phụ nữ kia cũng tầm ba tư ba lăm, ngoại hình đoan chính."

Bối Dao vừa đẩy cửa phòng ra đã nghe thấy câu này, cô ngẩn người.

Bối Dao biết Bùi Hạo Bân sẽ tìm cho Bùi Xuyên một người mẹ kế, nhưng cô không nghĩ tới Bùi Hạo Bân ly hôn với Tưởng Văn Quyên muộn như vậy mà thời gian kết hôn lần thứ hai lại sớm hơn trong trí nhớ.

Triệu Chi Lan tiếp tục nói: "Làm gì vậy chứ, nếu Bùi Xuyên biết cha mẹ vừa ly hôn mà từng người đã xây dựng hạnh phúc mới của riêng mình, chắc chắn sẽ rất đau khổ."

Bối Lập Tài cũng thở dài một tiếng.

Đúng vậy, việc này đừng nói tới một thiếu niên mà một người trưởng thành chỉ sợ cũng không thể chịu đựng được.

"Triệu Tú nói với em, lúc trước cảnh sát Bùi chỉ tập trung vào sự nghiệp, không quan tâm tới gia đình, lúc này mới biết để ý....." Bà bỗng nhiên im lặng, nhìn thấy Bối Dao đứng ngoài cửa, "Dao Dao, con....."

Nghĩ nghĩ, con gái mình cũng đã lớn như vậy rồi, chuyện này cũng không phải không thể nghe. Triệu Chi Lan thả Bối Quân xuống, nói với Bối Dao: "Dao Dao có rảnh thì đi khuyên Bùi Xuyên một chút, thằng bé cũng rất đáng thương."

Bối Quân nhỏ mới một tuổi không hiểu chuyện, nghiêng ngả muốn chui vào trong lòng chị gái xinh đẹp: "Chị!"

Lúc này Bối Dao mới lấy lại tinh thần, ôm cậu đi về phòng.

Quyển vở với những bí mật kia cũng đã phủ đầy bụi.

Bối Dao thổi bụi, mở ra xem.

Lần đầu tiên cô nghĩ tới quyển nhật ký này có ý nghĩa gì với mình? Không ai hiểu cảm giác này, cô trọng sinh, nhưng tâm trí bị hạn chế nên lớn lên như một đứa trẻ, những ký ức trong tương lai đó giống như có người mạnh mẽ nhét vào đầu nàng, thường xuyên làm Bối Dao cảm thấy không rõ ràng.

Gần mười lăm năm rồi nhưng cô vẫn không hiểu nó.

Đối xử tốt với cha mẹ thì cô hiểu.

Nhưng Hoắc Húc là ai?

Rõ ràng Bùi Xuyên rất tốt, vậy vì sao cô trong tương lai lại gọi anh là "ác ma"?

Cô đối xử tốt với Bùi Xuyên theo bản năng nhưng lại không thể bóp méo tương lai của anh.

Một người bị gọi là "ác ma", anh đã làm chuyện gì? Có liên quan tới chuyện gia đình sao?

Bối Dao nói với bản thân mình phải kiên định.

Nhưng mà Bối Dao không nghĩ tới, ngày khai giảng, Bùi Xuyên lại cho cô biết một chuyện bất ngờ.

~

Cuối tháng tám, Bùi Hạo Ân đã xác lập quan hệ yêu đương với Kim Hiểu Tình.

Kim Hiếu Tình nói: "Con gái em nhỏ hơn con trai anh một tuổi, rất nghe lời. Nếu sau này chúng ta ở bên nhau thì chắc chắn con bé phải ở với em, con của anh có sao không?"

Bùi Hạo Bân khó xử nhúu mày.

Nhưng biểu tình mất mát của bà ta làm ông ta chần động, ông ta nói: "Anh sẽ coi con bé như con gái ruột của anh, Tiểu Xuyên từ nhỏ cô đơn, lại vì công việc của anh mà thằng bé mất đi hai chân, anh hy vọng hai người có thể thông cảm, anh sẽ nói chuyện này với thằng bé." Ông ta cần bàn tay của bà ta, nói, "Yên tâm đi, lúc trước vì sự nghiệp mà không quan tâm tới gia đình, sau này em và hai đứa con sẽ là người quan trọng nhất trong cuộc đời anh."

Bà ta nở nụ cười: "Tất nhiên là em tin anh."

Bùi Xuyên cũng cười.

Lần đầu tiên anh hút thuốc, thứ này làm anh sặc đến ho khan.

Nghe bọn họ nói chuyện, anh cũng đã hút xong ba điếu thuốc.

Anh học chuyện gì cũng rất nhanh, bao gồm hút thuốc.

Anh không thấy khó chịu như lần đầu tiên bị vứt bỏ, thậm chí anh còn bình tĩnh mở khóa di động của cha.

Bùi Xuyên không chút để ý ấn bật lửa.

Anh đã nói lời nói dối không có tác dụng trước mặt anh rồi mà, vì sao cha anh, mẹ anh từng người lại làm thử?

Lần đầu tiên Bùi Hạo Bân đi uống cà phê với phụ nữ, nhưng lại không phải với mẹ anh mà là một người phụ nữ khác mà ông "nhất kiến chung tình".

Bùi Xuyên cảm thấy buồn cười, cũng cười thật

Sương khói lượn lờ, anh ném điếu thuốc xuống rồi dẫm tắt.

Anh nghĩ, sau này anh không cần cha, không cần mẹ, không cần gia đình, cũng không cần người yêu, tất nhiên sẽ sống rất nhẹ nhàng. Lúc trước anh khát vọng gia đình nên cố gắng sống như một đứa trẻ bình thường, không nhảy lớp, ngoan ngoãn nghe giáo viên nói. Nhưng anh đột nhiên phát hiện những điều này rất buồn cười, anh làm cho ai xem?

Bọn họ đều sẽ đi, những thứ anh quý trọng đều đang không ngừng mất đi. Dù có nắm chặt, dù anh có thông minh dùng nhiều cách đi chẳng nữa cũng không thể giữ lại.

Năm mười lăm tuổi nuôi sống bản thân đối với người khác thì rất khó, nhưng với Bùi Xuyên lại rất đơn giản.

Bùi Xuyên ấn bật lửa, ánh lửa phản chiếu lại khuôn mặt lạnh nhạt của anh,

May mà, may mà anh tới Tam Trung, nếu không Bối Dao sẽ bị anh dọa sợ. Người thích cười ngoan ngoãn như cô, ghét nhất là kiểu người như anh.

Cô gái ngoan ngoãn như cô, cả đời này anh cũng sẽ không có được

Mùng một tháng chính, ngày khai giảng là ngày mưa lại ứng nghiệm, Bối Dao bật ô gọi điện thoại cho Bùi Xuyên: "Cậu đang ở đâu vậy? Tớ đang đứng ở bến xe buýt nhưng lại không thấy cậu."

Bùi Xuyên ngồi trong xe taxi ở phía xa nhìn bóng dáng cô.

Mưa nhỏ tí tách tí tách, vô số người qua đường quay đầu lại nhìn cô. Anh kéo kéo khóe miệng, cười nói: "Tôi lừa cậu đó, có phải cậu ngu ngốc

không vậy? Mẹ nó ai muốn học Lục Trung với cậu, cậu thích thì tự mình đi đi. Tôi đã tới trường từ lâu rồi."

THÂN NHIỆT CỦA ÁC MA

Đăng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Đại Lão

Edit: Ừ Ừ

Bùi Xuyên cúp máy, anh im lặng một lúc rồi nói với tài xế: "Tới Tam Trung."

Cơn mưa mùa thu tháng chín tới bất ngờ, nước mưa rơi xuống cửa kính xe lộp bộp làm người phiền lòng. Anh không quay lại nhìn về mặt của cô. Trên thực tế, đây là lần đầu tiên anh nói chuyện như vậy với cô trong mười mấy năm qua.

Bối Dao ngậy người đứng ở bến xe buýt.

Cô nhìn di động của mình, cảm thấy Bùi Xuyên vừa quen thuộc lại xa lạ, ở một nơi cô không nhìn thấy, anh đã dùng một phương thức tàn nhẫn để trưởng thành.

Bối Dao mất mát nhìn từng hạt mưa rơi xuống mặt đất, tuy cô chậm chạp hơn người bình thường một chút nhưng cũng không ngu ngốc. Anh lừa cô, anh không tới Lục Trung, chỉ có một mình cô nghĩ hai người sẽ học ở Lục Trung.

Tuyến xe buýt số 522 đã tới, lúc này, cô không thể chờ anh được nữa mà lên xe, đi về phía Lục Trung.

Một tiếng rưỡi sau, xe buýt dừng ngoài cổng trường.

Bối Dao ngược mắt nhìn, tất cả vẫn giống như trong trí nhớ, cánh cổng màu bạc, bên trên còn treo một biểu ngữ -- Nhiệt liệt hoan nghênh học sinh mới!

Từ cổng trường đi vào là hai hàng liễu đón gió.

Trước kia thầy chủ nhiệm từng nói, cây liễu có ý là "lưu", hy vọng học sinh sẽ nhớ đến ngôi trường cũ.

Bối Dao đeo cặp sách, một tay cầm ô, một tay xách túi quần áo đi vào bên trong.

Ban đầu Triệu Chi Lan ở nhà trông con, còn Bối Lập Tài đưa Bối Dao đi nhưng cô lại không muốn: "Con tự đi báo danh được mà, huống chi Bùi Xuyên cũng đi cùng con nữa mà, nếu ba đi thì cậu ấy sẽ không được tự nhiên."

Bối Lập Tài đành từ bỏ, nhưng mà không nghĩ tới, cuối cùng chỉ có một mình cô.

Nghe nói Phương Mẫn Quân cũng đỗ Lục Trung, chẳng qua Bối Dao chưa gặp cô ấy. Hoa Đình thi đỗ Nhất trung, trưởng thành có đôi khi rất tàn nhẫn, bài học đầu tiên của mọi người là sự biệt ly.

Bối Dao cố hết sức cầm túi quần áo đi báo danh, những năm học cấp ba này chỉ có thể trọ ở trường vì quá xa nhà. Cũng may Lục Trung không hạn chế những học sinh trọ ở trường thì không được ra cổng trường.

Chủ nhiệm mới họ Lý, tên là Lý Phương Quần, lúc Bối Dao đi báo danh, Lý Phương Quần ngạc nhiên vì vẻ đẹp của cô, nghĩ thầm năm nay Lục Trung không chia thành lớp chuyên và lớp bình thường, học sinh đều chia ngẫu nhiên. Dựa theo kinh nghiệm của cô Lý thì loại học sinh này bình thường đều có thành tích không được tốt lắm.

Cô Lý cầm danh sách: "Tên là gì?"

"Bối Dao."

"....." Cô Lý nhìn cái tên Bối Dao đứng thứ hai trong danh sách lớn, trong lòng cảm thán, xem ra kinh nghiệm không thể tin.

Cô Lý nói: "Bối Dao, em trọ ở trong trường hay là ở bên ngoài?"

Làm xong thủ tục, lúc cô tới phòng ngủ số 615 thì đã toát một tầng mồ hôi mỏng. Học sinh mới năm nay khá xui xẻo, phòng ngủ ở tận tầng sáu. Bối Dao nhớ, học sinh năm sau được ở dưới tầng ba.

Nhà cô xa nên là người tới muộn nhất, vừa đi vào đã thấy ba bạn cùng phòng đã tới từ lâu.

Một nữ sinh ở tầng trên oán giận: "Gì vậy chứ, không phải nói năm nay sẽ ở trong ký túc mới à? Cuối cùng lại ở ký túc cũ, mà còn ở tầng sáu."

Giường dưới là một nữ sinh hơi béo, Trần Phỉ Phỉ nói: "Cậu cũng đừng nói nữa, đã nói từ sáng rồi."

"Thì sao chứ, không cho tớ nói một tí à?"

Nữ sinh còn lại là Ngô Mạt, Ngô Mạt cho Trần Phỉ Phỉ một ánh mắt, ý bảo đừng cãi nhau với Dương Gia, Trần Phỉ Phỉ không phục định nói tiếp, vừa mở miệng đã nhìn thấy Bối Dao đứng bên ngoài.

Thiếu nữ mười năm tuổi nở một nụ cười: "Chào mọi người, tớ là Bối Dao."

Trần Phỉ Phỉ quên biến mất những lời định nói, đôi mắt sáng lấp lánh: "Chào cậu!"

Hai nữ sinh còn lại cũng kinh ngạc nhìn Bối Dao.

Ngô Mạt buột miệng thốt ra: "Cậu xinh quá." Giống như tiên nữ nhỏ vậy đó.

Tiên nữ nhỏ cong mắt hạnh cười: "Cảm ơn, cậu cũng rất xinh mà."

Tuy Ngô Mạt lớn lên cũng không tệ lắm nhưng không hiểu sao nghe Bối Dao khen mà lại đỏ mặt.

Chỉ còn lại một cái giường trên, Bối Dao bắt đầu dọn dẹp đồ đạc.

Cuộc sống năm lớp 10 vội vàng hơn trong tưởng tượng rất nhiều, Nhất, Tam, Lục Trung do có quan hệ cạnh tranh nên dù Lục Trung dễ tính thì một tháng cũng chỉ có hai ngày nghỉ, mỗi chủ nhật sẽ được nghỉ một ngày, mà chỉ có một ngày nên học sinh cũng sẽ không về nhà mà chỉ ra ngoài đi dạo loanh quanh.

Đây là năm đầu tiên Bối Dao và Bùi Xuyên tách ra.

Ngay từ đầu cô có chút không quen, thiếu niên lạnh mặt kia lại dùng cách đó để rời khỏi cuộc sống của cô. Những người bên cạnh cô cả ngày rít rít, vui sướng lại đáng yêu, không có ai cần cô dỗ dành.

Bối Dao nghĩ, Bối Dao tương lai ới tớ xin lỗi. Tâm nguyện của cậu tớ không thể hoàn thành, Bùi Xuyên trưởng thành, tớ không có quyền can thiệp vào cuộc sống của người đó nữa.

Huống chi từ khi lên cấp ba, ký ức của cô đã dừng lại.

Bối Dao đoán, ký ức của cô chỉ tới năm lớp mười hai thôi, còn lại là một cuộc sống hoàn toàn mới.

Tháng đầu tiên khai giảng, diễn đàn trường có một bài viết được mọi người chú ý.

Tên của bài viết này là 【 Học muội lớp 10, nhan sắc nghịch thiên 】

Click vào là ảnh Bối Dao tập thể dực buổi sáng.

Năng sớm chiều xuống, lúc đó trời còn chưa sáng hẳn, Bối Dao còn chưa tỉnh táo lắm mà chỉ hoàn thành động tác theo đài, nhưng khuôn mặt lại đẹp không gì sánh được.

Bài viết vừa xuất hiện, Bối Dao đã nổi tiếng.

Cô thay thế học tỷ lớp mười một trở thành hoa hậu giảng đường của Lục Trung.

Hoa hậu giảng đường trước kia của Lục Trung là Vạn Tiêm Ngải, đã từng có người gọi là "vạn người mê", Vạn Tiêm Ngải làm hoa hậu giảng đường hơn một năm, cuối cùng lại bị một học sinh mới cướp mất danh hiệu, dù tức giận nhưng cũng không thể làm gì.

Bức ảnh kia quá đẹp, Vạn Tiêm Ngải không tin có người lại đẹp như vậy, cô ta nghĩ chắc chắn là đã P,

Nhưng mà tháng thứ hai, cô ta ngẫu nhiên nhìn thấy vị học muội này mà sắc mặt trắng bệch.

Cô ta không thể tự an ủi mình bức ảnh kia là P nữa, bởi vì Bối Dao còn xinh hơn trong ảnh rất nhiều. Bức ảnh đầy tiên khí, nhưng Bối Dao lại rất ấm áp và tràn đầy sức sống.

Vạn Tiêm Ngải mím môi bước nhanh hơn. Xuất phát tự tôn của hoa hậu giảng đường trước kia nên cô ta cũng không muốn đứng bên cạnh Bối Dao.

Năm lớp mười này, Bối Dao có rất nhiều bạn, cũng quen được rất nhiều người.

Tuy cô không đủ hoạt bát nhưng tính cách lại ôn nhu, hơn nữa thành tích tốt, tất cả mọi người đều thích tìm cô hỏi bài.

Bối Dao cũng sẽ không giấu giếm mà nghiêm túc giảng bài cho mọi người, không chỉ có nam sinh mà nữ sinh cũng yêu mến cô.

Người đứng đầu lớp là một nam sinh hơi lùn, Bối Dao xếp thứ hai.

Cuộc sống cấp ba rất bận rộn, lúc học hết học kỳ, Bối Dao còn có cảm thấy không chân thực.

Tháng nào cô cũng về nhà nhưng không lần nào gặp được Bùi Xuyên.

Tất cả mọi người đều nói Bùi Xuyên không về nhà.

Khu phố ngày xưa náo nhiệt nay lại lạnh lẽo, chú Bùi cưới vợ mới, tên là Tào Lị. Bối Dao đã từng gặp cô em gái kia, khá thanh tú, đáng người rất gần, tên là Bạch Ngọc Đồng.

Lần đầu tiên nhìn thấy Bạch Ngọc Đồng, cô ta đang kéo cánh tay của mẹ mình cười khanh khách, hai mẹ con nhìn thấy Bối Dao và Triệu Chi Lan đi tới đều ngẩn người, ánh mắt dừng ở trên người cô.

Hai người không nghĩ tới khu phố này lại có một thiếu nữ xinh đẹp như vậy.

Triệu Chi Lan chào hỏi: "Tào Lị, Tiểu Đồng, đây là Bối Dao còn gái tôi."

Tào Lị vội vàng nói: "Là Dao Dao à, dì cũng đã nghe mọi người kể về cháu, vừa xinh còn vừa học giỏi nữa." Bà ta giả vờ dùng tay chọc chọc vào trán Bạch Ngọc Đồng, "Nếu con có thể xuất sắc giống Dao Dao thì mẹ đã bớt lo rồi."

Tuy Bạch Ngọc Đồng không thoải mái nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười chào Bối Dao.

Bối Dao gật gật đầu: "Chào em." Bối Dao biết mình quá lạnh nhạt, nhưng khi cô nghĩ tới Bùi Xuyên mười mấy tuổi đã không có nhà thì cô không thể thích hai mẹ con này được.

Cho dù Bùi Xuyên xấu xa, nhưng hai người đã lớn lên cùng nhau.

Cơ giận lúc khai giảng đã sớm biến mất theo thời gian.

Học kỳ mới đã đến, nhưng Bối Dao vẫn không gặp được Bùi Xuyên.

Cô không biết bây giờ anh thế nào, có bị đói không, có phải vẫn lạnh mặt như cũ không~

Năm nay có một kỳ thi xếp hạng thống nhất của ba trường Nhất Trung, Tam Trung, Lục Trung.

Ngày phát điểm, trường học kéo băng vàng.

Bối Dao nhớ tới chuyện gì bèn vội vàng chạy xuống tầng dưới. Trần Phi Phi kinh ngạc: "Dao Dao, đợi tới với!"

Danh sách rất dài, Bối Dao nhìn về phía người đứng đầu.

"Trương Jerry." Cô thấp giọng nói, "Sao có thể như vậy?"

Bối Dao kiên nhẫn nhìn xuống phía dưới, cuối cùng trong cả hai trăm người đứng đầu cũng không nhìn thấy cái tên Bùi Xuyên.

Trần Phi Phi nói: "Dao Dao, cậu đang nhìn gì vậy?"

"Tớ có một người bạn thành tích rất tốt, sau đó cậu ấy tới Tam Trung, tớ muốn tìm thử xem có tên cậu ấy ở đây không."

"Cậu ấy tên là gì để tớ tìm giúp cho."

Bối Dao ngấn người, sau đó nhẹ giọng nói: "Bùi Xuyên."

Hai người tìm một lượt cũng không thấy cái tên này.

Trần Phỉ Phỉ nói: "Có phải là do lên cấp ba thành tích trượt xuống không."

"Không đâu." Bối Dao khẳng định, "Cậu ấy rất thông minh, từ lúc học cấp hai đã làm đề cấp ba rồi. Còn được điểm tối đa nữa."

"Trâu bò như vậy à....." Trần Phỉ Phỉ cảm thán, sau đó vẻ mặt hơi kỳ lạ nhú mày, "Cậu nói bạn của cậu tên là gì? Học ở đâu?"

"Bùi Xuyên, Tam Trung."

Trần Phỉ Phỉ: "....." Cô ấy kéo Bối Dao vào một góc, vẻ mặt phức tạp cầm di động bấm bấm mấy cái rồi đưa cho cô, "Cậu phải chuẩn bị tâm lý thật tốt, Bùi Xuyên mà cậu nói không phải là người này chứ?"

Bối Dao cúi đầu nhìn cũng ngấn người

Ảnh chụp là ảnh trước đó không lâu, Bùi Xuyên dựa vào giá bóng rổ, mặc áo bóng rổ màu đỏ rực, bên trên còn in số năm.

Anh cao hơn, cũng hoàn toàn thay đổi.

Những nam sinh bên cạnh đều mặc quần đùi, chỉ có một mình anh mặc quần dài.

Khuôn mặt của anh trở nên sắc bén, khóe miệng mang theo nụ cười lười biếng, ngón tay thon dài cầm một điếu thuốc.

Tất cả đều thay đổi.

Anh trước kia không thích cười, tức giận phải dỗ dành mới vui vẻ. Nhưng thiếu niên này, Bối Dao cơ hồ không nhận ra.

Bối Dao cầm di động, một lúc sau vẫn chưa lấy lại tinh thần.

Trần Phỉ Phỉ nói: "Không phải chứ! Bạn của cậu là cậu ta à, vậy cậu có biết cậu ta là ai không? Đại lão ở Tam Trung đó, chưa bao giờ tới đi học, toàn chơi với những người học kém nhất lớp, nghe nói cậu ta còn hút thuốc đánh nhau gì đó, tóm lại rất đáng sợ."

Bối Dao giật mình.

Trần Phỉ Phỉ tiếp tục nói: "Cậu ta còn rất có tiền, nghe nói tháng trước cậu ta đi một chiếc S350, hơn một trăm vạn đấy. Diễn đàn đều đoán xem tiền của cậu ta ở đâu tới, không chừng là phạm tội....." Trần Phỉ Phỉ nhớ tới người này là bạn của Bối Dao, thấy sắc mặt Bối Dao không tốt nên cũng không tiếp tục nói nữa.

Bối Dao mím môi.

Nhưng mà buổi tối Bối Dao rửa mặt xong lên giường nghỉ ngơi, cô lấy di động ra nhấn vào link Phỉ Phỉ gửi cho thì bài viết về anh đã bị gỡ xuống.

Bối Dao cuộn tròn nằm trong chăn, nhẹ nhàng cong cong môi, từ nhỏ đến lớn vẫn có một điểm không thay đổi, không ai chọc được.

Cô cảm thấy hơi áy náy, thậm chí muốn viết một câu xin lỗi vào trong quyển sách nhỏ. Năm Bùi Xuyên mười sáu tuổi, anh vẫn trở nên hư.

Cô cố gắng trở thành một cô gái ấm áp, nhưng anh lại trở thành người xấu mà nhiều người hoảng sợ.

THÂN NHIỆT CỦA ÁC MA

Đăng La Vi Chi

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Không Kiềm Chế Được

Edit: Ừ Ừ

Sau khi mùa hè năm 2007 tới, học sinh Lục Trung khổ không nói nổi.

Mùa hè thành phố C năm nay đặc biệt nóng, màn hình TV đang phát tin "Cuối tháng 5, táo xanh lưu vực hồ T bộc phát, nước máy trong nhà của gần một trăm nghìn người không thể uống."

Sau vài năm kinh tế tăng trưởng chóng mặt, cuối cùng vấn đề bảo vệ môi trường cũng được người dân quan tâm.

Thậm chí có người nói thành phố C đã biến thành một cái lò lửa lớn.

Trần Phỉ Phỉ nói: "Trường học cũng quá keo kiệt rồi, trong phòng học chỉ có ba cái quạt không cũ không mới, mà cái trên đầu tớ còn bị hỏng nữa chứ, đúng là sắp nóng chết rồi."

Tuy cuối tuần được nghỉ nhưng không được bật quạt vào buổi sáng. Lục Trung nói rằng học sinh phải thích ứng với mọi hoàn cảnh.

Trần Phỉ Phỉ nhớ tới chuyện gì đó mà sáng mắt lên, lấy một tấm poster tuyên truyền trong ngăn bàn ra.

Bên trên viết hai chữ to: "Khuyñh Thế" khai trương, miễn phí rút thăm trúng thưởng, có cơ hội được ăn kem "Haagen-Dazs".

Cái kem trên tấm poster nhìn quá ngon, vừa liếc mắt một cái đã bị hấp dẫn.

Trần Phỉ Phỉ nhìn Bối Dao, nhẹ nhàng dịu dàng nói: "Dao Dao, chúng ta đi ' Khuynh Thế ' đi, dù sao cũng không xa trường, còn được rút thăm miễn phí đấy, tớ còn chưa được ăn Haagen-Dazs bao giờ, nghe nói mấy chục một cái, lỡ như bọn mình trúng thì sao?"

Bối Dao nghĩ nghĩ: "Hình như phải đi bộ hơn mười lăm phút đấy."

Trần Phỉ Phỉ nhìn poster, cắn răng nói: "Không thành vấn đề!"

Bối Dao bật ô lên đi với cô ấy.

Trần Phỉ Phỉ vì muốn ăn kem Haagen-Dazs mà giãy giụa trong thời tiết nóng bức này mười lăm phút, cuối cùng cũng tới cửa "Khuynh Thế", nhưng mà vừa thấy đội ngũ xếp hàng này, Trần Phỉ Phỉ hoàn toàn tuyệt vọng.

Từ cửa tầng một kéo dài tới đường bên kia.

Năm 2007 còn chưa phong phú như những năm sau, ít nhất đối với học sinh mà nói, rút thăm miễn phí trúng Haagen-Dazs là một thứ rất có giá trị.

Tuy Bối Dao không sợ nóng nhưng nhìn thấy nhiều người như vậy vẫn có một chút e ngại.

Nhưng mà nhìn thấy khuôn mặt thất vọng của Trần Phỉ Phỉ, cô an ủi nói: "Không sao đâu, chúng ta còn có ô, một lát là đến lượt thôi."

Trần Phỉ Phỉ tỉnh táo lại.

Hai cô gái xếp phía sau cùng, hàng người lấy tốc độ rùa bộ chậm rãi đi tới.

Bối Dao ngẩng đầu nhìn "Khuynh Thế" mới xây, Khuynh Thế không phải là cửa hàng kem mà là một trung tâm giải trí, tầng một bán đồ ngọt,

kem, tầng hai là nhà ăn, tầng ba là quán net, tầng bốn là KTV.

Lại nhìn lên trên, tầng năm là khu chơi bida, tầng sáu là chơi cờ và bài.

Từ tầng bảy trở nên đều là khách sạn.

Khuynh Thế được xây giữa Tam Trung và Lục Trung nhưng thiên về Lục Trung một chút.

Đối với học sinh cấp ba, đây là một trung tâm giải trí rất thú vị, nhưng mức phí cao đến muốn mạng, từ chuyện tầng một bán kem Haagen-Dazs là có thể nhìn ra.

Trần Phỉ Phỉ đầu vầng mắt hoa, ngẩng đầu nói: "Nếu ngày nào đó tớ có thể vào đây tùy tiện ăn tùy tiện chơi thì tốt biết bao."

Bối Dao cổ vũ nói: "Chờ cậu lớn lên là được."

Trần Phỉ Phỉ cười đến không được: "Tớ chỉ nói vui vậy thôi, nơi này chỉ dành cho người giàu thôi, người nghèo như tớ thì đừng nghĩ nữa. Dao Dao cậu thật tốt, còn nghiêm túc cổ vũ tớ."

Trần Phỉ Phỉ cầm ô che cho hai người.

~

Tầng sáu "Khuynh Thế", một đám thiếu niên đang chơi bài.

Vệ Uyển dựa vào ghế cầm một cốc nước hoa quả uống. Cô ấy mặc một cái váy ngắn màu hồng, khuôn mặt xinh đẹp. Vệ Uyển căn cứ ống hút nhìn nhóm thiếu niên có tiền ở đây.

Bọn họ học lớp mười số 9, xem như mà một lớp mà tụ tập những kẻ có tiền, Vệ Uyển là hoa khôi của lớp.

Kim Tử Dương đánh ra một đôi 2 rồi cười tủm tỉm nhìn Vệ Uyển: "Có phải cậu thấy nhàm chán không? Tới đây tớ dạy cậu đánh bài."

Đặng Hàng nói: "Kỹ thuật đánh bài của mày mà đòi dạy người khác hả mày."

"Nói chuyện kiểu gì vậy, có ai nói như mày không hả!"

"Thế mày nói xem có ván nào mày thắng không? Ván trước sắp thắng rồi mà mày còn tiếp bài của tao! ĐM tao là đồng đội của mày đấy thắng ngầu!" Càng nói càng tức.

"....." Kim Tử Dương chột dạ, nếu cậu không tiếp bài thì Đặng Hàng đã về rồi, nhưng do cậu quá hưng phấn, lại không tính bài nên làm cả hai người đều thua.

Kim Tử Dương ho khan, nhìn về phía thiếu niên đang ngồi: "Anh Xuyên cũng không nhường em, đều là người một nhà, anh thắng mấy trăm đồng tiền này có thấy vui không?"

Lúc này thiếu niên mới lười biếng ngẩng đầu, anh đắm chìm trong ánh nắng mãnh liệt tháng bảy, nhưng bởi vì bất điều hòa nên không cảm thấy nóng.

Bùi Xuyên vắt chéo chân, ném ra tứ quý chính, không mảy may không nhát trả lời: "Tôi đã cố gắng hết sức rồi."

Kim Tử Dương bị mũi tên xuyên tim: "....."

Các thiếu niên đùa giỡn, Vệ Uyển không nhin được mà nhìn về phía Bùi Xuyên.

Mấy nam sinh này đều là phú nhị đại, gia đình Kim Tử Dương và Đặng Hàng đều mở công ty, có tiền không gì đáng trách, chỉ là không ai

biết lai lịch của Bùi Xuyên, mấy nam sinh cũng ngậm miệng không nói tới gia thế của Bùi Xuyên.

Nhưng thiếu niên này lại là người ra tay rộng rãi nhất.

Ít nhất Kim Tử Dương và Đặng Hàng cũng không dám mua siêu xe hơn một trăm triệu.

Kim Tử Dương cười hì hì nói với Vệ Uyển, "Cậu ngồi xuống bên cạnh anh Xuyên đi, để anh ấy dạy cậu thế nào là kỹ thuật đánh bài."

Vệ Uyển đỏ mặt nhìn Bùi Xuyên, khóe môi thiếu niên vẫn nở một nụ cười, không nói được, cũng không nói không được.

Vệ Uyển ngại ngần ngồi xuống bên cạnh Bùi Xuyên.

Ngón tay thiếu niên thon dài, ván này anh là người chia bài.

Kim Tử Dương nhướn mày nhìn Vệ Uyển: "Hoa khôi, ván này bọn tớ không cược tiền, nếu tớ thắng thì cậu hôn tớ một cái được không?"

Vệ Uyển nghe vậy chỉ cười.

Đặng Hàng nói: "Vì sao lại là mày, còn tao thì sao?"

Kim Tử Dương đột nhiên nói: "Vậy ai hết bài trước thì Vệ Uyển hôn người đó. Thế nào, Vệ Uyển, có dám không?"

Vệ Uyển nhìn Bùi Xuyên, cười ngâm ngâm nói: "Có cái gì mà không dám?"

"Hôn môi đó, không được đổi ý."

Lúc này Vệ Uyển mới ngượng ngùng quay mặt đi nhìn ra phía bên ngoài, đám người xếp hàng dưới ánh nắng mặt trời chói chang, rất nhiều cô

gái đều chờ đến không kiên nhẫn.

Vệ Uyển khinh miệt cười cười.

Nhìn đi, đây là sự khác biệt giữa người với người. Cô ta cũng nghe nói "Khuyên Thế" tổ chức rút thăm trúng thưởng, trúng thưởng cũng chỉ được một cái Haagen-Dazs. Rất nhiều người xếp hàng mà tay không trở về.

Còn Vệ Uyển, đồ uống trên tay cô ta cũng không phải bình thường.

Bài trên bàn, các thiếu niên chém giết kịch liệt.

Khuôn mặt Kim Tử Dương nhăn nhó: "Ôi cái bài quái quỷ gì đây, 3456 không có 7!"

Địa chủ vẫn là Bùi Xuyên, anh im lặng nhìn tứ quý bảy trong tay.

Đặng Hàng vừa nghe cậu nói không có bảy, cũng ngốc, bởi vì hăn cũng không có bảy, sau đó Đặng Hàng nhìn về phía Bùi Xuyên, trong lòng thở dài.

Một vòng đánh xong, trong tay Bùi Xuyên chỉ còn thừa lại một đôi.

Anh không chút để ý ném bài xuống.

Kim Tử Dương thua cũng không tức giận mà lại đáng khinh nhường mày: "Vệ Uyển, tới lượt cậu."

Cậu vừa nói xong, ngoại trừ Đặng Hàng nhú mày thì những người khác đều bắt đầu ồn ào.

Trong bầu không khí này, Vệ Uyển quay đầu nhìn Bùi Xuyên, anh đang nhìn về phía ngoài cửa sổ, mà cô ta đang tưởng Bùi Xuyên đang nhìn mình.

Ở lớp không ai biết chuyện của Bùi Xuyên .

Bởi vì cho dù là mùa hè thì anh vẫn mặc quần dài. Nhiều năm trôi qua, cho dù anh thả chậm bước đi thì mọi người cũng không cảm thấy không bình thường, thậm chí lại có loại cảm giác lười biếng không kiềm chế được.

Thật ra Vệ Uyển rất tò mò và thích anh.

Anh có tiền, lại đẹp trai, đánh bài chơi bóng đều rất giỏi, nghe nói anh còn học quyền anh từ nhỏ

Cô ta vừa nghĩ vừa cúi đầu, cách Bùi Xuyên càng ngày càng gần.

Bùi Xuyên cong cong môi nhìn cô ta.

Anh cảm thấy buồn cười, nếu cô ta biết anh là người thế nào thì chắc sẽ sợ tới mức nhảy từ đây xuống.

Bùi Xuyên cảm thấy không sao cả, miệng chạm vào miệng một chút, sẽ không đau cũng sẽ không ngứa, so với phản bội, vứt bỏ, lừa gạt thì đây chỉ là trò chơi mà thôi.

Ngón tay thon dài của anh còn kẹp một lá bài, mùi nước hoa trên người cô ta quá nồng.

Bùi Xuyên lười biếng rũ mắt.

Ngay lúc anh rũ mắt, thì thiếu nữ đang đứng dưới kia ngẩng đầu lên.

Bối Dao cụp ô xuống, ngẩng đầu nhìn bầu trời ngọt ngào nói: "Phi Phi, mặt trời bị mây che khuất rồi."

Cho nên hai người không cần che ô nữa.

Cửa kính bên kia từ bên trong có thể nhìn ra bên ngoài nhưng bên ngoài không thể nhìn vào bên trong, Bối Dao không nhìn thấy bên trong có gì. Nhưng Bùi Xuyên lại nhìn thấy cô.

Vệ Uyển hôn xuống.

Anh nghiêng đầu theo bản năng, đôi môi Vệ Uyển chạm vào cằm của anh.

Tất cả mọi người trong phòng đều sợ ngây người.

Vệ Uyển cắn môi, trong lòng cũng có cảm thấy thẹn, uất ức nhìn Bùi Xuyên.

Bùi Xuyên im lặng nhìn xuống phía dưới.

Kim Tử Dương vội vàng nói: "Anh Xuyên, vì muốn hoa khôi hôn thêm lần nữa mà dùng tới cả chiêu này!"

Sắc mặt Vệ Uyển cũng có vẻ tốt hơn, cũng cho rằng Bùi Xuyên chỉ đùa thôi.

Nhưng mà ngay sau đó Bùi Xuyên đột nhiên đứng dậy.

Anh nhìn đám người ở đây, móc ra hai tấm thẻ, ném một cái cho Kim Tử Dương rồi nói: "Tính tiền."

Sau đó ném cho Vệ Uyển một tấm: "Nhận lỗi, hôm nay về đi."

Vệ Uyển cúi đầu nhìn, là thẻ vàng vài tầng trong "Khuynh Thế".

Có thể tùy tiện tiêu xài.

Các thiếu nữ đều hâm mộ, chút tức giận còn sót lại của Vệ Uyển cũng không còn.

Cô ta thiện giải nhân ý nói: "Nếu Bùi Xuyên có việc thì hôm nay không chơi nữa vậy."

Bùi Xuyên đeo bao tay màu đen trên bàn lên, cánh tay rắn chắc hữu lực, trên mặt không còn nụ cười lười nhác như lúc nãy, im lặng đi ra ngoài.

Kim Tử Dương ngơ ngác nói, nhỏ giọng hỏi: "Anh ấy làm sao vậy?"

Đặng Hàng nhún vai: "Không biết."

Chưa từng nhìn thấy Bùi Xuyên như vậy bao giờ.

~

Bùi Xuyên xuống tầng, đi tới cửa sổ tầng hai.

Tâm mắt dừng trên người Bối Dao, cô không nhìn thấy anh, đây là lần đầu tiên anh nhìn cô gần như vậy trong hơn một năm nay.

Cô rất xinh đẹp, đẹp đến nỗi hơn ba trăm ngày qua anh không dám vào diễn đàn của trường Lục Trung.

Áo ngắn tay của Bối Dao có thêu một con mèo nhỏ đang liếm lông, mùa hè tháng bảy, có lẽ là do nóng, cô nâng tay lên lau mồ hôi trên trán, không biết người đứng đằng trước nói gì mà cô cười rộ lên.

Bùi Xuyên mím môi đốt một điếu thuốc.

Một nam sinh áo xám đi ngang qua Bối Dao, cầm hai cái Haagen-Dazs đưa cho cô. Khuôn mặt cậu ta đỏ bừng, Bùi Xuyên nghiêm túc nhìn môi ngữ của cậu ta, cậu ta nói: "Tặng cho cậu."

Bùi Xuyên bình tĩnh phun ra một hơi.

Bối Dao cười lắc lắc đầu: "Cảm ơn cậu."

Nam sinh thất vọng rời đi.

Trần Phỉ Phỉ nhìn nam sinh đó, cuối cùng cũng không nói gì.

Ước chừng năm phút sau, cuối cùng cũng đến lượt của Trần Phỉ Phỉ và Bối Dao. Hai cô gái đều duỗi tay ra lấy một phiếu.

Bùi Xuyên thấy Bối Dao nhìn phiếu của mình rồi nhìn phiếu của Trần Phỉ Phỉ, sau đó ôn nhu nhìn người phục vụ rồi chỉ về phía Trần Phỉ Phỉ.

Bùi Xuyên diệt tàn thuốc, anh đoán được: Bối Dao trúng thưởng mà Trần Phỉ Phỉ lại không trúng thưởng, cô lặng lẽ nhìn nhân viên, đối số của mình với Trần Phỉ Phỉ.

Người phục vụ mềm lòng nên đồng ý.

Người phục vụ đưa Haagen-Dazs cho Trần Phỉ Phỉ, Trần Phỉ Phỉ vui mừng nhảy lên ôm lấy Bối Dao: "Dao Dao, tớ trúng thưởng rồi!"

Bối Dao cũng cười.

Hai người đi ra ngoài, Bùi Xuyên thấy, cô gái kia múc một muỗng kem đút cho Bối Dao trước.

Bối Dao cười ăn.

Bùi Xuyên sờ bật lửa của mình, lạnh lẽo không có một chút độ ấm.

Anh nhận ra mình không nên bỏ lại đám người kia để đi tới nhìn cô, thậm chí, anh còn không dám xuất hiện trước mặt cô. Cô tỉ mỉ bảo vệ để anh trở thành một nam sinh sạch sẽ, nhưng sau khi lớn lên anh lại ô uế.

Rõ ràng anh biết anh không xứng liếc nhìn cô dù chỉ một lần, nhưng anh lại không nhịn được.

Cô có được thanh xuân tốt đẹp, mà Bùi Xuyên lại thành bộ xương khô dơ bẩn không thể bỏ ra khỏi địa ngục.

Có lẽ là tháng bảy quá nóng nên trái tim anh không thể nhin được mà điên cuồng xao động.

Người như Vệ Uyển mà còn được hưởng thụ trong căn phòng có điều hòa, trong trung tâm xa hoa. Mà cô gái tốt đẹp như Bối Dao lại chỉ có thể ngoan ngoãn đứng dưới ánh nắng.

~

Bối Dao và Trần Phi Phi đã đi thật xa, một người phục vụ mới vội vàng đuổi theo.

Người đó lễ phép nói: "Chào hai bạn, đây là phiếu của hai bạn sao?"

Bối Dao nhìn, là phiếu "Không trúng thưởng" của cô.

Người phục vụ nở một nụ cười: "Vậy thì đúng rồi, lúc này chúng tôi bận quá nên xảy ra lỗi, đây là phiếu trúng giải thưởng lớn."

Phục vụ lấy ra một cái hộp xinh đẹp đưa cho Bối Dao rồi chạy đi.

Bối Dao: "....."

Dưới sự thúc giục của cô bạn, Bối Dao mở hộp ra

Trong hộp còn có đá bên trong, bên trong là một cái bánh kem tinh xảo, bên trên là một cô công chúa nhỏ được làm bằng bơ

Còn có hai cốc đồ uống, bốn cái Haagen-Dazs.

Trần Phi Phi nhìn thẳng mắt: "Trời ạ, Dao Dao cậu thật may mắn."

Bối Dao nhú mày, cô không nhớ có giải thưởng lớn ở đây mà?

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Trở Về Năm Bốn Tuổi

Chương 2: Con Thú Bị Vây Quanh

Chương 3: Bảo Bối

Chương 4: Cậu Không Bắn

Chương 5: Đường Cẩn Cô

Chương 6: Nhưng Mà Tố Lùn

Chương 7: Tức Giận

Chương 8: Vứt Bỏ

Chương 9: Điểm

Chương 10: Bực Mình

Chương 11: Lạnh Nhạt

Chương 12: Đẹp Không

Chương 13: Không Chịu Khuất Phục

Chương 14: Thật Ngoan

Chương 15: Thoát Khỏi Rồi Sao

Chương 16: Hoa Hậu Giảng Đường

Chương 17: Bảo Vệ

Chương 18: Không Xứng

Chương 19: Bù Không Vui

Chương 20: Xinh Đẹp

Chương 21: Lây Dính Cô (1)

Chương 21: Lây Dính Cô (2)

Chương 22: Ác Ma Mới Bắt Đầu

Chương 23: Đại Lão

Chương 24: Không Kiềm Chế Được